

Εβδομάδα

ΜΑΡΥ ΜΠΡΙΑΝ.

ΕΤΟΣ 9^{ον}
ΑΡΙΘ. 456

**ΕΚΠΑΛΗΣΕΙΣ...
ΕΚΛΕΙΨΕΩΝ:**

Είναι πολλοί χασομέρηδες—φρούτο που ανέκαθεν πιάνει πολύ στην Ελλάδα—που μη έχοντας τί να κάνουν, ξεκινούν απ' τις τέσσερις γωνίες του κόσμου, ξεδεύουν τὰ μαλλοκέφαλά τους και γιατί, παρακαλώ; Για να παρακολουθήσουν τις... ύποπτες κινήσεις του Ήλιου...

Μην νομίζετε ότι πρόκειται ν' ασχοληθώμεν ἐμείς ιδιαιτέρως και ἐπιστημονικῶς με τὸ—κατ' ἐμὰς τουλάχιστον—ἀσήμαντον γεγονός τῆς ὀλικῆς ἐκλείψεως τοῦ ἀστρου τῆς ἡμέρας. Ἄν τὸ κάνωμε αὐτὸ, δικαίως θὰ ἐξανίστατο ἡ κοινὴ γνώμη ἐναντίον μας γιὰ νὰ ζητήσῃ ἐπιβολὴν αὐστηρῶν κυρώσεων. «Ἐδῶ καράθια χάνονται... θαρκοῦλες μου, ποῦ πάτε;» Δὲν βλέπομε, καλλιτέρα, τί γίνεται γύρω μας ἀντὶ νὰ ἀσχολούμεθα με ὅ,τι γίνεται σὲ ἀπόσταση 150 ἑκατομμυρίων χιλιομέτρων ἀπ' τὸν πλανήτη μας! Σάμπως ἐδῶ, μπροστὰ στὴν μύτη μας, δὲν ἔχομε... ἐκλείψεις; Καὶ μάλιστα πραγμάτων καθημερινῆς χρήσεως... ὄχι δὲ γιὰ δυὸ λεπτά τῆς ὥρας μονάχα! Πρώτῃ καὶ καλλίτερῃ ἔχομε τὴν ὀλικὴν ἐκλείψιν φρέσκου ψωμιοῦ, ὁρατὴν σὲ ὅλα τὰ ἀρτοποιεῖα Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ περιχώρων, τὴν 5 Ἰουλίου! Ὑστερα ἔρχεται ἡ μερικὴ ἐκλείψις ὠρισμένων φρούτων ποῦ οἱ... ἀστρονομικὲς τιμές τους δὲν εἶναι ὁρατὲς παρὰ διὰ τηλεσκοπίου! Κατόπιν... ἡ ὀλικὴ ἐκλείψις πνεύματος ὁρατὴ σὲ ὅλα τὰ ἐπιθεωρησιακά θεάτρα μας καὶ ἡ ἐπακολουθοῦσα ψύξις—τὰ φαινόμενα δηλαδὴ ποὺ θὰ ἐπακολουθήσουν τὴν ἐνδεχομένην ἀποστράτευσιν τοῦ ἡλίου! Μερικὴ ἐκλείψις λεμονιῶν—ἀφορμὴ τῆς ὁποίας εἶναι νὰ ἀκριβήνουν οἱ λεμονόκουπες καὶ νὰ κατοχυρωθῇ, οὕτω, ἡ γαλήνη τῶν θεατρικῶν συγγραφέων... Μερικὴ ἐκλείψις τοῦ Ἀττικῆ μετὰ τοῦ συγκροτήματός του ὁρατὴ καθ' ἐσπέραν ἐκτὸς τῆς «Μάνδρας», καὶ ὑπὸ τὸν ἄττικ...ὸν οὐρανόν! Ὀλικὴ ἐκλείψις χρημάτων... Κ.τ.λ. κ.τ.λ...

Αὐτὲς μονάχα οἱ ἐκλείψεις μᾶς παρουσιάζουν... ἐκπλήξεις: τὸν ἥλιο ποῖος τὸν λογαριάζει; Τὸ κάτω—κάτω, ἂν μᾶς κάνῃ καὶ τὸν κάργα, τὸν ἀναπληρώνομε με βολταϊκὸν τοιοῦτον! Ἐδῶ, τὸ πρακτικὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου ἐπινόησε τοὺς «ρομπτὸ» γιὰ ν' ἀποφύγῃ τίς ἐργατικὰς ἀπεργίες τοῦ μέλλοντος κι ἐμείς, σὰς παρακαλῶ, θὰ ὑποστώμεν τὰ καπρίτσια ἢ τοὺς ἐκβιασμοὺς ἐνὸς ἀστρου ποὺ ἐνῶ ὁ προορισμός του εἶναι νὰ μᾶς φωτίζῃ, δὲν παύει νὰ μᾶς σκοτίζει... νὰ μᾶς παρασκοτίζει μάλιστα με τὶς ἐκάστοτε δυστροφίες του;

**Σ ΑΤΥΡΙΚΟΙ
ΤΙΧΟΙ //**

Ἴδου ὅτι παρέχεται καὶ στὴν γυναῖκα ψήφος: τὰ θήλεα ὅμως κλαίγονται γιατί δὲν θὰ ἐκλέγωνται—καὶ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τζίφος καὶ πάλι τζίφος!

Ἄντὶ νὰ μᾶς συγχύζωνται, νὰ κλαῖνε, νὰ κρεπάρουν, ἄς τὸ σκεφθοῦνε λογικά κι' ὀλίγον φιλοσοφικά: καὶ τότε πιά τὴν ψῆφον των... ἀψήφιστα ἄς τὴν πάρουν!

□ □

Εἰδῆσεις τοῦ Ἐξωτερικοῦ
δ' ἀσυρμάτου ἰδιωτικοῦ
ΛΟΝΔΙΝΟΝ

Γίνονται ἀθέρτα ἐξοπλισμοί, ὦ Εἰρήνη, στ' ὄνομά σου—γιατὶ ρητὸν λατινικόν: λέει τὸ ἐξῆς λακωνικόν: «Εἰρήνη ἂν θέλῃς καὶ ποθῇς γιὰ... πόλεμο ἐτοιμάσου!»

ΓΕΝΕΥΗ

Στὴν «Κοινωνία τῶν Ἑθνῶν» ἔκανε μέγα ἐμφέ, με σχόλια λογῶ—λογῶ, τῆς Βραζιλίας τὸ φευγιό—διότι οἱ διπλωμάται μας μείναν... χωρὶς καφέ!

ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

Δὲν παύουν οἱ ταραχὲς πέρα στὴν Ἀραβία: ὁ Λέων ὁ Βρετανικὸς ξύνει τὰ νύχια του διαρκῶς—καὶ ἴσως νὰ ἐπιβληθῇ ἐνόπλως... ἄρα θίξ!

ΧΟΓΚ—ΚΟΓΚ

Τὰ δόντια ἀλληλοτρίζουνε Ἰάπωνες καὶ Σῖναι... Καὶ οἱ Κινέζοι προκαλοῦν κι' οἱ Γιαπωνέζοι ἀπειλοῦν νὰ φᾶν τοὺς Γυιόους τοῦ Οὐρανοῦ—καὶ ὅσοι θὲν ἄ...ς εἶναι!

ΜΕΝΕΣΤΡΕΑ

**ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ
ΕΚΘΕΣΗ**

Μιά ἐξαιρετικὴν ἐνδιαφέροντος ἐκθεση ἀνοίξε αὐτὲς τὶς μέρες στὸ ἀτελιὲ τοῦ γνωστοῦ προσωπογράφου κ. Ι. Σκαρλάτου, στὸ μέγαρο Ἐφείου (Σταδίου 28).

Λέμε ἐξαιρετικὴν, γιατί τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸ δὲν εἶναι μόνον καλλιτεχνικὸ, ἀλλὰ καὶ ἐπιστημονικὸ. Καὶ αὐτὸ εἶναι ἀκριβῶς ποὺ κάμνει τὴν ἐκθεση ἀπὸ τὶς πρῶτες.

Πραγματικὰ, πρόκειται περὶ ἐκθέσεως ἔργων τῆς συζύγου τοῦ προσωπογράφου κ. Μαρίνας Χαϊκάλη—Σκαρλάτου, ἀπὸ τὶς καλλιτέρες μας ἐπίσης ζωγράφους, ἔργων διωκῶν ἐνὸς νέου εἶδους ποὺ ξεφεύγει πιά ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς κοινῆς ἐννοουμένης τέχνης. Εἶναι ἡ «αὐτοματικὴ ἢ ζωγραφικὴ», ὅπως τὴν ὀνόμασε ὁ φίλος πρόεδρος τῆς Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν κ. Ἀγγελος Τανάγρας.

Τὰ ἔργα αὐτὰ ἔχουν γίνῃ δι' ὑποβολῆς σὲ μεθυστικὴν κατάστασιν στὴν Ἑταιρίαν Ψυχικῶν Ἐρευνῶν.

Ἐπὶ τῶν μετὰ αὐτὰ πινάκων ἀρτιώτατοι ποὺ ἔχουν γίνῃ μέσα, σὲ 13 λεπτά τῆς ὥρας. Ἐπίσης ἡ ἐκθεση περιλαμβάνει καὶ λουλούδια, «νατὺρ—μὸρτ» κ.ά. τῆς ἴδιας, καθὼς καὶ πορτραῖτα τοῦ συζύγου τῆς ζωγράφου.

Συνιστοῦμε θερμότερα τὴν ἐκθεση αὐτὴ γιὰ τὸ διπλὸ ἐνδιαφέρον ποὺ παρουσιάζει.

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

1. ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΚΡΙΝΟ
 2. Ὁ ΜΑΤΩΜΕΝΟΣ ΣΤΙΒΟΣ
 3. ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ
 4. Η ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΕΙΝΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙΑ
- Παιδικὴ κωμωδία τοῦ Δημ. Ἰωαννοπούλου.

□ □

Μπορεῖτε νὰ τὶς προμηθευθῇτε ἀπὸ ὅλα τὰ πρακτορεῖα καὶ ὑποπρακτορεῖα τῆς Ἑταιρίας Σπ. Τσαγγάρη Μὲ 10 μόνον δρχ. πρὶν τῆς 15 Ἰουλίου

ΧΩΡΙΣ ΔΕΛΤΙΟ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Τόμας

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85

ΑΡΙΘ. 35282

Εξυπνα καὶ κουτά

ΤΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ

—Έρεεις ποιά ήταν τὸ ἀποτέλεσμα; Μοῦ χρειάστηκαν δέκα ὁλόκληρα χρόνια γιὰ ν' ἀνακαλύψω ὅτι δὲν εἶχα διόλου ταλέντο γιὰ νὰ γράφω μυθιστορήματα.
—Καὶ παραιτήθηκες ἀπὸ τὴν προσπάθειά σου;
—Ὁχι. Γιατί ἐν τῷ μεταξὺ εἶχα γίνει πολὺ γνωστός.

□ □

ΛΥΣΙΣ ΑΠΟΡΙΑΣ

—Μπαμπά ποῖς ἄνθρωπος λέγεται ὑποχονδριακός;
—ὑποχονδριακὸς παιδί μου λέγεται ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος τότε μόνον αἰσθάνεται τὸν ἑαυτό του καλὰ ὅταν εἶναι... ἄρρωστος.

□ □

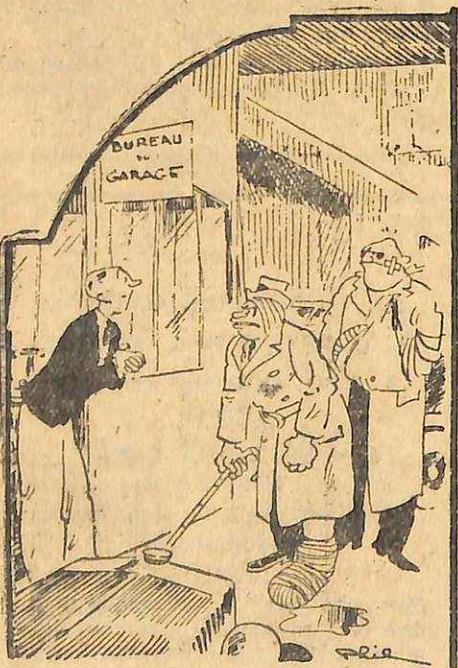
ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΜΕΝΟΣ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ὁ ἀγανακτισμένος πελάτης τοῦ τηλεφωνικοῦ θαλάμου ὁ ὁποῖος περιμένει σειρά.
—Θὰ τελειώστε ἐπὶ τέλους, κύριε λέγει στὸν προηγούμενό του: Κρατᾶτε μιὰ ὥρα τὸ ἀκουστικό χωρίς ν' ἀρρωθώνετε λέξη.
—Μιῶ μετὰ τὴν γυναῖκα μου, κύριε.

□ □

ΤΙ ΠΟΥΛΗΣΕ

Ὁ προϊστάμενος.—Δὲν πούλησες λοιπόν, τίποτε κατὰ τὴν περιοδεία σου;
Ὁ περιοδεύων πλῆσιέ.—Ναὶ, τὸ ρολόι μου... γιὰ νὰ πληρώσω τὸ εἰσιτήριο μου τῆς ἐπιστροφῆς.

ΧΩΡΙΟ ΠΟΥ ΦΑΙΝΕΤΑΙ

—Ποῦ εἶναι ὁ μηχανικός ποὺ μοῦ διώρισε τὰ φρένα;
—Γιὰ ποιά ὑπόθεση τὸν θέλουν οἱ κύριοι;

Ἡ καινούργια

ΠΕΡΙΜΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἀμφιβάλλω ἂν θὰ μπορέσετε νὰ τὰ καταφέρετε τόσο νῆα ποὺ εἶσθε, εἶπε ὁ Ἐρικ Ράνσομ, κυττάζοντας τὴν κοπελλίτσα ποὺ ἦταν καθισμένη ἀντίκρου τοῦ στήν ἄκρη τοῦ γραφείου. Μοῦ χρειάζεται μιὰ πεπειραμένη δακτυλό.

—Δὲν εἰμαι τόσο νῆα ὅσο φαίνομαι, ἀποκρίθηκε μετὰ κάποια δειλία ἐκείνη.
—Πόσων χρονῶν εἶσθε; Δεκάξη τὸ πολὺ, αἱ;
—Ἐκλεισα τὰ δεκαεφτὰ τὸν περασμένο Μάρτη.

Ἐκεῖνος εἶδε τὸ ἀριστερό της βλέφαρο νὰ τρεμουλιάζει καὶ φοβήθηκε μήπως τὴν δῇ νὰ βάζει τὰ κλάμματα.
—Δοκιμάστε με, τοῦ εἶπε ἡ νῆα. Κι' ἂν δῆτε πὼς δὲν σὰς κάνω...

Ὁ Ράνσομ, θαρσειστημένος, πῆρε μιὰ ἐφημερίδα κι' ἄρχισε νὰ ὑπαγορεύη ἕνα ἄρθρο στὴν τύχη.
—Πιὸ γρήγορα, ἐπέμενε ἡ νῆα, ὅχι τόσο ἀργά.

Τὰ δακτυλά της πετοῦσαν κυριολεκτικῶς ἀπάνω στὰ πληκτρά. Ἀποῦ τέλειωσε, ἡ νῆα ἔδωκε τὰ χαρτιά στὸν νεαρό δικηγόρο ποὺ ἦταν γοητευμένος μετὰ τὴν δεξιότητά της. Δὲν εἶχε κάνει τὸ παραμικρὸ λάθος.

—Εἶσθε καταπληκτικὴ, ξέρετε! Τῆς εἶπε μετὰ ἐνθουσιασμό.

—Ὡστε τώρα σὰς κάνω; τὸν ρώτησε μετὰ τὴν ἴδια γλυκεῖα φωνή. Πάντως, μὴ φοβάστε καὶ δὲν ἔχω μεγάλες ἀπαιτήσεις.

□ □

Ὁ Ράνσομ ἔσπευσε νὰ τὴν προσλάβῃ. Ἐμεινε κατευχαριστημένος μαζί της. Ἡ Ἀλῆς Βίκερς δὲν ἦταν μόνο ἡ ιδεώδης γραμματεὺς ἀλλὰ καὶ φαίνονταν ἔξαιρετικὰ ἔξυπνη γιὰ κορίτσι τῆς ἡλικίας της.

Μιὰ φορὰ ποὺ ἦταν πολὺ βιαστικός, τῆς ἀνέθεσε νὰ διαδιδῶσι μιὰ δικογραφία στὸν γέρο Ἄνταν Τράσε, τὸν καλύτερο πελάτη τοῦ ποὺ διέδινε μιὰν ἰδιωτικὴν Τράπεζα στὸ ἱσόγειο τοῦ μεγάρου, στὸ πρῶτο πάτωμα τοῦ ὁποῖου ἦταν τὸ δικηγόρικό του γραφεῖο. Οἱ πληροφορίες ποὺ ἔδωκε στὸν γέρο τραπεζίτη ἦταν τόσο θετικές ποὺ αὐτὸς τὸν συνεχάρη.

—Ἐχετε μιὰ λαμπρὰ ὑπάλληλο, εἶπε στὸν Ἐρικ Ράνσομ, συναντώντας τὸν τὴν ἐπομένη στὴν σκάλα. Κι' ὁμορφὴ... σωστὴ κοῦκλα.

Ὁ νεαρὸς δικηγόρος ἔγινε κατακόκκινος. Κάτι μυρίστηκε ὁ γέρο Τράσε!
—Γιὰ πότε ὁ γάμος; τὸν ρώτησε μισοκλείνοντας τὸ μάτι.

«Τὸν γεροβλάκα», ψιθύριζε ὁ Ἐρικ Ράνσομ, ἀνεβαίνοντας στὸ γραφεῖο του.

Ἐνοίωθε ὅμως τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾷ πολὺ δυνατὰ. Ἀντιλαμβανόταν κατὰ βάθος πὼς συμπαθοῦσε ὁλοένα πιὸ πολὺ τὴν δακτυλό του. Καὶ θὰ τοῦ ἄφινε ἕνα μεγάλο κενὸ ἂν τὸν ἐγκατέλειπε καμμιά μέρα.

Ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ γραφείου του καὶ ἡ Ἀλῆς, ροδόκκινη καὶ ζωηρή, τὸν ὑπεδέχθηκε μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο.

«Μὰ τὴν ἄλθεια, σκέφτηκε, εἶναι ἡ ιδεώδης μνηστή».

—Φαίνόσαστε κάπως κουρασμένη, τῆς εἶπε ἀνήσυχτα. Ξενυχτᾶτε πολὺ. Πὼς πάει τὸ μυθιστόρημα;

—Δυὸ κεφάλαια μοῦ μένουν νὰ γράψω, ἀποκρίθηκε ἡ νῆα. Τὶ εὐγενικός ποὺ εἶσθε νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ ἔργασθῶ ἐδῶ τὴν νύχτα...

—Κι' ἐξακολούητε νὰ ἀρνήσθε νὰ μοῦ ἀποκαλύψετε τὸν συγγραφέα;

Ἡ Ἀλῆς κούνησε τὸ κεφάλι της καὶ ἔξασπε σὲ γέλια.

—Περιμένετε πρῶτα νὰ ἐκδοθῇ... καὶ τὰ ξαναλέμε... πρὸς τὸ παρὸν ἔχομε τὸ συμβόλαιον τῆς ὑποθήκης τοῦ...

Κι' ἄρχισε τὴν ἀνακεφαλαίωση τῶν τρεχουσῶν ὑποθέσεων.

□ □

Ὅλη μέρα, ὁ Ράνσομ ἦταν σιωπηλὸς καὶ στενοχωρημένος. Ἀγόρευε στὸ δικαστήριο ἀφηρημένα, γιατί εἶχε στὸ νοῦ του τὸ σπιτάκι ὅπου θὰ ἔμεναν μετὰ τὴν Ἀλῆς, ἀφοῦ τὴν ἔκαμνε γυναῖκα του.

Μόλις ἐπέστρεψε στὸ γραφεῖο του, τὸ ὄρηκε ἀδειανό. Νεύριασε τρομερὰ:

—Ἀπὸ ποῦ ἐρχόσαστε; ρώτησε ἀπτότομα τὴν νῆα ὅταν τὴν εἶδε νὰ ἐπιστρέφῃ.

—Ἀπὸ κάτω, τοῦ εἶπε ἡ δακτυλό ποὺ φαίνονταν πολὺ χαρούμενη. Πῆγα στὸ κ. Τράσε: νὰ τοῦ ζητήσω πληροφορίες γιὰ τὸ πληρεξούσιο Ἄλλαν. Καὶ ξέρετε; Ὁ Τράσε μοῦ πρότεινε νὰ μετὰ πᾶρη ἰδιαίτερα γραμματεία του μετὰ τὸ διπλάσιο τοῦ μισθοῦ ποὺ παίρνω ἐδῶ.

—Καὶ...δεχτήκατε; τὴν ρώτησε μετὰ καρδιοχτύπι.

—Ὁχι. Τοῦ εἶπα πὼς δὲν ἔχω καμμιά διάθεση νὰ σὰς ἐγκαταλείψω.

Ὁ Ἐρικ Ράνσομ τῆς ἔσφιξε τὰ δυὸ χέρια:

—Ἀλῆς, τραύλισε, θέλω νὰ γίνετε γυναῖκα μου.

Κι' ἐνῶ κύτταζε τὴν νῆα μετὰ ἀγωνία, εἶδε καὶ πάλι τὸ ἀριστερὸ βλέφαρό της νὰ τρέμῃ. Ἀπὸ συγκίνηση, ἀσφαλῶς.

—Δὲν ξέρω τί νὰ σὰς ἀπαντήσω, τοῦ εἶπε.

—Πῆτε μοι «ναί», ἐπέμενε ἐκεῖνος. Μ' ἀγαπᾶτε λίγο; Δεχόσαστε νὰ γίνετε γυναῖκα μου;

—Μὴ βιαζόσαστε τόσο... Εἰμαι ἀπροετοίμαστη... Ἀφήστε με νὰ σκεφτώ... κι' αὐριο σὰς ἀπαντῶ...

Κι' ἔφυγε τρέχοντας.

□ □

Ὅταν ὁ Ράνσομ ἔφθασε τὴν ἐπομένη, στὸ γραφεῖο του, εἶδε κατὰπληκτος μπροστὰ στὴν μεγάλη πόρτα τοῦ μεγάρου ἕναν ὄμιλο περιέργων ποὺ κύτταζαν ἀνάμεσα στὰ κρυστάλλα τῆς Τραπεζῆς.

Ἐνας πόλισμαν, φρουρὸς στὴν εἴσοδο, ἐπεχείρησε στὴν ἀρχὴ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ μῇ. Ἀντιλαμβανόμενος ὅμως πὼς ἦταν ἐνοικιαστής τοῦ μεγάρου, τοῦ ἐπέτρεψε τὴν εἴσοδο.

Ξαφνικά, ὁ δικηγόρος εἶδε τὸν κ. Τράσε νὰ τὸν ἀρπάζῃ καὶ νὰ τὸν τραβᾷ μετὰ τὸ στανίδι μέσα στὰ γρά-

δακτυλό

ΤΟΥ ΛΑΓΚΤΟΝ ΚΛΕΡΚ

φεῖα του.

—Μοῦ ἔκαναν διάρρηξη, Ράνσομ, εἶπε μετὰ πνιγμένη φωνή. Κακοποιοὶ μῇ-καν τὴν νύχτα μέσα στὴν Τράπεζα καὶ ἀδειασαν τὸ χρηματοκιβώτιό μου ποὺ περιεῖχε 7.000 λίρες σὲ χαρτονομίσματα καὶ ὁμολογίες.

—Σὰς λήστεψαν!

—Ναί, μετὰ λήστεψαν, στέναζε ὁ γέρο τραπεζίτης. Εἶμαι ὁλοτέλεια κατεστραμμένος... Ἐλάτε νὰ τὸ δῆτε καὶ μόνοι σας...

Τράβηξε τὸν Ράνσομ στὸ θάθος τῆς Τραπεζῆς ὅπου ἐρισκόταν τὸ χρηματοκιβώτιο, κοντὰ στὸν τοῖχο τοῦ βόθρου. Ὅταν πλησίασε ὁ δικηγόρος, ἡ πόρτα ἦταν διάπλατα ἀνοιχτὴ κι' ἀντελήφθη πὼς ἕνα κομμάτι ἀπ' τὴν πλευρὰ τοῦ βόθρου τοῦ χρηματοκιβωτίου εἶχε ἀφαιρεθῇ.

—Τί θράσος! φώναξε στρεφόμενος πρὸς τὸν γέρο πελάτη του. Πὼς τὰ κατὰφεραν ὅμως νὰ μπουτν ἐδῶ μέσα;

—Αὐτὸ ἀκριβῶς ἤθελα νὰ μάθω, εἶπε ἕνας χοντρός μετὰ ζωηρὰ μάτια ποὺ μόλις εἶχε ἀνασηκωθῇ ἀφοῦ ἐξέτασε ἕνα κομμάτι μακρουλὸ μετάλλου ἀκουμπισμένο στὸν τοῖχο. Αὐτὴ ἡ δουλειὰ δὲν ἔγινε στὸ διάστημα μιᾶς νύχτας μονάχα. Κυττάζετε αὐτὸ: ἐξήντα τρύπες ἔχουν τρυπηθῇ. Φυσικὰ χρησιμοποίησαν ἡλεκτρικὸ τρυπάνι... ποτὲ ὅμως δὲν προλαβαίνει κανεὶς νὰ τρυπῇ ἐξήντα τρύπες μέσα σὲ λίγες ὥρες. Θὰ χρειάσθηκε τοὐλάχιστον τέσσερες-πέντε νύχτες.

—Μὰ ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, θὰ γινόνταν ἀντιληπτές οἱ τρύπες, ἀνοίγοντας τὸ χρηματοκιβώτιο;

—Μὴν τοὺς νομίζετε γιὰ τόσο θλάκες. Ἐκεῖνος ποὺ ἔκανε αὐτὴ τὴν διάρρηξη, ἔξερε τὴν δουλειὰ του. Τρύπησε τις τρύπες, ἀφίνοντας σὲ ὅλες μόνο πάχος φύλλου χαρτιοῦ μέσα στὸ μέταλλο. Τὴν τελευταία νύχτα, τρύπησε διαδοχικὰ ὅλες τις ἀρχινισμένες τρύπες, ἀφάρσε τὴν πλευρὰ τοῦ χρηματοκιβωτίου καὶ πῆρε τὸ περιεχόμενο.

—Ἀπὸ ποῦ ὅμως νὰ μῇκαν οἱ διαρρηκτες στὴν Τράπεζα; ρώτησε ὁ Ράνσομ.

—Εἶναι σπασμένο ἕνα τζάμι στὸ πῖσω μέρος τῆς αὐλῆς, αὐτὸ ὅμως εἶναι σκηνοθεσία. Κύριε Τράσε, ποῖος εἶναι ὁ ἐνοικιαστής τῶν γραφείων ποὺ θρῖσκονται ἀκριβῶς πίσω ἀπὸ τὴν Τράπεζα;

—Ὁ κ. Ράνσομ, τὸν ὁποῖον ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σὰς παρουσιάσω, εἶπε κατὰπληκτος ὁ Τράσε.

—Ἰνσπέκτορ Μπρινζ τῆς Σκότλαντ-Γουαρδ. Σὰς παρακαλῶ, κ. Ράνσομ, νὰ μετὰ δηγήσετε στὰ γραφεῖα σας.

—Πολὺ εὐχαρίστης.

Μόλις μῇκαν στὸ γραφεῖο, ἡ Ἀλῆς, ποὺ ἔγραφε, καθισμένη μπροστὰ στὴν γραφομηχανή, τοὺς χαμογέλασε φιλικὰ. Ὁ ντεκτεκτῆς, χωρίς νὰ τὴν προσέξῃ, προχώρησε στὸ διπλὰν γραφεῖο ποὺ ἦταν τὸ ἰδιαιτέρου τοῦ δικηγόρου.

Ἀφοῦ προχώρησε, ὡς τὸ θάθος, ἔσκυψε καὶ σήκωσε τὸ παχὺ χαλί.

—Ὅπως τὸ σκεπτόμουν, εἶπε.

Παραμέρισε μερικές σανίδες τοῦ πατώματος καὶ κύτταξε ἀπ' τὸ ἄνοιγμα. Μιὰ καταπακτὴ ἦταν ἐπιμελῶς κρυμμένη στὸ δρύινο ταβάνι. Τὸ χρηματοκιβώτιο θρῖσκεται ἀκριβῶς ἀπὸ κάτω.
—Μὲ ἀντικλεῖδια, ὁ διαρρηκτής ἔμπαινε ἐδῶ κάθε δράδυ, ξεγυλοστρουτοῦσε ὡς κάτω μ' ἕνα σκοινί, ἔβαζε σὲ ἐνέργεια τὸ ἡλεκτρικὸ τρυπάνι συνδέοντάς το μετὰ πρίζας κι' ἐτοιμάζε τὴν δουλειὰ του.

—Τότε εἶναι πολὺ τυχερὸς ποὺ δὲν τὸν ἀντελήφθη ἡ μὲς Βίκερς, ἡ δακτυλό ποὺ ποὺ διανουκτέρει ἐδῶ γιὰ ἀτομικὴ τῆς ἐργασία. Μποροῦσε νὰ τὴν εἶχε δολοφονήσει τὴν καὶ μὲν μικρούλα!

—Πὼς; Διενυκτέρει ἐδῶ; Μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ τῆς πῶ δυὸ λόγια;

—Ἀλῆς, εἶπε ὁ δικηγόρος ἐπιστρέφοντας τὸ διπλὰν γραφεῖο, σὰς παρουσιάσω τὸν ἱνσπέκτορ Μπρινζ ποὺ ἐπιθυμῇ νὰ σὰς θέσῃ μερικές ἐρωτήσεις.

Ἡ νῆα ἀνασηκώσε τὸ κεφάλι κι' ὁ Ράνσομ εἶδε τὸ ἀριστερὸ της βλέφαρο νὰ τρεμουλιάζει—ὅπως συνήθως. Ὅταν τὰ μάτια του ἔπεσαν ἀπάνω στὸν ντεκτεκτῆ, τὸν εἶδε κατὰπληκτο, μετὰ γουρλωμένα μάτια, νὰ τὴν κυττάζῃ.

Ξαφνικά, τὸ λευκὸ χεράκι τῆς δακτυλό ἀπλώθηκε: στὴν ἄκρη τοῦ γυάλιζε ἕνα ρεβόλβερ. Ἀκούστηκε ἕνας πυροβολισμὸς κι' ὁ Ἐρικ Ράνσομ μόλις πρόλαβε νὰ κρατήσῃ στὴν ἀγκαλιά του τὸν ντεκτεκτῆ ποὺ σωριαζόταν. Ἡ Ἀλῆς Βίκερς, εὐκίνητη σὰν ζαρκαδί, ὤρμησε στὴν πόρτα, τὴν κλείδωσε ἀπ' ἔξω κι' ἔγινε ἄφαντη!

—Εὐτυχῶς ποὺ ἔσκυψα καὶ μετὰ πῆρε ἡ σφαῖρα στὸν ὦμο, ψιθύρισε ὁ ντεκτεκτῆς. Ἀλλοῶς θὰ μ' ἄφινε στὸν τόπο. Σημάδευε ὁ κακοῦργος στὴν καρδιά...
—Ὁ... κακοῦργος;

Ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ ὤρμησε μέσα στὸ δωμάτιο ὁ ἀστυφύλας ποὺ ἦταν φρουρὸς στὴν κυρία εἴσοδο τοῦ μεγάρου.
—Τί συμβαίνει; ρώτησε. Ἡ μικρὴ δεποινὶς μοῦ εἶπε πὼς ὁ δικηγόρος σκότωσε τὸν ἱνσπέκτορ.

Παρὰ τὸ τραῦμα του, ὁ ἱνσπέκτορ Μπρινζ γέλασε:

—Ἡ μικρὴ δεποινὶς; ἐπανελάβε. Ἡλίθιε, ξέρετε ποιά εἶναι ἡ «μικρὴ δεποινὶς»; Ἐ, λοιπόν, εἶναι ὁ Ντικ Μάστερς... Τὸν ἀναγνώρισα ἀπ' τὸ τρεμουλιασμὸ τοῦ ἀριστεροῦ βλεφάρου ποὺ εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸ του. Ἐχει εἰδικότητα νὰ μεταμφιέζεται σὲ φοιτητὴ καὶ σὲ... μασθτῆ, ἀκόμα καὶ σὲ... κοπέλλα σὰν τὸ κρῦο νερὸ, δὲν εἶναι ἔτσι, κύριε Ράνσομ; Πέριστο ἀκόμα, ντυμένος μασθτῆς ἔγδυσε ὁλόκληρο κολλέγιο ἀπὸ τὰ διδασκὰ ποὺ εἶχαν καταβάλλει οἱ γονεῖς. Τὸν ἀθεόχαν καταβάλλει οἱ γονεῖς. Τὸν ἀθεόφοβο ὅμως... νάρθη νὰ παριστάνῃ ἐδῶ τὴν δακτυλό... μετὰ τὸ ρούδι του, μετὰ τὸν ποῦδρα του... Καὶ ποῖς ξέρεῖ ἂν δὲν εἶχαν καὶ θύματα τὰς θέλητρά του;

Ὁ κ. Ράνσομ κύτταξε τὸν ἱνσπέκτορ Μπρινζ κι' ἔγινε κατακόκκινος.

ΛΑΓΚΤΟΝ ΚΛΕΡΚ

Εξυπνα καὶ κουτά

ΜΠΗΚΕ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

—Δὲν μοῦ λές, φίλε μου, τί ἀπέγινε ἡ δίκη σου μ' αὐτὸν τὸν παλάνθρωπο, τὸν ἀπατεῶνα τὸν Βούτα ποὺ σοῦ καταχράστηκε 300.000 δραχμές;
—Συμβιβαστήκαμε: παντρεύτηκε τὴν κόρη μου!

□ □

ΑΦΟΥ ΤΑΚΑΝΕ ΘΑΛΑΣΣΑ...

Στὸ κακοφυγιδικεῖο.
Πρόεδρος.—Κατηγοροῦμενε, ἔχεις νὰ προσθέσῃς ἄλλο τίποτα πρὸς ὑπεράσπισίν σου;

Κατηγοροῦμενος.—Ζητῶ ἐπαί-κειαν γιὰ τὸν δικηγόρο μου τοῦ ὁποῖου ὁ πατέρας εἶναι ἀλκοολικός!

□ □

ΕΞ ΑΠΑΛΩΝ ΟΝΥΧΩΝ...

Δάσκαλος.—Τί ἔκανε, λέει; Τὸ σὰς ἀπ' τὸ σκολεὶο καὶ λές πὼς ἦσουν ἄρρωστος καὶ δὲν τὸ θεωρεῖς αὐτὸ ψέμμα;
Ὁ γυιὸς τοῦ ἀστυνομικοῦ.—Ὁχι, κύριε: εἶναι τὸ ἄλλοθι!

□ □

Η ΚΑ'Υ-MΕΝΗ ΤΡΕΛΛΑΘΗΚΕ...

Νευρολόγος.—Πόθεν ἐξάγετε τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ γυναῖκα σας παρεφρόνησε;

Σύζυγος.—Γιατρεῖ μου, σήμερα τὸ προῖ, μούλεγε: «Δὲν θὰ χρειαστῶ καινούργια φορέματα γέτος τὸ καλοκαίρι... μοῦ ἀρκούν τὰ περσινὰ!».

ΣΤΟ ΤΕΛΩΝΕΙΟ

—Μάλιστα, κύριε! Πρέπει νὰ μᾶς δηλώσετε τί ἔχετε μέσα σ' αὐτὸ τὸ πακέτο!! Δὲν εἶμαστε μάντις γιὰ νὰ τὸ καταλάβουμε!

«Απαγορεύεται η άλιεία έντός του λιμένος»

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΦΩΤΟΥ ΓΙΟΦ

Δυο συνταξιούχοι καπεταναίοι τὰ λέγανε πλάι στο γαλόνι, ἀπὸς ἀπὸ τὸ καφενεδάκι τοῦ Στέλιου. Μπροστὰ τοὺς ἀπλώνονταν τὸ λιμάνι τοῦ μικροῦ νησιού, ἤρεμο κι' ἔρημο. Κάπου-κάπου καμμιὰ θάρκα φαίνονταν... Ἡ συζήτησις τῶν δυὸ γέρο-καπεταναίων ἦταν γιὰ τὰ ψάρια.

— Σπάρος καὶ ἄγιος ὁ Θεός ! ἔλεγεν ὁ ἕνας. Ὁ σπάρος εἶναι τὸ καλλίτερο ψάρι τοῦ κόσμου !

— Τί λές ; Ἐτσι ξέρεις νὰ φᾶς ; Τὸ καλλίτερο εἶναι ἡ κότσα, δηλαδή ἡ μεγάλη καλοθρεμμένη τσιπούρα. Τὸ λέει κι' ἡ παροιμία : «Ὅταν ἰδῇς τὸ ψάρι κότσα, τ' ἄλλα ψάρια παρ' καὶ κλώτσα !»

— Οὐ ! Αὐτὰ εἶναι λόγια στὸν ἀέρα. Ὅσο ἀξίζει ὁ σπάρος... Μὰ τὸν πιάνουν σπάνια.

— Ὡς τόσο τί τὰ θέλουμε τὰ πολλὰ λόγια... Ἐδῶ στὸ νησί μας δὲν μποροῦμε νὰ φᾶμε οὔτε τὰ πιὸ παρακατινά ψάρια... Κι' ὅμως τὸ λιμάνι εἶναι γεμάτο.

— Ἀς εἶναι καλά ἡ Κυβέρνηση καὶ ὁ κύριος λιμενάρχης. «Απαγορεύεται, λέει, ἡ ἀλιεία ἐντὸς τοῦ λιμένος»... Γιατί, παρακαλῶ ; Γιατί ὑπάρχει διαταγή ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο. Μὰ τί ξέρεi τώρα ἡ Ἀθήνα ἀπὸ ψάρια ; Τί ξέρεi ; Ἡ Ἀθήνα τρώει ὅλο τὸ σάπιο ψάρι, ὅλο τοῦ πάγου... Τί τὴν μέλει γιὰ μᾶς τὴν Ἀθήνα ;...

— Ἐτσι εἶναι...

Καὶ οἱ δυὸ καπεταναῖοι ξαφνικὰ ἐκύτταξαν μέσα στὰ νερὰ τῆς θάλασσας...

— Μὰ, γιὰ κῦττα...

— Βρὲ, ἀμαρτία εἶναι...

Μερικὰ κεφαλόπουλα, ψάρια κωλοθεμένα, ὅλο πάχος καὶ ψαχνό, ἐπιδούσαν μέσα στὸ νερὸ, κάτω ἀπὸ τὰ μᾶτια τῶν δυὸ καπεταναίων...

— Κι' αὐτὰ καλά εἶναι, εἶπεν ὁ ἕνας. Βραστό μὲ καλὸ λάδι...

— Μὰ καὶ ἡ οὐρὰ τηγανητὴ δὲν εἶναι ἀσχημ.

— Τί λέμε τώρα ; Αὐτὰ θὰ μείνουν ἐκεῖ μέσα στὴ θάλασσα καὶ θὰ μᾶς κοροϊδεύουν !

— Καὶ βέβαια, ἀφοῦ «ἀπαγορεύεται ἡ ἀλιεία ἐντὸς τοῦ λιμένος»...

□ □

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἐκόντεψε στὸ καφενεῖο καὶ ὁ Γκάγκας, ὁ δημόσιος τελάλης τοῦ νησιού. Εἶδε τοὺς καπεταναίους κ' ἐπρόσεξε πὼς ἐκύτταξαν στὴν ἄκρη τοῦ γαλόνι. Ἐσκίψε κι' αὐτὸς καὶ κύτταξε τὰ κεφαλόπουλα. Ἐκούνησε τὸ κεφάλι καὶ εἶπε :

— Ναί, καπεταναῖοι μου... Ἐτσι εἶναι στὸν τόπο μας. Ὅποιος ἔχει μαχαίρι, τρώει πεπόνι. Δηλαδή ὅποιος ἔ-

χει τὰ μέσα, τρώει κεφαλόπουλο τῆς ὥρας. Ἐμεῖς τὰ βλέπουμε νὰ πηδᾶνε μπροστὰ μας καὶ νὰ μᾶς κοροϊδεύουν. Ἐτσι εἶναι...

— Μὰ γιατί τὸ λὲς αὐτὸ ; ρώτησεν ὁ ἕνας καπετάνιος.

— Πὼς ; Δὲν εἶναι γενικὴ ἡ ἀπαγόρευση ; ρώτησεν ὁ ἄλλος.

— Ὁ Γκάγκας ἐχαμογέλασε.

— Χτὲς τὸ θράδυ ἀργὰ, εἶπε, ποὺ γυρίζω στὸ σπιτί μου, εἶδα μιὰ θάρκα μέσα στὸ λιμάνι, ποὺ ἐψάρευσέ με πυροφάνι.

— Μέσα στὸ λιμάνι ; ἔκαμαν κ' οἱ δυὸ καπεταναῖοι τὴν ἴδια στιγμὴ.

— Ναί. Μέσα στὸ λιμάνι...

— Μὴν εἶχες παραπιῆ χτὲς τὸ θράδυ, ρὲ Γκάγκας ;

— Ἀφίστε τ' ἀστεῖα κι' ἀκούστε τὸ λοιπόν. Κυττάζω καλά. Ναί, ἦτανε κάποιος στὴ θάρκα κ' ἐψάρευσέ με πυροφάνι. Καρτέρησα λίγη ὥρα καὶ τότες κατὰλαβα. Βγήκε ἀπὸ μέσα ὁ γιαντρός με μιὰ καλαθοῦνα γεμάτη ψάρια. Τὰ εἶχε πιάσει ἐκεῖνη τὴν ὥρα. Φάτε, λοιπόν ἐσεῖς, καπεταναῖοι μου, ἀπαγόρευση... Ἐχεις μαχαίρι ; Τρῶς πεπόνι ἂν δὲν ἔχεις, δίνε του, παρακαλῶ... Ἐμπρός, μάρσερς !...

□ □

Αὐτὸ πιά ἦτανε σκάνδαλο ! Ἀφοῦ ἀπαγορεύονταν τὸ ψάρεμμα μέσα στὸ λιμάνι, πὼς ὁ γιαντρός ἐψάρευσέ ; Τάχα εἶχε ξεγελάσει τὸν λιμενάρχη καὶ τοὺς ναυτὲς τοῦ λιμεναρχείου ἢ ὁ λιμενάρχης ἔκανε τέτοια ρουσφετία ;

Ἄλλα χρόνια ὁ γιαντρός, ὁ κύρ-Κοκκαλᾶς, ποὺ εἶχε σπουδασθῇ καὶ στὴν Πάντοβα, ἀνακατέονταν στὴν πολιτικὴ. Εἶχε τὰ μέσα γενναῖα ἐκεῖνα τὰ χρόνια. Μὰ τώρα πιά εἶχε γεράσει. Ἐξ ἄλλου μ' αὐτὴ τὴν Κυβέρνηση δὲν εἶχε καμμιὰ σχέση. Ὅλοι στὸ νησι ἤξεραν πὼς δὲν ἔχει τὰ μέσα. Μὰ τότες, πὼς τὸ πῆρε αὐτὸ τὸ ρουσφετί ; Ἡ μήπως ἐγελοῦσε τὴν λιμενικὴ ἀρχή ; Τὸ ψάρεμμα ἦταν τὸ πάθος τοῦ γιαντροῦ. Τόδεραν αὐτὸ ὅλοι. Στὰ νιάτα του ἐκυνηγούσε γυναῖκες, ἔπειτα πουλιά καὶ λαγούς καὶ τώρα στὰ γεράματα τοῦ ἀπόμεινε μόνη διασκέδαση τὸ ψάρεμμα. Εἶνε μανία ! Μὰ πὼς τὰ κατάφερε καὶ δὲν τὸν ἐπῆνε ἡ ἀπαγόρευση ;

Αὐτὴ ἡ ἀπορία ἐβασάνιζε τοὺς δυὸ καπεταναίους. Εἶχαν κι' αὐτοὶ μανία γιὰ τὸ ψάρεμμα. Κ' εἶχανε στὸ σπιτί τους ὅλα τὰ σῆραγα : ἀραιδιές, καλάμια, ἀγκιστρία, κορινέλλα, πιστήρια... Μὰ ποὺ νὰ ψαρέψουν ; Κάπου-κάπου ἐκστρατεία στὸν πῖσω

γιαλόν. Μὰ ἦταν πολὺς κόπος ὡς ἐκεῖ. Τὸ λιμάνι ἦταν ἀπηγορευμένον καρπός. Κ' εἶται τὰ σῆραγα τοὺς ἔμεναν ἀνεργὰ τόσον καιρό...

Ἐπρεπε, λοιπόν, νὰ βρεθῇ ἡ ἄκρη. Ἐπρεπε νὰ μάθουν πὼς ὁ γιαντρός ἔ-χε καταργήσῃ τὴ διαταγή.

□ □

Ὁ δρόμος τὸ γαλόνι-γαλόνι, γύρῳ στὸ λιμάνι, ἦταν ἔρημος. Μεσάνυχτα πιά. Μονάχα οἱ δυὸ καπεταναῖοι, καθισμένοι σὲ κάτι θραχάκια περίμεναν. Σκοτάδι πηχτὸ ἐγένιζε τὸ λιμάνι καὶ τὰ γύρω... Μὰ ξαφνικὰ, μέσα στὸ σκοτάδι, φάνηκε ἕνα φῶς. Εἶχε φανῇ κάτω ἀπὸ τὸ παραθαλάσσιο σπιτί τοῦ γιαντροῦ καὶ τότες ἐκουνιόντανε μέσα στὸ λιμάνι. Τράβηξε κάμποσα ἀνοιχτὰ κ' ἐστάθηκε. Θετικὰ ἦταν ψαράθρακα με πυροφάνι.

— Φανερά πράμματα πιά ! εἶπεν ὁ ἕνας καπετάνιος.

— Ναί. Μὰ πρέπει τοῦ γιαντροῦ νὰ τοῦ κάνουμε κ' αἰφνιδισμὸ.

— Σωστὰ τὸ λὲς...

Ἀποφάσισαν, λοιπόν, οἱ δυὸ καπεταναῖοι, ὅταν ὁ γιαντρός θὰ γυρίσῃ στὸ σπιτί του, νὰ τὸν μπλοκάρουνε καὶ νὰ τοῦ τὰ ποῦνε...

Εἶχανε μεγάλη ὑπομονὴ οἱ δυὸ καπεταναῖοι. Προσμένανε ὥρα κι' ὥρα, κόβοντας βόλτες στὸ δρόμο, γύρῳ στὸ λιμάνι... Εἶχαν περάσει πολλὰ μεσάνυχτα. Τότες πιά σκεφθῆκανε νὰ πάνε νὰ προσμένουν στὸ γαλόνι, κάτω ἀπὸ τὸ σπιτί τοῦ γιαντροῦ...

Ἐπροχώρησαν πρὸς τὰ κεῖ. Καί, νὰ, κιόλας ποὺ ἡ θάρκα με τὸ πυροφάνι ἐγύριζε κατὰ κείνο τὸ μέρος. Ἀπάνω, στὸ σπιτί τοῦ γιαντροῦ, εἶδανε ἀναμμένο φῶς. Ὁ γιαντρός εἶχε μόνον μιὰ κόρη, πολὺ ὁμορφὴ καὶ χαριτωμένη. Αὐτὴ εἶτανε μόνη στὸ σπιτί. Ἡ γιαντρίσα εἶχε πεθάνῃ ἀπὸ χρόνια τώρα. Φαίνεται τὸ λοιπὸν πὼς ἦταν μόνον ἂν πάνω τὸ κορίτσι. Θὰ διδάξαie κανένα ροιάντζο. Ἦτανε δὲ καὶ στὴν ἡλικία τῆς ροιάντζας. Μέσα στὰ δεκαοχτὼ τῆς χρόνια !

Σὲ λίγο ἡ θάρκα ἐφθασε στὸ νιαλὸ κ' ἐπῆδησε ἔξω ὁ γιαντρός. Ἐβесе τὴ θάρκα, ἔπειτα πῆρε ἀπὸ μέσα ἕνα καλάθι κ' ἐτραβούσε γιὰ τὸ σπιτί του, ποὺ ἦταν ἐκεῖ δά... Μὰ μετὰ οἱ δυὸ καπεταναῖοι τοῦκοφον τὸ δρόμο.

— Καλησπέρα, γιαντρέ !

— Ἐκεῖνος τοὺς ἐγνώρισε.

— Καλησπέρα, καπεταναῖοι, πὼς τέτοια ὥρα ; Περίπατο πάτε ;

— Δηλαδή προίπατο... εἶπεν ὁ ἕνας. Κι' ὁ ἄλλος ξαφνικὰ ἐρώτησε :

— Πὼς πῆγε, γιαντρέ, τὸ ψάρεμμα ἂν πῶς ;

— Ὁ γιαντρός παραξενεύθηκε γιὰ τὴν

ἐρώτηση.

— Πὼς πῆγε... Δηλαδή... Καλά... Ἐπῆσαν κάτι κεφαλόπουλα, κάτι τσιπούρες... Ἐ, καλά...

Οἱ δυὸ καπεταναῖοι ἐσκύψαν στὸ καλάθι τοῦ γιαντροῦ με περιέργεια. Καὶ ξαφνικὰ ὁ ἕνας εἶπε :

— Δὲν μᾶς ἐξηγεῖς, γιαντρέ, ἕνα πράμμα...

— Πὼς ψαρεύεις μέσα στὸ λιμάνι ἀφοῦ ὑπάρχει ἡ ἀπαγόρευση ; ἐσυμπλήρωσεν ὁ ἄλλος.

Ὁ γιαντρός ἔβγαλε ἀμέσως ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα χαρτί καὶ τὴν ἴδια ὥρα ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του.

— Ἐχω ἄδεια, εἶπε.

— Ἄδεια ;

Ἄναψε ἕνα μικρὸ φῶς ποὺ εἶχε στὴν πόρτα ἀπὸ πῶς. Κ' ἐδείξε στοὺς δυὸ καπεταναίους τὸ χαρτί. Πραγματικὰ ἦταν ἄδεια τοῦ λιμεναρχείου, κανονικὰ γραμμένη, ὑπογραμμένη ἀπὸ τὸν λιμενάρχη καὶ σφραγισμένη.

Κατόπι ἀπ' αὐτὸ, ἐκαληνύχησαν τὸ γιαντρός καὶ γύρισαν στὰ σπῖτια τους.

□ □

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ, μόλις ἀνοίξε τὸ λιμεναρχεῖο, οἱ δυὸ καπεταναῖοι ἔφτασαν στὸ γραφεῖο τοῦ κυρίου λιμεναρχῆ. Μόλις εἶχε φτάσῃ κι' αὐτός. Ἦταν ἕνας ὑπολοιστῆς τοῦ ναυτικοῦ, νεώτατος, ἕως εἰκοσιπέντε χρόνων, με ἄσπρη στολή τῆς ὥρας.

— Τί ἐπιθυμεῖτε, κύριοι ;

Ἐμίλησεν ὁ ἕνας :

— Ἦρθαμε νὰ σᾶς ζητήσουμε νὰ μᾶς δώσετε δυὸ ἄδειες «ἀλιείας ἐντὸς τοῦ λιμένος»...

Ὁ λιμενάρχης ἐστάθηκε ξαφνιασμένος.

— Ἀλλά... ἔκαμε.

— Ἀφοῦ ἔχει ὁ γιαντρός, θέλουμε κ' ἐμεῖς...

Ὁ λιμενάρχης ἔχασε τὸ χρῶμα του. Μὴ στενοχωρεῖσαι, παλληκάρι μου, ἔκαμεν ὁ ἕνας καπετάνιος. Νὰ σοῦ φέρω χαρτί καὶ τὴ βούλα. Πράγμα εὐκόλο.

— Ὁχι, κύριοι. Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον.

— Μὰ πὼς ; Ὁ γιαντρός ἔχει...

— Πρέπει νὰ συνεννοηθῶ με τὸ Ὑπουργεῖο. Ὁ κύριος Κοκκαλᾶς, ἔρετε, ἀπέκτησε ἄδειαν κατόπιν κυβερνητικῶν πιέσεων... Ἀδύνατον σήμερον. Ἀδύνατον. Θὰ συνεννοηθῶ...

Τέλος ἐφυγαν οἱ δυὸ καπεταναῖοι. Μὰ ὁ νεαρὸς λιμενάρχης τὰ εἶχε τέλεια χαμένα...

□ □

Κάθε φορὰ ποὺ οἱ δυὸ καπεταναῖοι ἀπαντοῦσαν τὸν λιμενάρχη στὸ δρόμο, τοῦ θύμιζαν τὴν ἄδεια. Καὶ κείνος τοὺς ἔλεγε ξερά :

— Θὰ φροντίσω.

Στὸ μεταξύ ὅμως ὅλο τὸ νησι ἔμαθε πὼς ὁ γιαντρός ἐψάρευσέ τὴ νύχτα με πυροφάνι. Αὐτὸ ἀγρίεψε ὅλο τὸν κόσμον ἐνάντια στὸν λιμενάρχη. Κι' ὅχι μόνον αὐτό. Μὰ πολλοὶ ψαράδες, ἔνας δικολάβος καὶ δυὸ-τρεις ἀκόμα νοικοκυραῖοι ἐπῆγαν στὸν λιμενάρχη καὶ τοῦ ζητοῦσαν ἄδειες... Ὁ λιμενάρχης ἦταν σὲ δύσκολη θέση...

Βέβαια, βρίσκειται μιὰ λύση : Νὰ πάρῃ τὴν ἄδεια καὶ ἀπὸ τὸν γιαντρός κ' ἔτσι νὰ πάθουν κ' οἱ ἄλλοι νὰ ζητοῦν ἄδειες. Μὰ αὐτὸ δὲν μποροῦσε, φαίνεται, νὰ τὸ κάμῃ. Γιατί ὅμως ; Ἐξ ἄλλου δὲν ἦταν καθόλου ἀληθινὸ πὼς ὁ γιαντρός ἐπῆρε τὴν ἄδεια κατόπιν ἀπὸ

κυβερνητικὴ πίεση. Γιατί ὅλοι εἶξεραν πὼς δὲν ἔχει καλὰ μετὰ τὴν Κυβέρνηση. Εἶξεραν ἀκόμα πὼς εἶχε καὶ ὁμορφὸ κορίτσι. Καὶ τὰ διάφορα ψιθυρίσματα ἐδίδανε κι' ἐπέρνανε στοὺς καφενέδες, στὶς ταβέρνες καὶ στὶς αὐλές... Ἡ ἄδεια τοῦ γιαντροῦ ἦταν τὸ σκάνδαλο τοῦ νησιού !

□ □

Μιὰ μέρα ἕνα ἀντιτορπιλικὸ μπήκε στὸ ἔρημο λιμάνι. Τὸ ἔρριξε κακοκαιρία καὶ θάμενε καὶ τὴ νύχτα γιὰ νὰ φύγῃ τὴν ἄλλη μέρα. Ὁ κύριος λιμενάρχης ἐστολίστηκε καὶ πῆγε νὰ ἐπισκεφτῇ τὸν κυβερνήτη. Ποιὸς τὸν ἐπῆνε πιά... Μὰ ὅλοι λέγανε στὸ νησί :

— Δὲν κυττάζει τίς παρανομίες του καὶ τὴν ἄδεια τοῦ γιαντροῦ καλλίτερα ! Πολλοὶ κατέβηκαν στὸ γαλόνι νὰ ἰδοῦν τὸ βασιλικὸ καράβι καὶ νὰ τὸ θαυμάσουν.

Μὰ ὅταν ἐνύχτωσεν, ὁ κόσμος δια-

□ □

Ἦταν φανερὴ πιά ὅλη ἡ ἱστορία. Ἡ ὁμορφὴ κόρη τοῦ γιαντροῦ, μετὰ τὰ δολοφονηθῆ, μετὰ τὰ λαμπερὰ μάτια καὶ μετὰ τὸ δεκοχτὼ τῆς χρόνια, εἶχε μὴν στὸ μάτι τοῦ νεαροῦ λιμεναρχῆ. Μὰ τὰ ραντεβού εἶναι δύσκολα στὸ νησί. Ὅταν λοιπὸν ὁ λιμενάρχης ἔμαθε τὴν μανία τοῦ γιαντροῦ γιὰ τὸ ψάρεμμα, ἀποφάσισε νὰ τοῦ δώσῃ μιὰ ἄδεια. Καὶ τὴν ὥρα ποὺ ὁ γέρος ἐψάρευσέ, ἐγίνοντο τὰ ραντεβούδκια. Τὸς ἐπρόστατε ὥραια τὸ σκοτάδι ἀπὸ τὰ ἀδιάκριτα βλέμματα... Μὰ τὸ ἠλεκτρικὸ φῶς τοῦ ἀντιτορπιλικοῦ τάβγαλε ὅλα στὰ φῶρα !

Μὲ τὸ φῶς ἐκεῖνο φωτίστηκε ἀκόμα καὶ ὁ γιαντρός. Εἶδε κι' αὐτὸς σὰ σὲ κινηματογραφικὴ ταινία τὴ φωτεινὴ εἰκόνα τοῦ εἰδυλλίου τῆς κόρης του, ἐνῶ ἐψάρευσέ μέσα στὸ λιμάνι...

Καὶ τώρα τί νᾶκανε ὁ λιμενάρχης ; Σὲ λίγο θὰ τὸν ἐπλησίαζαν οἱ νησιῶτες καὶ θὰ τὸν ἐρεζέλευσαν... Ἐπειτα ὁ γιαντρός τὴ θάλεγε ; Τὰ εἶχε σκοῦρα πιά...

Ξαφνικὰ ὅμως τοῦ ἤρθε μιὰ ἰδέα.

Ἐγύρισε στὴν κόρη, ποὺ ἦταν πλάι του καὶ τῆς εἶπε, μέσα στὸ σκοτάδι :

— Κλεβόμαστε ;

— Ἄλλο ποὺ δὲν ἤθελεν ἐκεῖνη.

— Ναί, ναί ! ἔκαμε τρέλλι ἀπὸ ἀγάπη.

□ □

Ὁ λιμενάρχης καὶ ἡ ὥραία κόρη τοῦ γιαντροῦ ἦταν σφιχταγκαλιασμένοι.

Λύθηκε... Ἐπερνοῦσαν οἱ ὥρες... Ἐκόντευαν μεσάνυχτα, ποὺ ὁ γιαντρός βγήκε, ὅπως κάθε θράδυ, μετὰ τὸ πυροφάνι στὸ ψάρεμμα...

Μὰ σὲ λίγη ὥρα οἱ νησιῶτες ἀναστατώθηκαν.

— Φῶς πάει στὰ ψηλά ! ἔλεγαν.

Τί ἔτρεχε ;

Τὸ ἀντιτορπιλικὸ ἔρριχνε τοὺς ἠλεκτρικοὺς του προβολεῖς κ' ἐφώτιζε γύρω τὴ μικρὴ χώρα τοῦ νησιού, τὸ δρόμο, τὰ θράχια... Ἦταν κι' αὐτὸ μιὰ τιμὴ γιὰ τὸ νησί...

Ὅλοι οἱ νησιῶτες σὲ λίγο εἶχαν κατέβῃ στὸ γαλόνι. Τὸ ἠλεκτρικὸ φῶς ἔπεφτε πότε δῶ, πότε κεῖ... Ὅλοι ἐθαύμαζαν...

Ξαφνικὰ μπόλικο τὸ φῶς ἔπεσε ἀπάνω σὲ κάτι θραχάκια... Ἐκύτταξαν πρὸς τὰ ἐκεῖ ὅλοι. Καὶ τί εἶδαν ; Στὰ θραχάκια ἦταν καθισμένος ὁ κύριος λιμενάρχης μετὰ τὰ ἄσπρα λινὰ του

Λίγο πρὶν περᾶ, στὸ γαλόνι, ἦταν ἀφισμένη μιὰ θάρκα μετὰ τὰ πανιά της. Ὁ λιμενάρχης ἐπῆδησε μέσα. Κατόπι καὶ τὸ κορίτσι. Καὶ κείνος ἄρπαξε τὰ κουπιά...

Ὅταν τὸ ἀντιτορπιλικὸ ξανάριξε τὸ φῶς του γύρω-γύρω, οἱ νησιῶτες εἶδαν μιὰ θάρκα, ποὺ ἐκόντευε στὸ βασιλικὸ καράβι. Μέσα ἦταν δυὸ ἄσπρα φαντάσματα : ὁ λιμενάρχης κ' ἡ κόρη τοῦ γιαντροῦ.

Ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ οἱ νησιῶτες δὲν ξαναεἶδαν οὔτε τὸν λιμενάρχη, οὔτε τὴν κόρη τοῦ γιαντροῦ. Ἐφυγαν κι' οἱ δυὸ μετὰ τὸ ἀντιτορπιλικὸ γιὰ τὴν εὐτυχία τους...

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα ὅσοι νησιῶτες ἤθελαν ἐρρίχθηκαν στὸ ψάρεμμα μέσα στὸ λιμάνι. Ἡ ἀπαγόρευση καταργήθηκε μοναχὴ τῆς. Ἀλλοίμονο στ' ἀμοῖρα τὰ κεφαλόπουλα !

'Ανέκδοτα

Ο ΑΝΕΠΙΘΥΜΗΤΟΣ ΣΥΝΔΑΙΤΥΜΩΝ

Ο μεγάλος ποιητής Άλφρε ντε Μυσέ, δ. ταν ήταν υποψήφιος για την Γαλλική Ακαδημία, πήγε σ' ένα πύργο στα γύρω του Παρισιού, για να κάνει την καθιερωμένη επίσκεψη σ' ένα σημαίνοντα ακαδημαϊκό. Επρόκειτο να διευκολύνει αυτός την είσοδο του ποιητού στην Ακαδημία. Την ώρα που χτυπούσε το κουδούνι της καγκελλόπορτας του πάρκου εμφανίζεταί ένα μικρό σκυλί, καταλασπωμένο και αρχίζει να τριβεται επάνω του, γυρεύοντας... χάδια.

Ο ποιητής, συγκινημένος από το θέαμα του σκυλιού αυτού, και νομίζοντας ότι είναι το οικοδεσπότη και μέλλοντος συναδέλφου του... εν άθανασία, το άφηκε να τον κάνει ό,τι ήθελε και να τον ακολουθήσει ως το σαλόνι.

Σε λίγο, μπαίνει στο σαλόνι κι' ο ακαδημαϊκός και αρχίζει ή συνομιλία.

Κατόπιν περνούν στην τραπέζια, όπου το τραπέζι είναι έτοιμο. Τους ακολουθεί κι' ο σκύλος κουνώντας την ουρά του.

Όταν σέρβιραν κοτόπουλο ψητό, ο σκύλος που τ'α μυρίστηκε κάτω από το τραπέζι, άρχισε να γαυγίζει χαρούμενα. Στο τέλος μη μπορώντας να κρατηθεί, σηκώνεται στα πίσω πόδια, βάζει τα μπροστινά του έπάνω στο τραπέζομάνηλο και αρπάζει ένα πόδι κοτόπουλου.

—Το βρωμόσκυλο! σκέπτεται ο Μυσέ. Άλλά και ο ακαδημαϊκός κατακόκκινος από τον θυμό του είχε όρκεισθ να μην ψηφίσει υπέρ του αδιακρίτου αυτού υποψηφίου που έσερνε μαζί του και τ'α βρωμόσκυλά του.

Επί τέλους, μεταξεί τυρού και άχλαδίου ο Μυσέ, μην μπορώντας πιά να κρατηθεί, ρωτά τον άμφιτρώονά του:

—Άγαπάτε βλέπω πολύ τ'α ζωά..

—Εγώ; άπαντά ο άλλος, συγκρατώντας τον θυμό του, άπεναντίας τ'α συχαίνομαι!

—Μά τότε αυτό το «κανίς»...
—Τό άνέχομαι, άπλως γιατί είναι δικό σας.

Μετά δυό λεπτά οί δυό φίλοι, είχαν έξηγηθή και έξέσπαν σέ όμηρικά γέλια.. για την παρεξήγηση που λίγο έξλειψε να στοιχίσει το Μυσέ την ακαδημαϊκή του έξδρα.

■ ■

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΙ ΚΑΝΑΔΟΙ

Οί "Έλληνες φορολογούμενοι μπορείν —και όλοι οί φορολογούμενοι τοú κόσμου—να παρηγορηθούν, έτω... και έξ αποστάσεως. Υπάρχει κι' ένα μέρος στον κόσμο που οί άνθρωποι όχι μονάχα δέν πληρώνουν κανένα φόρο άλλά... παίρνουν και μερτικό από τ'α κέρδη τής πολιτείας.

Η γη αυτή τής Έπαγγελίας είναι ή επαρχία Άλμπέρτα στον Καναδά. Η έπαρχία αυτή, είναι όλόκληρη μιά επιχείρηση, μιά εταιρία με μετόχους όλους τούς κατοίκους τής. Έχει φυτείες, δάση, κτήματα πολύ προσοδοφόρα, και έτσι αντί να φορολογεί, μοιράζει στο τέλος τοú χρόνου και κερδομέρισμα στους εύτυχείς... Άλμπερτινούς.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΦΥΛΗ

ΤΡΩΓΛΟΔΥΤΩΝ

Μιά άμερικανική έπιστημονική άποστολή, καταγινόμενη με έρευνες στην Άφρική, άνεκάλυψε μιά φυλή νέγρων που φαίνεται να ζή στο τελευταίο σκαλοπάτι τοú πολιτισμού.

Πραγματικά, οί άγριοι αυτοί δέν έξουν ούτε και μιά καλύβα άκόμη να χτίσουν... Σκάβουν κουφάλες μέσα στην γη, σαν τούς τυφλοποντικούς και ζουν εκεί—μέσα.

Οί συνήθειες και τ'α έθιμά τους είναι πολύ παράδοξα.

Μεταξύ άλλων τούς άπαγορεύεται να έγγίσουν το σώμα νεκρού ανθρώπου.

Ο άρχηγός τής άποστολής δόκτωρ Καίητλ, έμαθε χάρις σ' έναν διεμνηέα, πώς κάνουν οί ίθαγενείς αυτοί με τούς νεκρούς των, όταν πρόκειται να τούς θάψουν, έφ' όσον δέν τούς έπιτρέπεται να τούς άγγίσουν. Καί έμαθε καταπληκτικά πράγματα:

—Όταν ένας από την φυλή άρρωστήσθ, τοú έπτε ο βασιλιάς των τρωγλοδυτών, τον θάβουν... ζωντανό.

Τό άνατριχιαστικό όμως αυτό έθιμο έχει και την καλή του όψη: Οί άγριοι αυτοί, έξέροντας τί τούς περιμένει άν άρρωστήσουν, φροντίζουν, παίρνοντας όλα τ'α κατάλληλα μέτρα, να μην άρρωστήσουν, ούτε καν να άδιαθετήσουν!

Οί νέοι αυτοί τρωγλοδυτάι, ζουν στην έρημο Καλαχάρι, στην Νότιο Άφρική.

Κατά τον δόκτωρ Καίητλ,—και ή γνώμη του αυτή δέν είναι διόλου κολακευτική για την ανθρωπότητα...—κοιτίς των πρώτων ανθρώπων υπήρξε ή έρημος Καλαχάρι, πράγμα, το όποιο σημαίνει, ότι οί άνθρωποι που βρήκε εκεί προηγούνται όλων μας στην κλίμακα των φυλών..

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Η ΚΟΡΗ
ΤΟΥ ΓΙΑΛΟΥ

Στου άκρογιαλιού το φρύδι
με το μπανιερό
για κάποιο ώραίο ταξίδι
τήνε καρτερώ.

Στην άμμουδιά όλο χάρη
με άλλες περπατά,
μά σέ λίγο άλαργάρε
και μ' άποζητά.

Τί νειάτα ώραία ! Τί όημα !
Τί ξανθά σγουρά !
Έλα άγάπη στο κύμα
νάθρής τή χαρά !

Τήν βαρκούλα άβαράρα
και πανιά κουπιά
πάμε εκεί, που ούτε οί γλάροι
μάς κυτάζουν πιά !

(Γινόη και Τέχνη)

Άπ. Μαρμέλης

ΕΝΑΣ ΗΡΩΪΚΟΣ

ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ

ΤΟΥ ΝΑΝΖΕΣΕ

Γράψαμε σέ προηγούμενο φύλλο για τόν τραγικό Νατζεσέ, τον θρυλικό γάλλο άεροπόρο που χάθηκε μαζί με τόν σύντροφό του Κολλί στον άκεανό, σέ μιά υπεράνθρωπη προσπάθειά του να καταικήσει τ'α στοιχεία τής φύσεως που είχαν έξαπολυθή έναντίον του.

Οί δυό αυτοί ήρωϊκοί άεροπόροι, έχουν τον πρόγονό τους, άγνωσμένο σήμερα από τούς πολλούς, άλλά έξ ίσου ήρωϊκό με τούς άλλους: είναι ο γάλλος Μπάγκ.

Κυρίως, δέν υπήρξε ο Μπάγκ ο πρώτος άεροπόρος που έπεσε στο πεδίο τής τιμής τής άεροπορίας. Προηγήθηκε ο άμερικανός ύπολοχαγός Σέλφριτζ, που σκοτώθηκε στις 18 Σεπτεμβρίου 1908. Ο Μπάγκ όμως υπήρξε ο πρώτος άεροπόρος που χανότανε στην θάλασσα, χωρίς να βρεθί ούτε ίχνος του ίδιου ή τοú άεροπλάνου του πουθενά.

Πλησιάζουν είκοσιπέντε χρόνια που χάθηκε κι' αυτός κατά τρόπο μυστηριώδη, δοκιμάζοντας, δυό χρόνια πριν από τον Ρολάν Καρρός να περάσει την Μεσόγειο από την Νικαία τής Κυανής Άκτής στην Μπιζέρτα τής Τύνιδος, μέσω Κορσικής. Τό αερόπλανό του ήταν ένα άθλιο μονοπλανάκι, με σκελετό από μπαμπού και κοινό σύρμα και με άποθήκη βενζίνης μόλις έκατό λίτρων! Σωστή τρέλλα δηλαδή το έξχειρημα, για την εποχή εκείνη.

Υπολοχαγός στο στρατό ο Μπάγκ, παραιτήθηκε γιατί ο συνταγματάρχης του δέν ήθελε να τον άφήσει να μπη στην στρατιωτική άεροπορία που μόλις τότε είχε συσταθί. Τόν θεωρούσε άνίκανο για μεγάλους άθλους.

Μόλις πήρε το δίπλωμα του πιλότου από την πρώτη άεροπορική σχολή τοú Πά, τον Δεκέμβριο τοú 1910, έπεχείρησε να πετάξει χωρίς σταθμούς, από την Νικαία, στα νησιά Γκρκόνας, (κόλπος τοú Λιβόρνου, στην Ιταλία). Καί κατάφερε να διασχίσει τ'α 210 χιλιόμετρα τής άποστάσεως χωρίς άπνευκταίο. Έγινε έτσι ο πρώτος άεροπόρος που πετούσε έπάνω από την Μεσόγειο και συγχρόνως ο πρώτος ρέκορντμαν τοú κόσμου!

Ρέκορντμαν όμως τραγικός. Γιατί τρεις μήνες άργότερα, θά γινότανε και το πρώτο θύμα τής άεροπορίας. Τόν Ιούνιο τοú 1911 έπιχειρεί νέα διάπηση τής Μεσογείου, από την Νικαία στην Μπιζέρτα, με πέντε ένδιαμέσους σταθμούς: Αϊάκιο (Κορσικής) Σάσσαρι, Καλιάρι, Άγία Μαρία (Σαρδηνίας) Τύνις. Υπελόγιζε να φθάσει στην Μπιζέρτα σέ τρεις μέρες.

Σκόπευε ο δυστυχισμένος Μπάγκ, μόλις έφθανε στην Άφρική, να πάη να βρή τον άλλοτε συνταγματάρχη του και να τοú πη:

—Λοιπόν, τί λέτε κύριε συνταγματάρχα; Κάνω ή όχι για άεροπόρος;

Δέν δοκίμασε όμως αυτή την ίκανοποίηση.

Στις 8 Ιουνίου πετούσε από την Νικαία, και σέ λίγο χανόταν στον όρίζοντα, για να μην ξαναφανή πιά!..

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Ένας «ψηλός»-«μελαχροινός»

—Ένας νέος ψηλός και μελαχροινός θά μπη στην ζωή σου κοπέλλα μου. Έχει σχέσεις με καλό κόσμο. Θά τόν ανταμώνεις τρεις φορές, τρεις μέρες συνέχεια. Υστερα θά έρθη μιά κρίση και κατόπιν μιά πρόταση γάμου...»

Η φωνή τής τσιγγάνας όλη την ώρα πούβλεπε στην άνοιχτή παλάμη τοú... θύματός τής, ήταν γλυκειά και ύποβλητική. Η Ρίτσα την είχε μισοπιστέψει και φαινόταν κάπως ταραγμένη.

Η Ρίτσα ήταν ξανθή με παιχνιδιάρικα μάτια και πολύ ρωμαντική. Ο Δημητράκης όμως που στεκόταν πιδ πέρα άπορρημένος στο διάβαμα μιάς έφημερίδας, ήταν ένας ξανθός και μάλλον κοντού άναστήματος νέος.

Εκείνη ήξερε ότι την άγαπούσε κι' ότι ήταν προθυμότερος να την κάμη γυναίκα του.

Ποιός, λοιπόν, να είναι αυτός ο «ψηλός» και «μελαχροινός», που έχει σχέσεις με πρόσωπα τής καλής κοινωνίας, και που σύμφωνα με τ'α λόγια τής τσιγγάνας θ' άνσκατευόταν στην ζωή τής;

■ ■

Η Ρίτσα ήταν δακτυλογράφος σ' ένα γραφείο εισαγωγής και έξαγωγής στον Πειραιά. Τό άλλο πρωί άρχισε με δίχως κέφι το χτύπημα των πλίκτρων.

Τό μεσημέρι πήγε να γευματίσει στο τακτικό έστιατόριο τής γωνίας, όπου έτρωγε που και που και ο Δημητράκης, που εργαζόταν στο Τελωνείο.

Τό πρώτο πράγμα που τράβηξε την προσοχή τής ήταν ή γλυκειά και συμπαθητική φωνή, κάποιου πελάτου, ο όποιος καθόταν στο διπλανό τραπέζι.

Περίεργον! Ήταν «ψηλός» και «μελαχροινός». Δέν ήταν από τούς γνωστούς πελάτες τοú έστιατορίου.

Τό πιο έκπληκτικό όμως για την Ρίτσα ήταν, ότι όσες φορές έπιχειρούσε να τόν κυτάξει άντιλαμβάνονταν με συγκίνηση ότι την κύταζε κι' αυτός!

Τό μεσημέρι τής άλλης μέρας τόν συνάντησε πάλι στο έστιατόριο. Αυτή τη φορά μάλιστα κάθισε στο δικό της τραπέζι γιατί όλα τ' άλλα ήσαν πιασμένα.

Η καρδιά τής ρωμαντικής Ρίτσας σκίρτησε: Ή πορεία των γεγονότων άποδείκνυε ότι τ'α λόγια τής τσιγγάνας δέν ήσαν κουταμάρες.

Εκείνο το «έπιτρέπετε;» που τής ήπιθύρισε την ώρα που πήρε την άλατιέρα από μπροστά τής το πρόφερε με τέτοιο ποιητικό τόνο... Η κίνησίς του ήταν τόσο λεπτή, ώστε δέν έμεινε καμμιιά άμφιβολία στο εύφάνταστο μυαλό τής Ρίτσας ότι ο άγνωστος αυτός «ψηλός» και «μελαχροινός» είχε σχέσεις με τόν καλό κόσμο.

Ήταν πολύ φυσικό, λοιπόν, όταν την τρίτη μέρα πήγαινε ή Ρίτσα να γευματίσει στο ίδιο έστιατόριο να νοιώθη μιά άνεξήγητη χαρά: Η τσιγγάνα τής είχε πη ότι θά συναντούσε αυτόν τον «ψηλό» και «μελαχροινό» έπί τρεις συνεχείς μέρες κι' ότι κατόπιν θά έπακολουθούσε μιά πρόταση γάμου.

Δυστυχώς όμως ο «μελαχροινός» με την ρωμαντική φυσιογνωμία δέν ήταν αυτό το μεσημέρι στο έστιατόριο.

Άργά το άπόγευμα την πήρε στο τηλέφωνο ο Δημητράκης.

—Τί γίνεσαι άνόητο κορίτσι;

—Καλά Δημητράκη.

—Δέν πιστεύω να έξχασες ότι άπόψε μου έχεις ύποσχεθί την συντροφιά σου...

Η Ρίτσα θυμήθηκε τότε ότι πριν μιά βδομάδα είχαν συμφωνήσει γι' άπόψε να πάνε στο θέατρο.

—Όχι, δέν το έξχασα.

Ενοιώθε κάποιαν ίκανοποίηση που τής ξαναμύλιωσε πρώτος.

—Θά προτιμούσα όμως, Ρίτσα, πριν πάμε στο θέατρο, να δεινούσαμε στο

—Τί γίνεσαι, άνόητο κορίτσι;

«Πάνθεο». Κι' αυτό, για να γιορτάσουμε καλύτερα την συμφιλίωσή μας.

Τό μυαλό τής Ρίτσας άρχισε να σκέπτεται τώρα πονηρά. Στο «Πάνθεο»; Ποτέ δέν είχε πάει σ' αυτό το κοσμικό κέντρο. Ίσως εκεί να συναντούσε τόν «ψηλό» και «μελαχροινό» που είχε σχέσεις με τόν καλό κόσμο.

Πήρε το ραντεβού τοú Δημητράκη και κρέμασε το άκουστικό με άνακούφιση. Άσφαλώς την τρίτη φορά και την τρίτη μέρα τόν «ψηλό» και «μελαχροινό» έπρεπε να τόν συναντήσει στο έστιατόριο τοú «Πανθέου».

■ ■

Έπειτα από τέσσερις ώρες το ταξί που είχαν πάρει από το Θησείο διέσχισε την διασταύρωση των Χαυτειών. Ο Δημητράκης ήταν όρατος μέσα στο άσπρο μαύρο του κοστούμι. Η Ρίτσα τόν καμάρωνε όταν έμπαιναν στο «Πάνθεο», κι' αν ή τσιγγάνα δέν τής είχε μιλήσει για τόν «μελαχροινό», άσφαλώς αυτός θά ήταν ο άνθρωπος τόν δνείραν τής. Δυστυχώς ή μοίσα θέλησε ν' άγαπήσει και να κάμη άνδρα τής έναν άλλον... Τέτοιος είναι

ο κόσμος.

Μπήκαν στην μεγάλη αίθουσα. Ή όρχήστρα έπαίξε ένα λικνιστικό βάλς. Κάθισαν σ' ένα παράμεσο τραπέζι που το στόλιζε ένα μπουκέτο μενεζέδες.

Από την πρώτη στιγμή ή Ρίτσα άρχισε να άναζητή με το βλέμμα τής Εκείνον.

Φρακοφορεμένα γκαρσόνια διέσχισαν όλοένα την αίθουσα. Έξαφνα ή Ρίτσα άφισε ένα πιχίτο επιφώνημα: Τό γκαρσόνι που πλησίαζε στο τραπέζι τούς, με την πετσέτα στο χέρι ήταν ο «ψηλός» και «μελαχροινός». Δέν ήταν δυνατόν να γελιέται!... Ναί! Αυτός ήταν! Με το μουστακάκι του και τ'α μαύρα του μαλλιά.

Πρόφθασε κι' έκρυψε το πρόσωπό τής:

—Τό έξέρεις αυτό το γκαρσόνι, Δημητράκη; ρώτησε με σβυσμένη φωνή.

—Τόν Άσημουμή; Πώς;

Άσημουμής! Τό πρόσωπο τής Ρίτσας χλώμιασε σαν άναλογίστηκε για μιά στιγμή ότι μπορούσε να κάμη αυτόν τόν άνθρωπο άνδρα τής.

■ ■

—Σοú ζητώ συγγνώμη, Δημητράκη, τοúπε ή Ρίτσα μόλις φάγανε, άλλά είμαι άδιάθετη και δέν θά μπορέσω να μείνω περισσότερο.

—Όπως έπιθυμείς, Ρίτσα, τής άπάντησε ο Δημητράκης με άπάθεια.

Γύρισαν άπ' το Ζάππειο. Στα φυλλάματα των δένδρων παιχνιδιζε τόν φεγγάρι. Η Ρίτσα έγειρε το κεφάλι της στον όμο του συνοδοι τής και κείνος πέρασε τ'α χέρι στην μέση τής.

—Δέν μου είπες, Ρίτσα.. Βγήκαν άληθινά τ'α λόγια τής τσιγγάνας;

—Όχι, τραύλισε ή Ρίτσα.

Δάκρυα κυλούσαν από τ'α μάτια τής. Έξαφνα όμως μιά άπρόδμενη σκέψη δρόσισε το πρόσωπο τής Ρίτσας κι' έκαμε να λάμψουν τ'α μάτια τής: Η τσιγγάνα τής είχε πη ότι όταν συναντούσε τρεις φορές έναν «ψηλό» και «μελαχροινό», ο όποιος άνακατευόταν με τούς κοσμικούς κύκλους, τότε θά έπακολουθούσε μιά πρόταση γάμου. Η πρόταση όμως αυτή δέν τής είχε πη ότι θά γινόταν άπ' τόν «μελαχροινό», άλλά κατόπιν, άφού συναντούσε αυτόν τόν μελαχροινό, λοιπόν, τώρα ο Δημητράκης βρισκόταν κοντά τής.. Συγχρόνως όμως παρόμοια σκέψη άπασχολούσε και το μυαλό τοú Δημητράκη.

Φαίνεται, Ρίτσα, διέκοψε πρώτος την σιωπή, ότι αυτή ή τσιγγάνα δέν έπεσε τελείως έξω: Πέρασαν τρεις μέρες από τότε που σοú είπε εκείνα τ'α προφητικά λόγια και σήμερα, την τρίτη μέρα, νοιώθω τόν έαυτό μου τρελλά έρωτευμένο μαζί σου...

Την φίλησε σ' αυτό έπάνω στο στόμα και τής πέρασε στο δάχτυλο ένα δαχτυλίδι: το δαχτυλίδι των άρραβόνων.

Υστερα από λίγο την άφισε και έπέστρεψε μόνος στο «Πάνθεο».

—Συγχαρητήρια, είπε στο γκαρσόνι σφίγγοντάς του το χέρι. Έπαίξεις θαυμάσια τόν ρόλο σου.

—Ευχαριστώ, κύριε Δημητράκη, άπάντησε το γκαρσόνι κολακευμένο. Να σ'άς δώσω την φωτογραφία τής. Έξέρετε τη γνώρισα άμέσως μόλις την είδα να μπαίνει στη σάλλα.

Ο Δημητράκης δέν τόν άφησε να τελειώσει. Τούδωσε ένα έκατοστάρικο και έφυγε χαρούμενος.

Π. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΑΜΠΕΡ, Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ... ΚΑΙ Η ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ ΤΟΥ

«Μέσα στὰ μάτια της βλέπει κανείς τὴν
γαλήνη μιᾶς ἀγγελικῆς ψυχῆς τὸ πιὸ γλυκὸ

A black and white portrait of a man with curly hair and a beard, wearing a high-collared coat. The portrait is a close-up, showing the man's face and upper torso. He has dark, curly hair and a full beard. He is looking slightly to the left of the viewer. He is wearing a light-colored shirt with a high collar and a dark coat. The background is plain and light-colored.

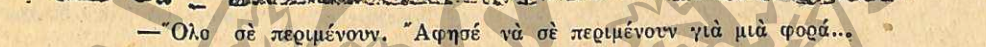
του, του γραφει διαρκῶς νὰ εἶναι προσε-
κτικός.

Σε λίγο όμως ξυπνούσε τρομαγμένη από
 μια διάτορο κραυγή: ήταν ή κραυγή εκπλή-
 ξης του Άμπερ που θέλοντας να πάρη τον
 έπιφορ του, το τσάβηζε δίπλα του, για να

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΣΟΥΖΑΝ ΝΟΡΜΑΝ

—Μὴν χωριστῆτε ποτέ, τοὺς εἶχε πῆ...

Κυττάζει τὸ ρολόϊ του: πλησιάζει ὀχτώ.

ἀσημαντη συγκέντρωση, όπου είχε παει
ὀλωσδιόλου ἄσκοπα—ἀπ' τὶς πρῶτες λέ-

έναν άνθρωπο να συντησῇ καὶ ζῇ μόνος,

8 ‘Ο μεγάλος έρως ενός σοφού

Ο ΑΜΠΕΡ, Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ... ΚΑΙ Η ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ ΤΟΥ

Δύες τις μέρες, έληξαν στην Λυών της Γαλλίας οι εορτές της εκατονταετηρίδας του μεγάλου Γάλλου φυσικομαθηματικού ‘Αντρέ-Μαρί ‘Αμπέρ.

Είναι γνωστόν, ότι υπάρχουν τρεις ‘Αμπέρ, έπως υπάρχουν και τρεις Δουμάδες. ‘Ο μεγάλος όμως ‘Αμπέρ, ο σοφός που είναι σήμερα μιά παγκόσμια δόξα, ήταν γυιός ενός λυονέζου εμπόρου που ήταν ταυτοχρόνως και ειρηνολόγος στην πατρίδα του. ‘Υπό την δεύτερα αυτή ιδιότητά του, πλήρωσε την άφοσίωσή του στο παλιό καθεστώς: ανέθηκε στην λαμητιόμο. ‘Ο τραγικός αυτός θάνατος του πατέρα του λήπτει εξαιρετικά τον μικρό τότε ‘Αντρέ-Μαρί ‘Αμπέρ.

Είχε όμως μιά μητέρα που τον λάτρευε και αυτό, μετρίαζε πολύ τον πόνο του. ‘Η χήρα ‘Αμπέρ ήταν μιά τόσο καλή όσο και ωραία κυρία. ‘Ηταν ο ‘Αγγελος του σπιτιού’ έπως την έλεγαν όλοι στην γειτονιά και ακόμη μακρύτερα. ‘Αλλά και ο άγγελος της συνοικίας. Προστάτευε τους φτωχούς και τους δυστυχισμένους, και το σπίτι της ήταν πάντα ανοιχτό σ’ αυτούς.

Μέσα σ’ αυτή την ατμόσφαιρα της αγάπης και της καλωσύνης μεγάλωσε ο μικρός ‘Αμπέρ. ‘Οταν ήλθε σε ηλικία, τον έβαλαν στο κολλέγιο. ‘Αμέσως έδειξε την κλίση του για τις θετικές επιστήμες. Προώδευε καθημερινώς. ‘Ηταν δεκά οχτώ ετών, όταν αίσθανθηκε την πρώτη μεγάλη συγκίνηση ως νέος: συναντά μιά μέρα στην έξοχ ή μέσα σ’ ένα χωράφι γεμάτο μυσσοτίδες, ζωντανό λουλούδι κι’ αυτόν μιά νέα κοπέλα, την έρωτεύεται άμέσως, και μένει έρωτευμένος μαζί του για όλη του την ζωή.

Τό αίσθημα που γεμίζει τώρα την καρδιά του, διώχνει την αηδία που ένοιωθε έως εκείνη την ώρα για τη ζωή. Έξ αιτίας του θανάτου του πατέρα του: ή νέα αυτή ήταν ή ‘Ιουλίτσα Καρρόν.

Στο ημερολόγιο που κρατούσε από τότε ο ‘Αμπέρ, έγραφε:

Κυριακή 10 ‘Απριλίου. Την είδα για πρώτη φορά!

Κυριακή 30 ‘Απριλίου: ‘Η ‘Ελίτσα (ή αδελφή της ‘Ιουλίτας) μου είπε να μην κυττάζω την αδελφή της μπροστά στον κόσμο.

Δευτέρα 5 ‘Ιουλίου: (Τά παρακάτω είναι γραμμένα με τεράστια κεφαλαία!). ‘Η ‘Ιουλίτσα ήλθε σπίτι μου! ‘Εφαγα νεράσια επάνω από τα γόνατά της. Δέχθηκε ένα κρίνο από το χέρι μου. Της έδωκα το χέρι μου για να περάσει ένα ποταμάκι... Τό θράδυ, σδόν ανεμόμυλο, κάθησα κοντά της για να παρακολουθήσω τό ήλιο-βασίλεμα....

Πέμπτη 6 ‘Οκτωβρίου: ‘Ημουν πολλή ώρα μαζί της και όμως δεν τολμούσα να της μιλήσω!...

‘Επί τέλους, στις 6 Αυγούστου του 1799 πραγματοποιείται τό όνειρο των όνειρων του νεαρού ‘Αμπέρ: παντρεύεται την ‘Ιουλίτσα του.

Τόν άλλο χρόνο ένα αγοράκι έρχεται να συμπληρώσει την ετυχία του ζεύγους, να κάνει την τριάδα των πανευτυχών, που ήταν ή νέα οικογένεια ‘Αμπέρ.

‘Ηταν σ’ αλήθεια μιά όμορφοοικογένεια ή οικογένεια ‘Αμπέρ. ‘Η ‘Ιουλίτσα ‘Αμπέρ ήταν άσπρη, ροζ και ξανθειά, ένα μυρωδάτο κρίνο επάνω σδόν λεπτό μέσο του. ‘Ο ‘Ι-διος ο ‘Αμπέρ έγραφε γι’ αυτήν:

‘Μέσα στα μάτια της βλέπει κανείς την γαλήνη μιάς άγγελικής ψυχής τό πιο νλυκό

χαμόγελο φωτίζει την μορφή της, και ή χά-ρη είναι χυμένη σ’ όλες της κινήσεις, ενώ τό μέτωπο της ακτινοβολεί από τό φώς της καλωσύνης και τά μάγουλά της λάμπουν από τό ρόδισμα μιάς παρθενικής αύγης, που είναι αιώνια....

‘Αλλά και ο ‘Αμπέρ είναι ένας ωραίος, πολύ ωραίος άνδρας. Τό αγοράκι τους, ή-ταν κάτι από την μητέρα του και τόν πατέρα του μαζί.

‘Ο ‘Αμπέρ είναι πάντα τρελλά έρωτευ-μένος με την γυναίκα του. Και ο θετικός αυτός άνθρωπος, γίνεται ποιητής. Γράφει στίχους στη γυναίκα του που θα μπορούσαν να τόν κάνουν να συγκριθί με τόν καλλι-τερο ποιητή της εποχής του. Συντελεί στην εκδήλωση του ποιητικού αυτού οίστρου και τό γεγονός ότι στην αρχή, ο ‘Αμπέρ, καθηγη-τής στο Μπούργκ, είναι υποχρεωμένος να ξη μακρὰ από την γυναίκα του και τό παι-

Ο ΑΜΠΕΡ.

δί του. Τους βλέπει μόνο τό καλοκαίρι.

‘Η ‘Ιουλίτσα του όμως, του άπαντά στους στίχους που αυτός στέλνει:

‘Και ή ‘Ιουλίτσα σου σε αγαπά πολύ, μα σε θέλει συγχρόνως φρόνιμο και λογικό!...

Και προσθέτει σαν γυναίκα συγκαταλημένη και λογική:

‘Αύριο θάρθω με τό λεωφορείο της συ-κοινωνίας. Σε παρακαλώ, αγαπημένε μου, μην κάνεις μπροστά σ’ όλο τόν κόσμο, ό,τι κάνεις σπίτι σου. Μη με σφίξεις τόσο στην άγκαλιά σου. Κρατήσου και όταν πάμε σπι-τι θα είμαι όλη δικιά σου!...

‘Όπως οι πραγματικά έρωτευμένοι γυναί-κες και ή ‘Ιουλίτσα ‘Αμπέρ ήταν της γνώ-μης ότι τά φιλά πρέπει να είναι πάντα μιά καθαρώς... έσωτερική υπόθεση μεταξύ δύο αγαπωμένων προσώπων.

Παρομιμώδης ήταν ή άκαταστασία του ‘Αμπέρ, σ’ ό,τι άφορά την έξωτερική του εμφάνιση. ‘Οταν είναι μαζί, ή γυναίκα του ποίπει να τρέχει διαρκώς από πίσω του να ιδί την τύχη και έξω από τα φρονιά του να δει σαικάκι του π.χ. ‘Οταν δε είναι μακριά του, του γράφει διαρκώς να είναι προσε-κτικός.

‘Τό παντελόνι που μου έστειλες να σου

πλύνω, του γράφει σ’ ένα γράμμα, μυρίζει τρομερά τερεθενθίνη. ‘Αδειασες μήπως έ-πάνω του κανένα μπουκάλι του χυμίσου σου;».

Είναι έρωτευμένη πάντα ή ‘Ιουλίτσα μα είναι και καλή νοικοκυρά!

‘Ο ‘Αμπέρ όμως δεν είναι μονάχα απόρ-σεκτος αλλά και πολύ άφηρημένος... Θρυ-λικώς άφηρημένος. Της γράφει, λοιπόν, μιά μέρα:

‘Αγαπημένη μου, θα βρήκες βέβαια μέσα στην τσέπη του σακακιού μου που σου έ-στειλα να μου σιδερώσης, τό πορτοφόλι μου. Σε παρακαλώ να μου τό στείλεις τό γρηγορότερο γιατί είμαι χωρίς λεπτό!.

Πώς τά κατάφερε εν τώ μεταξύ ο ‘Αμ-πέρ χωρίς χρήματα, μυστήριο!

‘Ο σοφός όμως άνθρωπος, ο πεσμένος με τά μούτρα στις μελέτες και τά πειράματά του, είχε διατηρήσει μιά παιδικότητα, μιά αφέλεια στο βάθος της ψυχής του που συ-ανούσε.

‘Εγραφε κάποτε της γυναίκας του:

‘Χθές, ενώ έκαμνα κάτι πειράματα με θεϊκό όξύ μου φάνηκε πώς δεν θα μου έκα-νε κόπο να κατεβάσω κανένα ποτήρι, αν ή ‘Ιουλίτσα μου δεν ήταν δική μου, και αν δε-χόχάρριζε ένα ωραίο αγοράκι!.

‘Ας μη χαμογελούμε. ‘Όλη ή άλληλογρα-φία των έραστών, των αληθινά έρωτευμέ-νων έτσι είναι γραμμένη. Σ’ όποιοδήποτε στάδιο και αν βρίσκεται ο έρως τους. ‘Εστω και στό... συζυγικό.

□ □

Είπαμε ότι ο ‘Αμπέρ ήταν ένας μεγάλος άφηρημένος, ο βασιλιάς ίσως των άφηρη-μένων. Τά παραδείγματα που τό αποδεί-χνουν αυτό είναι άπειρα.

Του συνέβαινε πολύ συχνά την ώρα που δίδασκε με την κιμωλία και τό σφουγγάρι στο χέρι μπρός στον μαυροπίνακα, να σκου-πίξη τόν ιδρώτα του μετώπου του με τό βρώμικο σφουγγάρι και τόν πίνακα με τό φουλάρι που είχε πάντα γύρω από τό λαι-μό του.

Μιά μέρα πάλι, περνώντας μιά γέφυρα έ-κάνω από τό Ροδανό, είδε να λάμπη καταγής ένα αλλόκοτο αντίκείμενο. Περιέργως ο ‘Αμ-πέρ έσκυψε τό πήρε και άρχισε να τό περι-εργάζεται. ‘Ηταν ένα απλούστατο χαλίκι. Σε λίγο γράζει τό ρολόι του και βλέποντας ότι είχε άργήσει με τό να περιεργάζεται ένα τιποτένιο αντίκείμενο πετά με θυμό τό ρο-λόι του στον ποταμό και βάζει τό χαλίκι στην τσέπη του γιλέκου του!

Μέσα σ’ άλλα ο ‘Αμπέρ συχνάιόταν φο-βερά την λεγόμενη σήμερα κοσμική κίνηση. Δεν συχνάζε σε συναστροφές και πετούσε στο καλάθι όλες τις προσκλήσεις που του έστελναν. Κάποτε όμως αναγκάστηκε να δεχθί μιά πρόσκληση και να πάγη στην έ-σπερίδα της μεγάλης κυρίας που του την είχε στείλει. Πήγε, αλλά σε λίγο άρχισε να τόν στενοχωρεί τρομερά τό ξίφος της άνα-δημαϊκής του στολής. ‘Απ’ εδώ είχε άπ’ έ-κει είχε βρούκε την ευκαιρία να τό βγάλη και να τό κρύψη κάτω από τά μαξιλάρια ενός ντιβανιού.

‘Οταν τελείωσε ή έσπερίς ο ‘Αμπέρ πε-ρίμενε να φύγουν όλοι οι καλεσμένοι για να ξαναπάρη τό ξίφος του. Και εκείνοι βέ-βαια κάποτε έφυγαν, κατά κακή του όμως τύχη πήγε και έξάλλωσε στο ντιβάνι ή οίκο-δέσποινα. ‘Ο ‘Αμπέρ τί να κάνει, την έπιασε στη λίμα. Κουρασμένη ή οικοδέσποινα μ’ αυτόν τόν επίμονο προσκεκλημένο που δεν έλεγε να φύγη, άποκοιμήθηκε στο ντιβάνι. Σε λίγο όμως ξυπνούσε τρομαγμένη από μιά διάττορο κραυγή: ήταν ή κραυγή εκπλή-ξης του ‘Αμπέρ που θέλοντας να πάρη τό ξίφος του, τό τράβηξε αλλά μόνο του, χω-ρίς την θήκη του. Είχε μείνει αυτή κάτω από τά μαξιλάρια!

Γιά ν’ άπαλλαγή από τόν όρκο

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΣΟΥΖΑΝ ΝΟΡΜΑΝ

Καθώς έτοιμαζόταν να βγί έξω, ά-κουσε την πεθερά του να φωνάζει:

—Βαλαντέν!...

—Μιλήσατε, μητέρα; την ρώτη-σε νευριασμένα.

—‘Ηθελα να σου πω, Βαλαντέν, να μην έπιστρέψης άπόψε άργά για τό δείπνο. ‘Η Μαρινέτα—ήταν ή καμαριέρα—θα βγί στις όχτώ.

—Μου είναι αδύνατο νάχω έπιστρέψη πριν από τις όχτώ, άποκριθηκε ξερά.

—Μα δεν μπορείς για μιά φορά;

—Δεν είναι για μιά φορά, κάθε βράδυ μου λέτε νάρχωμαι νωρίς, σαν μικρό παιδί!.

Δεν περίμενε την άπάντηση της πεθε-ράς του ούτε είδε τό πρόσωπό της να γί-νεται κατακόκκινο άπ’ τόν θυμό. ‘Ωρ-μησε έξω κι’ έφυγε.

Στην σκάλα, μουρμουρίζει:

—Δεν μπορεί να βαστάξη αυτή ή κα-τάσταση... πρέπει να τελειώνουμε μιά για πάντα.

Σκόνταφτε όμως στην λέξη: «να τε-λειώ-νο-υ-με», μή τολμώντας να την έ-παναλάβη σαν να του έδινε την εντύπω-ση ενός εφιάλτου! Κι’ όμως, τόν περι-μενε ή Μαρί-Πώλ. Σε λίγο, θα την συ-ναντούσε, φεύγοντας από τό γραφείο του. Κι’ όλη αυτή την ετυχία θα του την στερούσαν στις όχτώ παρά τέταρτο γιατί έπρεπε να συλλογισθί πώς ή Μαρινέτ, τό δείπνο κι’ ή πεθερά του τόν περιμεναν.

‘Ε λοιπόν, όχι! δεν μπορούσε να ύπο-ταχθί σε μιά σκληρή μοίρα. Πώς μπορεί νάρνηθί κανείς, σε ηλικία τριανταοχτώ χρονών, την ζωή και τόν έρωτα;

□ □

Τρία χρόνια είχαν περάσει άπ’ τόν θά-νατο της Σολάνζ, της γυναίκας του. Την πρώτη στιγμή, βέβαια, πίστεψε πώς όλο είχαν σβύσει γι’ αυτόν σδόν κόσμο: ή χαρά, τό αίσθημα... τό πάν!.

‘Ετοιμοθάνατη, ή Σολάνζ του είχε ζη-τήσει να της όρκισθί κάτι. Για να γλυ-κάη τις τελευταίες στιγμές της, δεν μπό-ρεσε να της άρνηθί. ‘Η Σολάνζ δυό ά-ρεσε να της άρνηθί. ‘Η Σολάνζ δυό ά-ρεσε να της άρνηθί. ‘Η Σολάνζ δυό ά-ρεσε να της άρνηθί. ‘Η Σολάνζ δυό ά-ρεσε να της άρνηθί.

‘Η Σολάνζ είχε πεθάνει. Την ξαναβλέ-πει, τώρα, στις τελευταίες στιγμές της. ‘Η μητέρα της κι’ ο Βαλαντέν βρίσκονταν Γι’ αυτό, εις μνήμην της, τούς ίκέτευσε να ή χωριστούν.

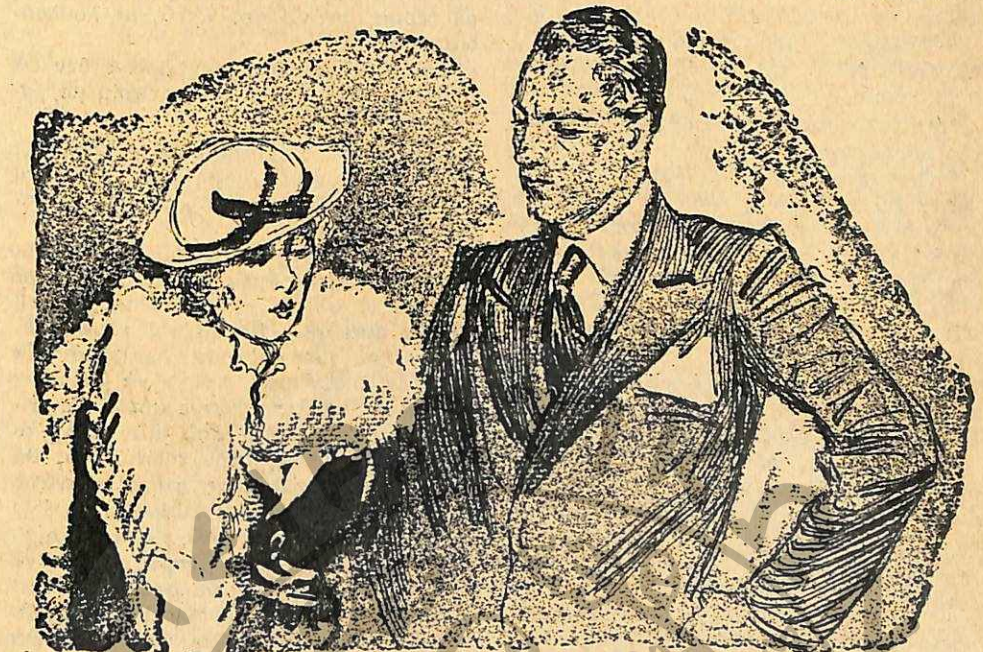
—Ποτέ. ‘Ορκιστήτε μου... Φυσικά, όρκίστηκαν. Δεν μπορούσαν να της πούν:

—Δεν μπορούμε να σου ύποσχεθούμε... ‘Εξ άλλου, δεν τό έκαναν παρά τη θέ-λησή τους. ‘Ενα πράγμα μόνο τούς φαι-νόταν άνυπόφορο: να ζούν στο μέλλον χωρίς—ήν Σολάνζ...

—Μην χωριστήτε ποτέ, τούς είχε πη...

έξακολουθήτε να μ’ αγαπάτε... □ □

..‘Οταν γνωρίστηκε με την Μαρί-Πώλ, δεν μπορούσε πια να ύποφέρει την αίσθη-ματική άπομόνωση, την έλλειψη έρωτος. Τόσες γυναίκες υπάρχουν, όμορφες, ζων-τανές που γελούν, που σας ύπόσχονται έρωτικές άπολαύσεις. Γιατί αυτόν να τόν άσασχολή διαρκώς μιά πεθαμένη, να τού σκλαβώνη την καρδιά και να όρθώνεται σαν άγαλμα ανάμεσα στην ζωή του; Αυ-τό τό ‘προσκύνημα’ εις μνήμην της πε-θαμένης, ήταν τόσο βασανιστικό. Δεν εί-ναι μόνο ή πεθαμένη, έξ άλλου. Είναι ή μητέρα—ή μητέρα της Σολάνζ—που έξ όνόματος της κόρης της τόν βασανίζει, τόν άπομονώνει μέσα στην άνάμνησή της, τού κλείνει όλα τά παράθυρα, όλες τις τόντες που πάει αυτός ν’ άνοιξη άλλου...

—Όλο σε περιμένουν. ‘Αφησέ να σε περιμένουν για μιά φορά...

Κι’ έξ όνόματος της κόρης της άρνείται τις άλλες γυναίκες...

‘Αλλωστε, επί μεγάλο χρονικό διάστη-μα, οι γυναίκες ήσαν πράγματα χωρίς κανένα ενδιαφέρον για τόν Βαλαντέν. Κάποτε, κύτταζε καμιά, την άκουγε να μιλά, πλησίαζε. ‘Ισως, να ήταν αυτή: ‘Οχι, δεν ήταν αυτή. Όύτε ή άλλη... Τί κουταμάρα!.

—Καμιά γυναίκα, άραγε, δεν ήταν ά-ξια να άντικαταστήη την Σολάνζ; Δεν έτίθετο ζήτημα αξίας... ‘Επρόκειτο για μιά καρδιά βουτηγμένη μέσα στην πλη-ξη και στην άπογοήτευση. ‘Ακόμα κι’ ό-ταν τού πέρασε ο μεγάλος σπαρταμός, ένοιωθε πώς ή ψυχή του δεν είχε διάθεση ν’ άγαπήση.

...Γιατί όμως την Μαρί-Πώλ; Τί μυστη-ριώδες νήμα τούς ένωσε εκείνη τη μέ-ρα τις καρδιές; Μόλις την είδε—σε μιάν άσήμαντη συγκέντρωση, όπου είχε πάει όλωσδιόλου άσκοπα—άπ’ τις πρώτες λέ-

ξεις που άντήλλαξαν άπ’ τό βλέμμα της, άπ’ τό χαμόγελό της, κατάλαβε πώς α-ύ-τη θα ήταν.

Και ή ζωή ξανάρχιζε.

□ □

—‘Αγάπη μου, τού είπε, να μείνης να φέμε μαζί!.

‘Ηταν μιά ώρα που βρίσκεται κοντά της, και άλλο τίποτα δεν συλλογίζεται. Ποτέ δεν άποφασίζουν κάτι άπό πριν—τούς άρέσει τό άπρόοπτο. Τό άπρόοπτο όμως προϋποθέτει και για τούς δυό τό-ση έλευθερία!

—‘Απάντησέ μου; έπιμένει ή Μαρί-Πώλ.

‘Εκείνος θαρρεί πώς ξαναβλέπει τό τραγικό πρόσωπο της πεθεράς του:

—Νά έπιστρέψης στις όχτώ, Βαλαντέν, Κυττάζει τό ρολόι του: πλησιάζει όχτώ,

πάντα και παντού;

—Της μίλησες για μένα, για τον γάμο μας; ρώτησε η Μαρί-Πώλ.

—Όχι ακόμα. Θάλεγε όμως κανείς πώς υποπτεύεται κάτι. Γίνεται νευρική, φιλύπονη, απαιτητική. Ποτέ, άλλοτε, δεν θά μου επέβαλε τις ώρες που έπρεπε να επιστρέψω... Ποτέ δεν θάκανε έλεγχο στις απουσίες μου. Ήταν άλλοτε, ή καλύτερη μητέρα. Τώρα καταντά κόλαση.

Είχε πάρει την απόφαση, επιστρέφοντας, να έξηγι, ή καθαρά με την πεθερά του. Θά της έλεγε:

—Τό ξέρετε πολύ καλά, μητέρα, πώς αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να διαιωνιστεί...

Τι έφαιατική ή θέση του. Ένω σπεύδει προς αυτό το σπίτι όπου τον παραφυλάει μια γυναίκα, συντάσσει την ατολογία του. Είναι βέβαιος πώς η πεθερά του θά βάλει τα κλάματα, θά τον άγκαλιάσει, θά τον απαλλάξει απ' τον όρκο του, από τον αναθεματισμένο όρκο που του απέσπασε η Σολάνζ... ή άπερίσκεπτη άγάπη του...

—Όχι όμως, δεν θά συμβούν αυτά. Τα λόγια του δεν θάχουν άπληξη στην δική της καρδιά. Και θά του άπαντήσει με φρίκη, με άποτροφή:

—Έπιρκε... Νά ξεχάσης την Σολάνζ... το παιδί μου... την μοναδική γυναίκα στον κόσμο...

Έπαναλαμβάνει τα έπιθανάτια λόγια της κόρης της:

—Νά μη χωριστήτε... Ποτέ...

Δεν θέλει να μείνει μόνη.

Αυτή την στιγμή, την φαντάζεται κυριευμένη από ύποψίες και φόβους, νοιώθοντας μέσα στην ζωή αυτού του γιου που της έδωκε ο θάνατος της Σολάνζ, την σκιά μιας άλλης γυναίκας—την σκιά και την ανταύγεια της.

Είναι εκεί άκίνητη και γεμάτη κρυφή άγωνία, όπως όταν περιμένη κανείς κάποιον που δεν θάρρη. Σκέπτεται:

—Ωρκίστηκε... δεν μπορεί να φανή έπιρκε... Τι έχω να φοβηθώ; Για ν' απαλλαγί απ' τον όρκο του, θά περιμένη να πεθάνω κι' εγώ...

Ξαφνικά όμως της έρχεται, με άνατριχίλα, άλλη σκέψη:

—Αν άγαπά άλλη γυναίκα, δεν θά λάβει υπ' όψει του αυτό τον όρκο.

—Άλλη γυναίκα... Στράφηκε προς το πορτραίτο της Σολάνζ, την λεπτούλα ύπαρξη που ή οβυσμένη φωνή της, τα κερύνια χεράκια της άθελα προετοίμασαν, για εκείνους που άγαπούσε, ένα άγριο μέλλον μίσους. Κάποια άλλη στην θέση της Σολάνζ! Ήταν σαν να πέθαινε ή κόρη της για δεύτερη φορά. Νά της πεθάνει και πάλι; Νά μείνει όλομόναχη με την δδύνη της, να στερηθή την παρουσία του Βαλαντέν;

—Άκουσε ένα κλειδί να γυρίζει μέσα στην κλειδαριά.

Σηκώθηκε. Ήταν όχτώ και τέταρτο. Δεν θά του έκανε κανένα παράπονο, ποδ παντός γι' αυτή την καθυστέρηση. Δεν μπορούσε να παρατραβήξει το σκονί, από φόβο μην το σπάσει.

Νάτος. Κι' εκείνη, τι μαρτυρικό ύφος που είχε... Γιατί άναστένανε; Έπί τέλους, σπίτι του δεν βρισκόταν;

—Εκλείσε την πόρτα και προχώρησε:

—Μητέρα, της είπε ψυχρά, άνοιξα και σάς παρακαλώ να με συχωρέσετε. Στο έξης, για να μη σάς κάνω να περιμένε-

τε, όρισμένες μέρες—αυτό το τόνισε—θά τρώω έξω.

—Εκείνη δεν κινήθηκε, ούτε είπε λέξη. —Ασφαλώς, θά με δικαιολογήσετε, είπε, θά καταλάβετε πώς σαν άνδρας που είμαι...

—Εκείνη σήκωσε το κεφάλι, καγχάζοντας:

—Αν σέ άκουγε ή Σολάνζ...

—Άφήστε την Σολάνζ, είπε απότομα.

Τι σχέση μπορεί νάχη;

—Τι σχέση μπορεί νάχη; —Η Σολάνζ το παιδί μου, ή γυναίκα σου! Μήπως την ξεχάσες κιόλας;

—Εκείνος σωριάστηκε σε μια καρέκλα, βουτηγμένος στον ιδρώτα. Ξανάβλεπε την δυστυχισμένη μικρή που είχε τόσο άγαπήσει.

—Ω! άναστένανε, με τον τρόπο που μου την θυμίζετε με κάνετε να την μισήσω.

■ ■

Κανέναν δεν έβαλε μπουκιά στο στόμα του.

—Αποσύρθηκε στο δωμάτιό του. —Η Σολάνζ βρίσκεται εκεί—και που δεν βρίσκεται; —Μιά μεγάλη φωτογραφία, δεμένη με δέρμα, άπάνω στο τζάκι, με λουλούδια γύρω.

Σταματά μπροστά της: άραγε δεν θά μπορούσε ποτέ πιά να την κυτάξει με γαλήνη, με έρωτα;

—Γιατί μου τό ζήτησες αυτό, Σολάνζ; Είναι κουταμάρα, μικρή μου. Κι' είναι και φριχτό. Κουταμάρα και φριχτό—καταλαβαίνεις;

Της μιλά, σαν να ήταν δυνατόν να τον άκούση. —Εκείνη όμως, μέσα στο κάδρο της, με το αιώνο χαμόγελό της, άρνείται να καλάβει. Βουβή και κουφή: —Εκείνος που μάς άφησαν, δεν άπαντούν πιά, δεν άκούν πιά. —Άραγε να βλέπουν; —Η Σολάνζ νάβλεπε άραγε αυτόν τον άνδρα να παρασύρεται από μιά άλλη άγάπη; —Η μήπως, στην αιώνιότητα, θά τον έβλεπε, γονατισμένο στην έπιθανάτιο κλίνη της να κλαίει με λυγμούς:

—Ναι, άγάπη μου, σου τ'όρκιζομαι...

Είχε όρκιστή. Πώς μπορεί κανείς να έλευθερωθή από έναν όρκο; Μόνη ή πεθερά του μπορούσε να τον απαλλάξει από αυτή την άπάνθρωπη υπόσχεση. Θά την παρακαλούσε. —Άραγε να ήταν δυνα-

τόν να μην συγκινηθή απ' την άπελπισία του; —Αν τό σκεπτόταν λογικά, θά παραδεχόταν να τον άφήσει να ξαναφτιάξει την ζωή του. Είναι ποτέ δυνατόν να θυσιάσει κανείς έναν ζωντανό σε μιά σκιά;

Πήγε να χτυπήσει την πόρτα της. Γιατί να περιμένη; Αύριο, ίσως να μην είχε πιά τό σθένος να κάνει αυτό το διάβημα. Δεν θά τούμενε πιά, στο βάθος της ψυχής, παρά μνησικακία, μίσος...

—Αμέσως όμως, μπροστά στο άλύγιστο αυτό πρόσωπο, έννοιωθε να καταβαράθωνεται μέσα του αυτή ή τρελλή έλπίδα. Αυτό τό πρόσωπο, ποτέ δεν θά δεχόταν. Σαν να είχε παρασυρθή από έναν κυκλών, σκέφτηκε:

—Θά φύγω. Θά συντρίψω κάθε δεσμό.

—Ο όρκος του έξημνένιζε κάθε ζωή που είχε μέσα του. Δεν έμενε παρά τό άμειλικτο πρόσωπό της που θά ήθελε αυτός—ω πόσο θά ήθελε!—να τό καταστρέψει με μιά γροθιά...

—Εκείνη δεν ρωτούσε. Της μίλησε:

—Μητέρα, πρέπει να τελειώνουμε πιά (όλο αυτό το «λάιτ-μοτίβ» στην κοινή συμβίωσή τους). Θά σάς τά έξηγήσω όλα και δεν θά έπαναστατήσετε έναντιόν του άναποτρέπτο.

—Ανάσane. —Η γυναίκα δεν έλεγε λέξη. Αυτό όμως τό άνυπόφορο χαμόγελο, να μπορούσε να τό συντρίψει άπάνω στα γέλια της...

—Θέλω να ξαναπαντρευτώ...

—Φυσικά, έκανε εκείνη, αλλά...

—Εκείνος την διέκοψε:

—Φυσικά βέβαια... Δεν συμφωνείτε, ότι είναι πολύ φυσικό;

—Ξεχνάς όμως κάτι.

—Δεν ξεχνώ τίποτα. —Η Σολάνζ δεν μ' έβαλε να της ύποσχεθώ πώς δεν θά ξαναπαντρευτώ.

—Σε έβαλα όμως να όρκιστής πώς δεν θά μ' έγκαταλείψης που είναι ένα και τό αυτό.

—Άλήθεια; (—Η φωνή του έτρεμε απ' τον θυμό). Κρίμα να μην μπορούμε να την καλέσουμε για να λύση τό ζήτημα.

—Η είρωνεια σου μου προξενεί φρίκη. —Ηδη, πρό όλίγου, βλαστημούσες...

—Προχώρησε προς αυτήν:

—Μά δεν καταλαβαίνετε, μητέρα, πώς κινδυνεύω να ύποκύψω κάτω απ' τό βάρος αυτής της άναμνήσεως; Μπορώ να θυμώμαι με τρυφερότητα την Σολάνζ μόνο αν μου άφηνε τό δικαίωμα ν' άγαπώ μιά άλλη.

—Ν' αντικαταστήσης τό παιδί μου!

—Δεν πρόκειται περί αντικαταστάσεως, της είπε άποκαμωμένος. Μιά ύπαρξη δεν αντικαθιστά ποτέ μιά άλλη ύπαρξη. —Άγάπησα την Σολάνζ. Δεν προδίδω την μνήμη της άγαπώντας σήμερα την Μαρί-Πώλ. Μου κλέψαν την πρώτη εύτυχία μου, τώρα θέλω μιά άλλη, θέλω μιά άλλη...

—Υψωσε τον τόνο της φωνής του.

—Είναι αδύνατον, Βαλαντέν. —Όρκιστήκαμε σ' αυτό τό παιδί πώς ποτέ δεν θά τό έγκαταλείψουμε και πώς θά εξακολουθούσε να ζή άνάμεσά μας.

—Αυτά είναι παιδιαρίσματα. Σε λίγο, θά μισήσω αυτήν την πέραν του τάφου τυραννία. —Όπως θά μισήσω κι' εκείνην που μου την επιβάλλει. Νά πώς θά εξακολουθήσει να ζή άνάμεσά μας.

—Εκείνη κλείνει τα μάτια. —Άραγε να φαντάζεται τι θά είναι αύριο ή ζωή, χω-

ρίς αυτόν τον άνθρωπο; —Κι' εκείνος καθώς δεν την άκουγε ν' άπαντά:

—Λαμπρά, της λέει. Δεν άγνοείτε πώς μπορώ να φύγω, να σάς έγκαταλείψω πολύ εύκολα; Σήμερα, αύριο...

—Βαλαντέν!

Και ώρθώθηκε, με μάτια όρθάνοιχτα αυτή την φορά, με προτεταμένα χέρια, σαν να θέλη να έμποδίση την επίθεση της είμαρμένης—και ξαφνικά σωριάζεται στα πόδια του.

—Μητέρα, σάς ίκετεύω, μητέρα...

Τι να έλεγε άραγε εκείνη; Τραύλιζε, ίκέτευε. —Η ύπερηφάνειά της, ο δεσποτισμός της είχαν καταρακωθή, είχαν γίνει κάτι ταπεινό:

—Βαλαντέν, μην με έγκαταλείψης. Περιμένε: πόσο ακόμα θά ζήσω; Τότε θά είσαι έλεύθερος... Δεν θέλω όμως να φύγης...

Αυτή ή ίκεσία τον έκανε ν' άνατριχιάζει σύγκορμα.

—Είσαι τό παιδί μου... ότι μου μένει απ' την Σολάνζ... όλόκληρη ή ζωή μου...

Τού ζητούσε να μη την ξαναρήξει στην μοναξιά, να την κρατήσει όπως κρατά κανείς στο σπίτι του ένα κατοικίδιο ζώο. Πόσος έγωϊσμός και πόση άπόνγωση. Κατάπληκτος, έννοιωθε μέσα του έναν οίκτο χωρίς τρυφερότητα, κάτι σαν άναδρη συμπόνια που το προξενούσε άηδία.

Τέλος, την άνασήκωσε, βουτηγμένη στο κλάμμα, ξεμαλλιασμένη. Και μετάνιωανε που δεν είχε μπροστά του την αντίπαλο που είχε πρό όλίγου: μιάν αντίπαλο, όχι ένα θύμα.

—Όλα πρέπει να ξαναρχίσουν, σκέφτηκε.

Τώρα, θά τον εξέβριζε με την άδυναμία της. Δεν θά τον άφηνε να παντρευτή. Ούτε να έγκαταστήσει άλλοι την γυναίκα του, ν' άνοιξη άλλο σπίτι...

—Δεν θά ύποχωρήσω, άποφάσισε τέλος άφελώς ή μητέρα που κρεμάστηκε στην τελευταία της έλπίδα.

Μόνος με την Μαρί Πώλ, ο Βαλαντέν προσπαθούσε να την καμάρη:

—Υπομονή, της έλεγε.

—Μά αυτή ή κατάσταση δεν μπορεί να διασυνίζεται. Πώς μπορούν άλλοι να έμποδίζουν την εύτυχία μας; Βαλαντέν, άγάπη μου, να ζήσ, κάνε κάτι...

Κάτι; Τι όμως;

■ ■

—Έρχόταν, τό καλοκαίρι. Κατά τις διακοπές, έκαναν τό τριετές μνημόσυνο της Σολάνζ. —Από της έποχής του πένθους

των, κάθε καλοκαίρι, ή μητέρα κι' ο σύζυγος ξαναγύριζαν στην μικρή πόλη κοντά στο βουνό. Ήταν καθιερωμένο. Δεν μπορούσε να άφήσει αυτή την φορά την μητέρα μόνη να πάη στον τάφο που ήταν έγκαταλελειμένος όλο τον χρόνο.

—Η Μαρί-Πώλ επέμενε:

—Νά πηγαίναμε οι δύο μας, όλομόναχοι, σε μιάν έρημη γυνιά.

—Άγάπη μου, μου ζητάς κάτι αδύνατο.

Γινόταν βέβηλος. Καταριόταν όλα, την πεθερά του, την Σολάνζ, την λατρεία των τάφων... τό άνώφελο ταξίδι εις συνάντησιν της πεθαμένης. Πάντως, δεν μπορούσε να στερήσει την Σολάνζ από την μοναδική, καθιερωμένη έπίσκεψη. Κι' ή μητέρα σκεπτόταν:

—Εκεί—κάτω, κοντά της, ο Βαλαντέν θά ξαναρθή στον έαυτό του... Θά δής, Σολάνζ, θά δής, κορούλα μου...

—Άκολουθώντας την, εκείνη τη μέρα, άνέβαινε, άνέβαινε στο βουνό. Ήταν ένα προσκύνημα στο μέρος που είχε άγαπήσει ή Σολάνζ: τό τελευταίο μέρος όπου, πριν από την μοιραία άρρώστεια, είχε πάει. Στο μνημόσυνο, μάτια εκείνος, με νεκρή ψυχή, προσπάθησε ν' άκούση τις φωνές των άναμνήσεων, όπως άλλοτε. Τι δεν θάδινε για να τις ξανακούση αυτές τις φωνές, έστω κι' αν έννοιωθε τον σπαργισμό. Δεν είχε καμιά άντίρρηση να εξακολουθή ν' άγαπά την Σολάνζ, σαν προσφιλή άνάμνηση. —Όχι όμως σαν έφιάλη που το επέβαλαν.

—Μητέρα, γιατί να συνεχίσουμε την άνάβαση; —Ο καιρός είναι άπειλητικός κι' ή άνηφορία άπόκρημνη...

Μέσα στην τσέπη του, τσαλακώνει ένα γράμμα της Μαρί-Πώλ. —Αλλόμονο όμως! τι τον νοιάζει γι' αυτό τό μέρος που άγάπησε ή Σολάνζ; Βλέπει την πεθερά του να σκαρφάωνει, να λαχανιάζει. —Εκείνος έννοιωθε μολόβι στα πόδια του ένω την ακολουθούσε.

Σε λίγο, εκεί—πάνω, θά νοιώθι μιά άφόρητη πλήξη, δεν θά βλέπυ την ώρα να ξανακατεβή...

—Μά, μητέρα σάς βεβαιώ...

Την έβλεπε να σκαρφάωνει, λαχανιασμένη. Παρά την άποτροφή του, αδύνατον να μην θαυμάσει αυτή την φρενίτιδα. Τό παιδιαστικό προσκύνημα, που γινόταν με τόση άγάπη, γινόταν κάτι τό άνώτερο...

Σε κάθε άκρη του μονοπατιού ήταν ο κίνδυνος. Για να φθάσει στο άγαπημένο αυτό μέρος της Σολάνζ, έπρεπε να ριψο-

κινδυνέψει την ζωή του. Κάτω ήταν ένας τρικυμισμένος χείμαρρος που κυλούσε τά άφρισμένα νερά του. Και κανένα κυκλάδωμα δεν ύπήρχε. Μπροστά του, έβλεπε την πεθερά του να προχωρή θαρραλέα. —Είναι άνήκουστον να μην έχη έδώ τουλάχιστον ένα κυκλάδωμα, σκέφτηκε άφρημένος.

Σταμάτησε για ν' άνάψυ ένα σιγαρέτο. Πότε επί τέλους θά τέλειωνε αυτή ή παράλογη άναρρίχηση; —Εκεί—πάνω, θάπρεπε να προσευχθή, να θυμηθή διάφορα πράγματα. —Υστερα, να ξαναυρσίσει. Τι άνυπόφορη μέρα!

Ξανάρχισε τό περπάτημα. Μπροστά ή πεθερά του περπατούσε σαν ύπνωτισμένη. Και προχωρούσε, προχωρούσε όλοένα, σ' ένα μονοπάτι που όσο πηγαινε στένευε περισσότερο. —Από καιρό σε καιρό, την έβλεπε να σκύβει, να κυτάζει και να άφουγκράζεται, στο βάθος της χαράδρας τά νερά που μούγκριζαν.

—Μην κάνετε άπερισκεψίες, της φώναξε.

—Εκείνη στράφηκε, ξαφνιασμένη απ' την φωνή του, χωρίς να καταλαβαίνει όμως τά λόγια του. —Εκείνος έτοιμάστηκε να έπαναλάβει τις συστάσεις του...

—Εκείνη την στιγμή, την είδε να σκοντάφει και να χάνει την ίσορροπία της. —Άκουσε μιά φριχτή κραυγή.

—Παναγία μου!... Καλά τά είχα προβλέπει εγώ... Μητέρα!...

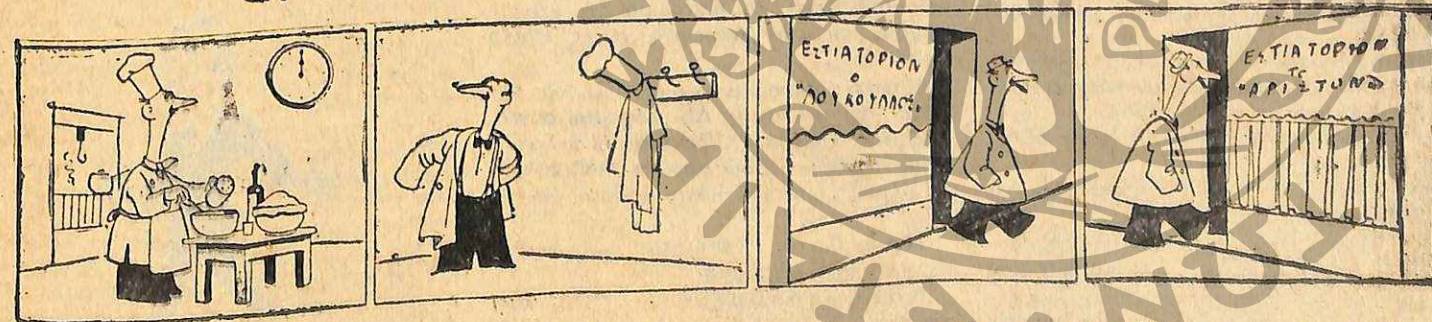
—Ετοίμαζόταν κιόλας να όρμήσει. Στάθηκε όμως απότομα άκίνητος. Στο μέρος όπου είχε πέσει ή πεθερά του, διέκρινε τά πόδια της που είχαν γαντζωθεί σε μιά ρίζα, στην πλαγιά. Σε λίγο, θάσπαγε ή ρίζα απ' τό βάρος... Ξανάκουσε την φωνή της έφιαλτικά:

—Βαλαντέν...

Είναι όρθιος στο μέσο του μονοπατιού. Μ' ένα πήδημα, θά προλάβαινε να την πησίσαι, ν' άδράξει τά πόδια της, να την τραβήξει προς τό μέρος του, να την σώσει. Δεν κουνιέται όμως. Τά αυτιά του βουίζουν. Περιμένει να άδράξει τό κενόν τά πόδια της. Τότε μόνο θά κουνή. Θαρρεί πώς άκούει στέναγμούς και φράζει τά αυτιά του με τις παλάμες του. Τά μάτια του όμως εξακολουθούν να είναι καρφωμένα στα πόδια... Ξαφνικά, μόνο άφου τά βλέπει να εξαφανίζονται μέσα στο βάραθρο, σκύβει να άκούση καμιά φωνή μέσα στο βούζμα του χείμαρρου. Και καθώς δεν άκούει τίποτα, βάζει μιά κραυγή άπολυτρώσεως...

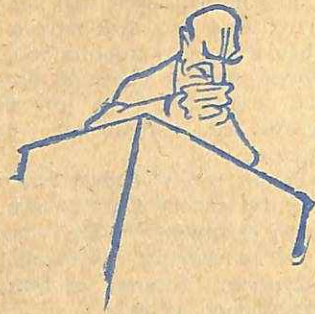
ΣΟΥΖΑΝ ΝΟΡΜΑΝ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ Κ. ΠΕΙΡΑΧΤΗΡΗ

—Ο κ. Πειραχτήρης μαγειρεύει μόνον για τους άλλους. Γι' αυτόν μαγειρεύουν άλλοι.

Μασσάζ...

(“Αρχεται ή συνεδρίαση του δικαστηρίου. Ο κατηγορούμενος είναι ένας μεσόκοπος που «κρατιέται άρκετά καλά”).

Πρόεδρος.— Κατηγορούμενε, ονομάζεσθε Άπαλοχέρης... Βελοῦδιος Άπαλοχέρης;

Κατηγορούμενος.— Αυτό μπορώ να το όρκιστώ.

Πρόεδρος.— Κατηγορείσθε διά παράνομον έξάσκησην του Ιατρικού επαγγέλματος.

Κατηγορούμενος.— Ψέμματα, κύριε πρόεδρε! Κι' αυτό σας το όρκίζομαι. Άτιμη συκοφαντία! Για να μου κλείσουν το σπίτι μου!

Πρόεδρος.— Αυτό θα το δοῦμε.. Θά το έξακριβώσουμε... Άλλωστε, γι' αυτό συνεδριάζουμε, για να το έξακριβώσουμε... Έν τώ μεταξύ, είσθε ύπόδικος. Κατηγορείσθε..

Κατηγορούμενος.— Ότι θεραπεύω τούς πάσχοντα όμοιους μου;

Πρόεδρος.— Κατηγορείσθε ότι Ισχυρίζεσθε ότι τούς θεραπεύετε.

Κατηγορούμενος (πεισματωμένος).— Κι' όμως τούς θεραπεύω... τούς θεραπεύω.. τούς θεραπεύω...

Πρόεδρος.— Σ' αυτό, δυστυχώς, δεν συμφωνούν αί έκθέσεις της άστυνομίας.

Κατηγορούμενος.— Τι φταίω έξω άν δεν είχε ανάγκη κανένας άστυνομικός να καταφύγη στις θεραπευτικές μεθόδους μου ως τώρα;

Πρόεδρος.— Καί θεραπεύετε;

Κατηγορούμενος.— Με μασσάζ. (Έμπνευσμένα) Τζ μασσάζ είναι ή μεγαλύτερη θεραπευτική μέθοδος του κόσμου! Τό άπαντον των φαρμάκων!

Πρόεδρος (δύσπιστος).— Πανάκεια, σάν να λέμε...

Κατηγορούμενος.— Υπάρχουν λογίων-λογίων μασσάζ... Τό δικό μου όμως μπορώ να σας έγυγηθώ πώς θεραπεύω άποτελεσματικά τά έξής: στομαχόπνους, πολυσαρκίαν, άνεπάρκειαν του ήπατος, άρθριτισμούς και ήμικρανίαν! Έπίσης, έν μέρει και τόν σεληνιασμόν!

Πρόεδρος (δυσπιστικός).— Πανάκεια, σάν να λέμε...

Κατηγορούμενος.— Υπάρχουν λογίων-λογίων μασσάζ... Τό δικό μου όμως μπορώ να σας έγυγηθώ πώς θεραπεύω άποτελεσματικά τά έξής: στομαχόπνους, πολυσαρκίαν, άνεπάρκειαν του ήπατος, άρθριτισμούς και ήμικρανίαν! Έπίσης, έν μέρει και τόν σεληνιασμόν!

Πρόεδρος (δυσπιστικός).— Πανάκεια, σάν να λέμε...

Κατηγορούμενος.— Υπάρχουν λογίων-λογίων μασσάζ... Τό δικό μου όμως μπορώ να σας έγυγηθώ πώς θεραπεύω άποτελεσματικά τά έξής: στομαχόπνους, πολυσαρκίαν, άνεπάρκειαν του ήπατος, άρθριτισμούς και ήμικρανίαν! Έπίσης, έν μέρει και τόν σεληνιασμόν!

Πρόεδρος (δυσπιστικός).— Πανάκεια, σάν να λέμε...

Κατηγορούμενος.— Υπάρχουν λογίων-λογίων μασσάζ... Τό δικό μου όμως μπορώ να σας έγυγηθώ πώς θεραπεύω άποτελεσματικά τά έξής: στομαχόπνους, πολυσαρκίαν, άνεπάρκειαν του ήπατος, άρθριτισμούς και ήμικρανίαν! Έπίσης, έν μέρει και τόν σεληνιασμόν!

Πρόεδρος (δυσπιστικός).— Πανάκεια, σάν να λέμε...

Κατηγορούμενος.— Υπάρχουν λογίων-λογίων μασσάζ... Τό δικό μου όμως μπορώ να σας έγυγηθώ πώς θεραπεύω άποτελεσματικά τά έξής: στομαχόπνους, πολυσαρκίαν, άνεπάρκειαν του ήπατος, άρθριτισμούς και ήμικρανίαν! Έπίσης, έν μέρει και τόν σεληνιασμόν!

Πρόεδρος (δυσπιστικός).— Πανάκεια, σάν να λέμε...

Κατηγορούμενος.— Υπάρχουν λογίων-λογίων μασσάζ... Τό δικό μου όμως μπορώ να σας έγυγηθώ πώς θεραπεύω άποτελεσματικά τά έξής: στομαχόπνους, πολυσαρκίαν, άνεπάρκειαν του ήπατος, άρθριτισμούς και ήμικρανίαν! Έπίσης, έν μέρει και τόν σεληνιασμόν!

Πρόεδρος (δυσπιστικός).— Πανάκεια, σάν να λέμε...

Κατηγορούμενος.— Υπάρχουν λογίων-λογίων μασσάζ... Τό δικό μου όμως μπορώ να σας έγυγηθώ πώς θεραπεύω άποτελεσματικά τά έξής: στομαχόπνους, πολυσαρκίαν, άνεπάρκειαν του ήπατος, άρθριτισμούς και ήμικρανίαν! Έπίσης, έν μέρει και τόν σεληνιασμόν!

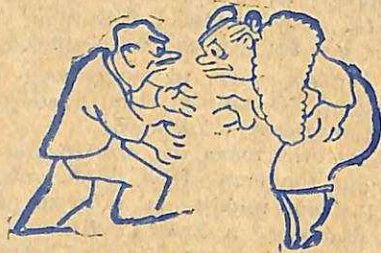
ζόντιο όσο και στην προλεταριανή σοφία, αναριθμητές ψυχές προφέρουν μ' ευγνωμοσύνη τόνόμα μου, γιατί μου όφείλουν την υγεία και την χαρά.. κι' άπ' τ' άλλο μέρος να διώκωμαι άντι να παρασημοφορηθώ...

Πρόεδρος (τόν διακόπτει).— Ή κ, Ζωηρή Πεταχτούλη είχε εξαρθρώσει τό ένα πόδι της. Όχι μόνο δεν τό ξαναβάλατε στη θέση του, αλλά της στραμπουλήξατε και τό άλλο.

Κατηγορούμενος.— Μόνο από μιάν άρρώστεια δεν θά μπορούσα να θεραπεύσω εστή τη γυναίκα: την μανία της να λήη ψέμματα. Όλα όσα σας είπε για μένα είναι ψεύδος και συκοφαντία!

Πρόεδρος.— Μήπως είναι ψέμμα και τό ότι σας μέτρησε 5000 δραχμές;

Κατηγορούμενος.— Όχι. Αυτό είναι ή μόνη αλήθεια. Είναι όμως συγχρόνως και άπόδειξη πώς δεν ήταν καθόλου δυσαρρεστημένη από τις περιποιήσεις μου. Δυό φορές τη μέρα έρχόταν σέ μένα.

Μόλις γλύτωσα από τά χέρια του...

Πρόεδρος.— Υπερασπίζετε, βλέπω, καλά τόν έαυτό σας.

Κατηγορούμενος.— Όπως ύπερασπίζω και τούς άλλους έναντιον πάσης νόσου..

Πρόεδρος (τόν διακόπτει).— Καλά... καλά... Ό Ιατρικός σύλλογος όμως..

Κατηγορούμενος.— Οί φόβοι του δικαιολογούνται βέβαια! Άν ήσαν κι' άλλοι που να είχαν την θεραπευτική αξία μου, πολλοί γιατροί θά πέθαιναν στην ψάθα.

Πρόεδρος.— Ό Ιατρικός σύλλογος κατεβουρβήθη από τις έներγιές σας. Ίσχυρίζεται—κι' έχει άσφαλώς δικη— πώς δεν έχετε τό δικαίωμα να κάνετε μασσάζ σέ μιάν άρρωστη χωρίς ειδική συνταγή.

Κατηγορούμενος.— Τι να την κάνω την συνταγή; Δεν δέχομαι συνταγές από κανέναν! Έρχεται ό πελάτης: «Πού πονάς;—Έδώ πονώ!» Μου δείχνει τό μέρος... και τού κάνω μασσάζ επί τόπου!

Πρόεδρος.— Φαίνεται πώς πουλάτε και κάτι φάρμακα.

Κατηγορούμενος.— Όχι... πολύ σπάνια.. Σ' αυτό όμως ό σύλλογος των χορταρούδων θάπρεπε να με διώξη για-

τί μόνο χόρτα μεταχειρίζομαι... Όπως οί πρόγονοί μας που άξίζαν, κατά την γνώμη μου, πολύ παραπάνω από τούς σημερινούς άλμπάνηδες...

Πρόεδρος (άποκαμωμένος).— Άρκετά είπατε. Να έλθη ή κ, Ζωηρή Πεταχτούλη!

(Μπαίνει μιά δροσερή, ρόζ, πηδηχτή ύπαρξη... όνομα και πράγμα).

Πρόεδρος (κατάπληκτος).— Μα έσείς περπατάτε μιά χαρά, κυρία μου!

Πεταχτούλη (κάπως στενοχωρημένα).— Κύριε πρόεδρε, μόλις γλύτωσα άπ' τά χέρια αυτού του τσαρλατάνου (δείχνει τόν κατηγορούμενο), κατέφυγα σ' έναν άλλο μασσέρ που είναι σοβαρός άνθρωπος. Κάνει μασσάζ και συγχρόνως έπικαλείται όριαμένα πνεύματα νεκρών.

Κατηγορούμενος.— Είναι ένας καθηρημένος παπάς..

Πρόεδρος.— Έσείς να σωπαίνετε! Κύρια Πεταχτή Ζωηράλη..

Πεταχτούλη (άκκιζόμενη).— Ζωηρή Πεταχτούλη, κύριε πρόεδρε..

Πρόεδρος.— Έστω... Κυρία μου, γρήγορα μου φαίνεται θάρρητε να μου κάνετε δεύτερη μήνυση.. έναντιον των πνευμάτων!

Πεταχτούλη (πειραγμένη).— Δεν τό πιστεύω, κ, πρόεδρε. Πάντως, ό παπ... ό μασσέρ που με περιποιείται τώρα είναι ένας καθώς πρέπει κύριος. Για να μου κάνει μασσάζ, δεν μ' αφήνει όλόγυμνη, τσιτσιδι, όπως έκανε έλόγου του!

(Καγχασμοί στο άκροατήριον.

Άν όμως ή κ, Ζωηρή Πεταχτούλη δεν είναι εύχαριστημένη άπ' τόν πρώτο μασσέρ της, πολλά άτομα είναι αντίθετου γνώμης. Ό δικηγόρος του Βελοῦδιου Άπαλοχέρη διαβάζει ένα σωρό εύχαρ- στήρια γράμματα από εύγνώμονας πλάτας πρός τόν κατηγορούμενο, τού οποίου ζητεί και την άπαλλαγή και την ήθική άποκατάσταση.

Τέλος ό μασσέρ άπαλλάσσεται υπό τόν όρο να εργάζεται, στο μέλλον, με συνταγές Ιατροῦ).

Άπαλοχέρης (θριαμβευτικά στην Πεταχτούλη).— Κι' άν έχετε ανάγκη, κυρία μου, από κανένα μασσάζ;

Πεταχτούλη (έξω-φρενών).— Δέ μασσάζ!

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

—Άν έχετε ανάγκη από κανένα μασσάζ!

εισόδημα είναι αυτά που κερδίζει. Καί τά μόνα κέρδη του προέρχονται άπό τά μάτς του τένις που δίνει.

□ □

Ό πατέρας της Έλεν ήταν πλούσιος. Ό πρώτος της σύζυγος ήταν έκατομμυριούχος. Όλη της τη ζωή την πέρασε σέ έλεκτό περιβάλλον, τριγυρισμένη από πολυτέλεια. Όλοι οί γνωστοί της στην Νέα-Ύόρκη άνήκαν στην άνωτέρα τάξη. Τό ίδιο και στο Χόλλυγουντ. Όσον καιρό ό Φρέντ Πέρρυ ήταν στο Χόλλυγουντ, εκείνος και ή Έλεν δεν είχαν συναντηθί ποτέ. Οί δρόμοι τους ποτέ δεν είχαν διασταυρωθί.

—Άν δεν τύχαινε να ταξιδεύωμε κι' οί δυό με τό «Μπερεγκάρια» για την Άγγλία, άσφαλώς δεν θά συναντιόμασταν ποτέ, παραδέχεται ή Έλεν. Πήτε το τύχη, άν θέλετε. Έγώ τό λέω θαύμα!

□ □

Είδα την Έλεν Βίνσον και τόν Φρέντ Πέρρυ την πρώτη φορά που συναντήθηκαν τά θλέμμάτα τους. Ή Έλεν είχε προσκαλέσει όλους τούς δημοσιογράφους που είχαν τρέξει να της πάρουν συνέντευξη προτού φύγει τό «Μπερεγκάρια» να πάρουν ένα ποτήρι σαμπάνια για να της εύχηθούν καλό ταξίδι. Τό σαλονάκι της καμπίνας της ήταν πλημμυρισμένο από κόσμο. Ρεπόρτερς, φωτογράφοι, θαυμασταί, φίλες της συνωθούνταν στον διάδρομο.

Άφού παζάρισε άρκετή ώρα στη γέφυρα για ένα σωρό φωτογραφίες και υπέγραψε άπειρα αυτόγραφα ή Έλεν παραμέρισε τό φράγμα των θαυμαστών της κι' έπεσε σέ μιά πολυθρόνα. Ήταν κατάκοπη και λίγο έκνευρισμένη.

Παρ' όλα αυτά έξακολουθούσε να μοιράξη φωτογραφίες και αυτόγραφα σάν ένα κουρδισμένο αυτόματο και ν' άπαντά με τό γοητευτικότερο της χαμόγελο σ' όσους της έφερναν άνθη.

Ένας νέος ψηλός άνδρας περνώντας από τόν διάδρομο κύτταξε με περιέργεια τό συγκεντρωμένο κόσμο. Τού έξήγησαν ότι μιά στάρ ήταν μέσα.

Έκείνος άνσήκωσε τούς ώμους. Όσο για στάρ, είχε δη ένα σωρό. Έρριξε μιά ματιά στο σαλονάκι. Καί τά μάτια του συνάντησαν τό θλέμμα της Έλεν Βίνσον που τόν κύτταζε επίσης.

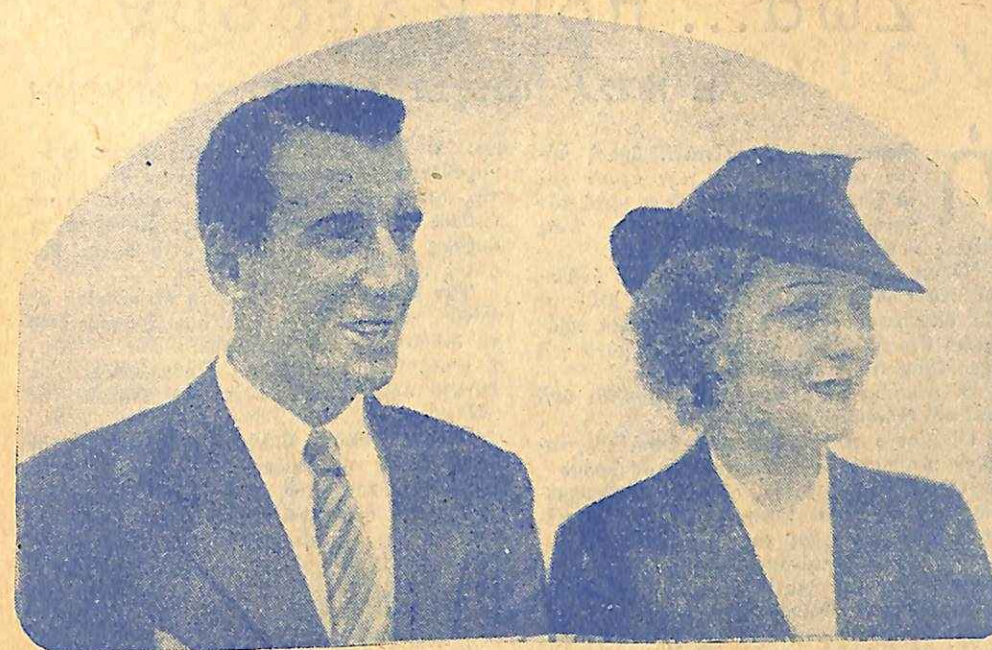
Έμεινε ένα λεπτό σιωπηλός κυττάζοντας την κι' ύστερα άνέθηκε στη γέφυρα.

Δέκα λεπτά άργότερα τό θατόρι ξεκινούσε. Καί σέ μισή ώρα ή Έλεν Βίνσον κι' ό Φρέντ Πέρρυ συνομιλούσαν φιλικώτατα σάν να είχαν γνωρισθί από καιρό. Όταν τό πενταήμερο ταξίδι τους τελείωσε ή Έλεν και ό Φρέντ ήσαν μυστικά άρραβωνιασμένοι.

—Δέν φανταζόμουν ποτέ έλαγε φερότερα ή Έλεν ότι θά έρωτευόμουν έτσι άπότομα έναν άνδρα που διέκρινε νιά μιά στιγμή ανάμεσα σ' ένα πληθος δημοσιογράφων που με πολιορκούσαν.

Οί γνωστοί της στην Άμερική δεν έπίστευαν στην όψη ότι έπρόκειτο να παντρευθί ή Έλεν. Άκόμα και όταν ρώτησαν τόν Πέρρυ άν πρόκειται να παντρευθί με την Έλεν και τούς απήντησε: «Τό έλπίζω» εκείνοι δεν έπέισθησαν.

—Ή Έλεν δεν είναι ό τύπος της γυναικός.

Ό πρωταθλητής του τένις Φρέντ Πέρρυ και ή γοητευτική Έλεν Βίνσον.

“ΕΡΩΣ ΑΝΙΚΑΤΕ...”

Ο ΝΕΟΣ ΓΑΜΟΣ

ΤΗΣ ΕΛΕΝ ΒΙΝΣΟΝ

Βρήκα την Έλεν Βίνσον καθισμένη μπροστά σ' ένα τραπέζακι να κυττάξη με τρυφερότητα καμμιά δεκαριά φωτογραφίες του νέου συζύγου της Φρέντ Πέρρυ, τού γνωστού πρωταθλητού του τένις.

—Θά σας κάνω την έντύπωση καμμιός μαθήτριάς! μου είπε άφώνοντας τις φωτογραφίες μ' ένα χαμόγελο.

Ίσως να μου έδινε την έντύπωση καμμιός μαθήτριάς... Καί τό πράγμα δεν είχε καθόλου έκπληκτικό, γιατί είναι έρωτευμένη. Τό έκπληκτικό ήταν ό γάμος της, τόν όποιον άκούσαν με άρκετή άπορία όλοι όσοι γνώριζαν την νεαρή στάρ.

Ή Έλεν Βίνσον είχε δηλώσει πολλές φορές δημοσίως, ότι δεν θά ξαναπαντρευόταν ποτέ. Ή άποτυχία τού πρώτου της γάμου και τό διαζύγιο τού έπακολούθησε την είχαν άπογοητεύσει βαθύτατα.

Είχε παντρευθί τόν πρώτον της άνδρα όταν ήταν μόλις δεκαεπτά χρόνων: Ήταν ένα κορίτσι πολύ ψηλό για την ηλικία του, ντροπαλό και άδέξιο. Δεν ήταν καθόλου κοσμική και ήταν πάντα ευθισμένη στα βίβλια της. Άντιπαθούσε τ' άγόρια της ηλικίας της.

Τότε, παρουσιάστηκε στη ζωή της ένας άνδρας δεκαπέντε χρόνια μεγαλύτερός της. Έξετίμησε τά πνευματικά της χαρίσματα και την άνώτερη μόρφωσή της. Ή Έλεν νόμισε ότι ήταν έρωτευμένη μαζί του. Καί τόν παντρεύτηκε.

Για λίγον καιρό, όπως είπε και μόνη της, υπήρξα υπερβολικά εύτυχ- σμένη.

Φυσικά οί δηλώσεις αυτές δεν ήταν παρά συνέπεια της αντίδρασεως ενός άπογοητευμένου κοριτσιού. Άκόμα όμως κι' εκείνοι που δεν είχαν πάρει τούς λόγους της Έλεν στα σοβαρά έξεπλάγησαν με τόν τελευταίο γάμο της. Γιατί, περίμεναν, άν ξαναπαντρευόταν, να πάρη έναν σύζυγο πλούσιο.

Ό Φρέντ Πέρρυ δεν είναι δέξιας ένας άνδρας πλούσιος. Τό μόνο του

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Τζών Άρντεν, ένας διάσημος και πλουσιώτατος κοινωνιολόγος, έδινε εκείνο το βράδυ τραπέζι στον πύργο του στο Ήστμπλνθ, σε μερικούς φίλους του. Ήταν εκεί ο πλουσιώτατος επίσης, οικονομολόγος Χάμις Πέητς, ο καθηγητής Σκίννερ, με την κόρη του Άννίτα, ένα ωραίο κορίτσι που του έκανε άγριο κόρτε ο Χάμις Πέητς, χωρίς όμως κανένα αποτέλεσμα, ο πάστορ Λαϊονέλ Λέηκ και η Λοίδη Κόδριγκτον, ένας τύπος νευρασθενικής γυναίκας.

Για μία στιγμή, ο Τζών Άρντεν, σήκωσε το χέρι του που κρατούσε ένα ποτήρι με κρασί, αλλά την ίδια ώρα, ακούστηκε ένας ξηρός κρότος και το ποτήρι έπεφτε κάτω θρυμματισμένο.

Όλοι έμειναν κατάπληκτοι.

Ο καθηγητής Σκίννερ, που είχε μανία με τα όπλα και ήταν ειδικώτατος σ' αυτά, είπε άμέσως, ότι έπρόκειτο περί σφαίρας, που την είχε ρίξει ένα άγνωστο χέρι. Τό ότι δεν είχε άκουσθη καμιά έκπληκτο-κρότη, ο καθηγητής το απέδωσε στο γεγονός ότι θα έπρόκειτο περί καραμπίνας εφωδιασμένης με «σιλανσιέν», με μήχανη δηλ. τελευταίας εφευρέσεως, που καταπνίγει τον κρότο του πυροβολισμού και τον κάνει άθροιστο. Δεν υπήρχε αμφιβολία: έπρόκειτο περί απόπειρας κατά της ζωής του Τζώρτζ Άρντεν. Ποιος όμως είχε συμφέρον να σκοτώσει τον σοφό κοινωνιολόγο και γιατί;

Όλοι συζητούν επάνω στο ξαφνικό γεγονός και ο αιδεσιμ. Λαϊονέλ Λέηκ υποστηρίζει ότι μπορεί να πρόκειται και για καμιά πέτρα που τούριζε κανένα παλινόπαιδο. Ο Άρντεν όμως βρίσκει την σφαίρα σφηνομένη στο δρύινο τοίχωμα που ήταν από πίσω του και ο καθηγητής Σκίννερ αποφαίνεται ότι πρόκειται για σφαίρα καραμπίνας τών 22. Τό πράγμα πιά ήταν ολοφάνερο. Παρ' όλο που σκότωναν τον Άρντεν.

Ο κοινωνιολόγος έξηγει τότε ότι κατά τον πόλεμο είχε υπηρετήσει στην αντιματισσοπεία και πιθανόν με τη δράση του να είχε αποκτήσει κανένα θανάσιμο έχθρό, που να έχη ορκισθή την εξόντωσή του. Ο έχθρος αυτός μπορούσε να είναι και γυναίκα! Έν τώ μεταξύ ο Άρντεν, λέγει του μαίτη-ντ' ότελ Τζήμς να είδοποιήσει την αστυνομία.

Δεν πρόφθασαν οι συνδαιτυμόνες να συνέλθουν από την πρώτη τους κατάπληξη όταν ο Χάμις Πέητς τους αναγγέλλει ότι χθες βράδυ, είχαν πυροβολήσει σπίτι του και έναντιόν του. Έπαιρνε τον καφέ του στον εξώστη, όταν άκουσε ξαφνικά μία σφαίρα να σφυρίξει πάνω από το κεφάλι του, και να θρυμματισθή το τζάμι της βεράντας που ήταν από πίσω του. Και όμως πυροβολισμός δεν είχε ακούσει και αυτός! Κα-

τά την γνώμη του, θάνατο ο ίδιος ο άνθρωπος που έκανε και την έναντιόν του Άρντεν απόπειρα.

Την ίδια νύχτα, και ύστερα από την βεγγέρα του Τζών Άρντεν, γίνεται και δεύτερη απόπειρα κατά του Χάμις Πέητς και αυτή την φορά ο άγνωστος δολοφόνος επιτυγχάνει: τό πρωί βρίσκουν τον εκατομμυριούχο οικονομολόγο νεκρό με τό μέτωπο τρυπημένο από μία σφαίρα.

Προτού όμως τον σκοτώσουν, ο Πέητς είχε στείλει ένα γράμμα στον ντέτεκτιβ Τζώρτζ Τζόπ, στον οποίο του έλεγε ότι η ζωή του κινδυνεύει και ότι έπρεπε να πάγη άμέσως να τον βοηθή για να τον προστατέψει του έστελνε μάλιστα και 500 λίρες προκαταβολικά για τό τον κόπο του. Δεν πρόφθασε ο Τζόπ να ξεκινήσει για τον Πύργο του οικονομολόγου, όταν διαβάσει στα φύλλα την δολοφονία του. Έν τούτοις ο Τζόπ, πηγαίνει στο Ήστμπλνθ, για τό οποίο επίσης έμαθε ότι είχε γίνει τόπος απόπειρας, και ανακοινώνει στον Άρντεν, ότι θέλει όπωσδήποτε να βοηθήσει στην εξιχνίαση του μυστηρίου της άθροιστου καραμπίνας που σκοτώνει.

Ο Άρντεν του δίνει όλες τις πληροφορίες και αποφασίζουν να πάνε οι δύο τους στον Πύργο του Πέητς.

Ο Τζόπ αφήνει για λίγο μόνο τον Άρντεν, και κατά τό διάστημα αυτό ο κοινωνιολόγος δέχεται την επίσκεψη της Άννίτας. Έξυλη ή νέα τον παρακαλεί να την βοηθήσει για να ξαναπαίρη στην κατοχή της ένα γράμμα που είχε στείλει κάποτε στον Πέητς και στο οποίο τον απειλούσε πως θα τον σκοτώσει αν έλεγε στον πατέρα της κάποιο μυστικό της, που μόνος αυτός τό ήξερε. Τό μυστικό αυτό ήταν ένα παρασπράγμα της Άννίτας τό βράδυ κάποιος γιορτής, κατά την οποία αυτή μεθυμένη σχεδόν, οίχθηκε στην άγκαλιά τριών νέων. Αυτό τό είχε δηλ. ο Πέητς και ζητούσε να την εκδιώξει έτσι να τον παντρευτεί.

Ο Άρντεν της υπόσχεται να την βοηθήσει να πάρη πίσω τό γράμμα από τό χέρι του Πέητς, αν έννοείται δεν τό βρήκε έν τώ μεταξύ ή αστυνομία.

Ξαφνικά επιστρέφει ο Τζόπ και αναγγέλλει

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΟΛΟΙ
ΤΟ ΝΕΟ ΜΑΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΑΠΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ ΜΑΣ ΑΥΤΟ

ΝΑ Ο ΔΟ

λει ένα καταπληκτικό νέο που έμαθε. Ο Πέητς προτού πεθάνει, είχε κάμει την διαθήκη του, με την οποία καθιστούσε γενική κληρονόμο του την Άννίτα Σκίννερ.

Αυτή αντί να χαρή, γίνεται έξω φρενών και φεύγει.

Ο Τζόπ ανακοινώνει κάτι περίεργες ύποψίες του στον Άρντεν. Πολύ φοβόταν π.χ. ότι ή Άννίτα έχει σκοτώσει τον Πέητς ή έβαλε να τον σκοτώσουν.

Ο Άρντεν αποκρούει τό ένδεχόμενο αυτό και διηγείται του Τζόπ την ιστορία της επιστολής. Φεύγουν για τούς «Πύργους» τό κτήμα του Πέητς όπου τον βρήκαν νεκρό.

Ο Άρντεν έν τώ μεταξύ του μιλά για την Άννίτα, για τό ταξίδι της στην Αμερική, στην Βαλτιμόρη, όπου έμεινε ως τό 1919.

3. (Η συνέχεια)

Χτώ μέρες πριν απ' την άναχώρησή της για την Αγγλία, μεθανε από σηψαιμία. Η Άννίτα επέστρεψε μόνη στην πατρίδα της.

Τό γεγονός είναι, είπε ο Τζόπ, πως ή Άννίτα υπόκειται σε νευρικές κρίσεις. Φυσικά, είχε δικήν. Έξ άλλου, βρίσκεται σ' άχρονικά τό έγκλήματος, τό παράδειγμα πολλών γυναικών, νέων που φαίνονται γεμάτες υγεία σωματική και ψυχική που διέπραξαν έγκλήματα για λιγώτερο σοβαρούς λόγους και με περισσότερη άγριότητα.

Καθώς φθάναμε μπροστά στο σπίτι, ο Τζόπ μου ζήτησε να τό δείξω τό παράθυρο της κρεββατοκάμαρας του Χάμις Πέητς. Σταμάτησα τό αυτοκίνητο κι άρχισα την εξέταση των παραθύρων και του μέρους τό κήπου όπου έβλεπαν.

Ο ίνσπεκτορ Έγκλις δέχτηκε τον Τζόπ με μεγάλη και ελικρινή πιστεύω έγκαρδιότητα. Ο Τζόπ του εξέθεσε τά πράγματα: πως ο νεκρός του είχε άναθεσει να διαλευκάνη τό μυστήριο της πρώτης δολοφονικής απόπειρας που είχε γίνει έναντιόν του, και την οποία εξέφυγε τότε. Τώρα, θεωρούσε καθήκον του να βοηθήσει την αστυνομία για να παραδώσει τον ένοχο στην δικαιοσύνη. Ήταν βέβαιος πως ή αστυνομία θα πετύχαινε ως τό τέλος, από σεβασμό όμως προς τις θελήσεις του νεκρού, επιθυμούσε να μείνη κι' αυτός επί τόπου χωρίς να παρενοχλήσει τό έργο των αστυνομικών. Φυσικά, αν άνεκάλυπτε κάτι που μπορούσε να υποβοηθήσει την αστυνομία, θα τό άνέφερε άμέσως στον ίνσπεκτορ.

Ο ίνσπεκτορ δέχτηκε με μεγάλη του ευχαρίστηση. Γνωρίζοντας την φήμη του κ. Τζόπ, δεν είχε ανάγκη τηλεγραφήματος από τούς άνωτέρους του, του Λονδίνου, για να τον παρακαλέσει να διενεργήσει έρευνες, παράλληλα με την άστυνομία. Φυσικά, άκολουθούσα κι' έγώ τον Τζόπ στις έρευνές του.

Έλπίζω κ. Άρντεν μου είπε ο Τζόπ, αν βρήτε τό περίφημο εκείνο γράμμα να

ΛΟΦΟΝΟΣ

ΤΟ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟΤΕΡΟ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
υπό
ΣΕΛ.ΤΖΕΠΣΟΝ

Του τό υποσχέθηκα.

Αφού ρώτησα έναν πόλισμαν που βρισκόταν ή κρεββατοκάμαρα του κ. Πέητς, μπήκε μέσα, ενώ έγώ πήγαινα προς τό σαλονάκι της νοτίου πτέρυγος. Συλλογίζομουν πως ο Τζόπ είχε δικήν και πως θα ήταν κουταμάρα έκ μέρους μου να πιστεύω ότι θα μπορούσα ακόμα να βρω τό γράμμα και να τό φυλάξω, αν τό έβρισκα για τον έαυτό μου.

Τό μικρό σαλονάκι του πύργου όπου κατευθυνόμουν, ενώ ο Τζόπ μελετούσε τις λεπτομέρειες του θανάτου του Πέητς, σπανίως έβλεπε τον εκατομμυριούχο. Κάπου-κάπου μόνο, ύστερα απ' τό γεύμα ή τό δείπνο, ο Πέητς πήγαινε να ξαπλώσει λίγο εκεί για να χωνέψει και να πάρη έναν ύπνο. Λίγους μήνες πριν, μία μέρα που με είχε πάρει εκεί μαζί του, πρόσεεα την επίπλωση, και θυμάμουν ένα μικρό γραφειάκι από καρυδιά της εποχής της βασιλείας "Αινας πο" στόλιζε μία γωνιά κοντά στο άνατολικό παράθυρο. Δεν είχα κανέναν ιδιαίτερο λόγο να πιστεύω πως τό γράμμα της Άννίτας μπορούσε να βρίσκεται κλεισμένο εκεί-μέσα, αλλά μ' έσποχωγε ένα άλλο-κοτο προαίσθημα σ' αυτό.

Ανοίγοντας την πόρτα, μπήκα μέσα στο δωμάτιο. Τό γραφειάκι βρισκόταν πάντα στην ίδια θέση. Πλησίασα, παίζοντας τό τελευταίο μου άτσο για να έπιχειρήσω να έπανορθώσω την άπερισκεψία της Άννίτας Σκίννερ.

Αυτή όμως είχε ήδη διαπράξει μία δεύτερη.

Ρίχνοντας μηχανικά ένα βλέμμα άδιαφορίας απ' τό παράθυρο, είδα την νέα θρεια, κάτω από ένα δρύ. Κύτταξε τό σπίτι και παρά την άπόσταση των πενήντα γυαρθών που μάς χώριζε διέκρινα ότι τό βλέμμα της ήταν άναποφασιστό.

Κατάλαβα άμέσως τί έκανε.

Άφησε εύθους τό δωμάτιο του πυργίσκου, κατέβηκα τρέχοντας την σκάλα και βρήκα απ' την αίθουσα του μυλλιάριδου. Διέσχισα την πελούζα και άντάμωσα την Άννίτα. Είχε ένα έκπληκτο και προκλητικό ύφος.

Δέν έπρεπε να ζητήσω από σάς να μου κάνετε αυτή την χάρη, είπε.

Και καθώς είχατε άμφιβολία για την Ικανότητά μου, της είπα, άποφασίσατε να αναλάβετε μόνη σας την υπόθεση. Είσαθε κουτή, Άννίτα. Σήμερα τό πρωί παραδεχόσασταν πως αν ή αστυνομία αντιλαμβανόταν τις μανούβρες σας, οι άμφιβολίες της μεταβαλλόνταν σε πεποίθηση.

Μή μου μιλάτε σαν παπούδες! φώναξε, καταθυμωμένη. Τό σπίτι αυτό... ο κήπος αυτός... όλα αυτά... μου ανήκουν, δέν είναι έτσι; Έχω λοιπόν τό δικαίωμα να μπεινοβγαίνω σ' αυτά όποτε θέλω...

Μήπως μπήκατε απ' την πόρτα του κήπου, ρώτησα, ή μήπως τηρήξατε από-

νω απ' τον τοίχο;

Εκείνη έγινε κατακόκκινη

—Πολλές φορές, μούρχεται να σάς μιλήσω, Τζών!

—Απλώς, άντιμετωπίζω την κατάσταση, είπα. Έν πρώτοις, πρέπει να εξεταστεί ή διαθήκη και να κηρυχτεί έγκυρη. Μήπως ο κ. Σνάρλετ σας τήν διάβασε; Ο Τζόπ άρκέστηκε να πη πως είχε άκούσει κάτι, μία διάδοση που σάς άφορούσε—τίποτε άλλο.

—Είναι ακριβής αυτή ή διάδοση. Πριν από έναμνηση μήνα, ο Χάμις Πέητς δήλωσε στον πατέρα μου πως στην διαθήκη του με άριζε ως γενική κληρονόμο του. Σήμερα τό πρωί, όταν επέστρεψα στο

σπίτι μόλις σάς άφησα, ο πατέρας μου είπει: «Αλήθεια, ξέχασα να σου πώ: ο Πέητς σου άφήκε όλη την περιουσία του».

Τήν κύτταξα. «Όστε ο καθηγητής Σκίννερ ήθερε που θα πήγαιναν τά εκατομμύρια, αν πέθανε ο Πέητς.

—Αυτό είναι όλο! είπει ή Άννίτα. Και στράφηκε για να άτενιση τούς «Πύργους» μ' ένα βλέμμα Ικανοποίησης. Η τεραστία περιουσία που της άφινε ο Χάμις Πέητς την έκανε να ξεχιά, μονομιάς, τό μίσος που είχεν έναντιόν του οικονομολόγου. «Όλα τά άγαθά του κόσμου να της έδινε, δέν θα συναινούσε να τον παντρευτεί, τώρα όμως τίποτα δέν την έμπούδιζε να χι-ρψ

—Δέν θέλω να ζητήσω από σάς να μου κάνετε αυτή τη χάρη, είπε ή Άννίτα.

έλην αυτήν την περιουσία

Αυτή ήταν η γυναίκα που μου είχε έ-
ξομολογήσει, με αποκαριαστική ειλικρί-
νεια, πώς μ' αγαπούσε και πώς ήθελε να
με παντρευτεί!

—Πάω να βρω μόνη μου το γράμμα,
είπε και φεύγοντας μ' άφησε μόνο.

—Αν ο Ινσπέκτορ "Ιγκλντς βρισκόταν
στο παράθυρο της βιβλιοθήκης, θα την έ-
βλεπε, δεν μπορούσα όμως να την στα-
ματήσω γιατί κινδύνευα, εκ των υστέ-
ρων, να θεωρηθώ συνένοχος. Της φώνα-
ξα να ξαναρθή κάτω απ' τὰ δέντρα, έ-
κείνη όμως συνέχισε τον δρόμο της προς
το σπίτι. Σηκώνοντας τους ώμους, επέ-
στρεψα στην αίσχουσα μπυλιάρδου όπου
βρήκα τον Τζόπ.

Είχε βγεί απ' την κρεββατοκάμαρα του
Πέητς και φαινόταν πολύ σκυθρωπός.

—Δεν χωρεί η παραμικρή αμφιβολία,
είπε, όσον αφορά την έκτέλεση του έγ-
κλήματος. Τά συμπεράσματα του Ινσπέ-
κτορ δεν επιδέχονται συζήτηση. 'Ο Πέητς
άνοιξε το παράθυρο και κάποιος τον ξά-
πλωσε νεκρό απ' την άκρη της πελού-
ζας. 'Αναρωτιέμαι μόνο αν η Ιατρική έ-
ξέταση θα χρησιμεύσει σε τίποτα άλλο,
αν όχι στο να αποδείξει ότι ο πυροβολι-
σμός ρίχτηκε από πολύ μακριά. 'Από ετ-
κος, έκαστο, διακόσια μέτρα... ποιος ξέ-
ρει;

—'Υπ' αυτές τας συνθήκες, είπα η σφαί-
ρα μπορεί να ρίχτηκε κι' απ' το έσω τεί-
χος ο τοῦ δωματίου που έχει παραπάνω
από είκοσι μέτρα και στο μήκος και στο
φάρδος.

—'Η κατεύθυνση της σφαίρας αποδει-
κνύει πώς ο δολοφόνος βρισκόταν χαμη-
λότερα απ' το θῦμα, είπε ο Τζόπ.

—Και πρόσθεσε ξαφνικά:

—Πώς είναι η μίς Σκίνερ;

—Την είδατε;

—Μαζί σας.

—Ναι, την είδα στον κήπο και έσπευσα
να την παρακαλέσω ν' απομακρυνθῇ, ά-
πό εδώ. Είχα μαντεύσει πώς έρχοταν να
πάρῃ το γράμμα. Πήδηξε άπάνω απ' τον
τοίχο. Φαίνεται όλωοδιόλου παραζαλισ-
μένη.

—'Αν εξακολουθήτε να φέρεσθε ίππο-
τικά προς μία κακοῦργη, θα σας συλλά-
βουν και σας ως συνένοχο.

—Δεν πιστεύω να είναι κακοῦργος! φώ-
ναξα.

—Ούτε κι' εγώ! είπε ο κατόπληκτος
Τζόπ κουνώντας έν τούτοις πένθιμα τό
κεφάλι του.

—Είμαι βέβαιος πώς δεν είχε γνώση
της διαθήκης, είπα, ακόμα κι' αν ο πα-
τέρας της ήξερε την ύπαρξη αυτής της
διαθήκης.

Μιά λάμψη ενδιαφέροντος φώτισε τὰ
γαλάνα μάτια του. Τοῦ διηγήθηκα πῶς,
τριατάξῃ ὥρες ὕστερα από τό έγκλη-
μα, ο καθηγητής είχε θυμηθῇ πῶς ἡ κό-
ρη του θα κληρονομούσε τριάμιση εκα-
τομμύρια λίρες στερλίνες.

—'Εξαιρετικά περίεργο, είπε ο Τζόπ.
Νά ο Ινσπέκτορ.

—'Ο Ινσπέκτορ ανέβαινε δυο-δυο τὰ
σκαλοπάτια για να μᾶς προλάβῃ και τὸ
πρόσωπό του φανέρωνε την μεγαλύτερη
συγκίνηση.

—Κ. Τζόπ, κύριε "Αρντεν φώναξε σκό-
τωσαν κι' άλλον! Την λαίδη Κό-
δριγκτων! Το πτώμα της ανεκαλύφθη

ΝΑ Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ!

στο ύπαιθρο, κοντά στο Μπροῦκερ'ς
Μίλ! Πληροφορήθηκα την είδηση από ένα
τηλεγράφημα του "Ηστμπλυθ. Πάω άμέ-
σως εκεί...

—Νά σας οδηγήσω με τὸ αυτοκίνητό
μου; είπα.

—Λεπτομέρειες; ρώτησε ο Τζόπ.

—Μιά σφαίρα στο κεφάλι, εἴπε ο Ιν-
σπέκτορ, ενώ προχωρούσαμε ὅλοι πρὸς
τὸ αυτοκίνητο.

Φθάνοντας μπροστά στα κάγκελα της
εξώπορτας, θυμήθηκα την 'Ανίτα, "Αν ά-
πέφευγε την βιβλιοθήκη, όπου βρισκόταν
ο κ. Σνάρλετ, θα είχε ὅλο τὸ άπαιτούμε-
νο χρονικό διάστημα για να ψάξῃ ὅλο
τὸ σπίτι και να βρῇ τὸ αναθεματισμένο
γράμμα. Κανείς δεν θα την πρόσεχε.
Θά πηγαينوερχόταν μέσα στο σπίτι με ὁ-
φος ἰδιοκτητηρίας κι' ὅλος ο κόσμος θα
νόμιζε πῶς είχε πλήρη εξουσιοδότηση απ'
τόν Ινσπέκτορ. "Ήταν σπουδαίος κατά-
σκοπος.

Κατὰ βάθος, ἔμένα δεν μ' ἔγνοιαζε. 'Ο
Τζόπ την είχε δη στον κήπο: αν ήθελε να
προειδοποιήσῃ τὸν Ινσπέκτορ, είχε τὸ δι-
καίωμα.

Συγκινημένος ὅμως, ἴσως, απ' την είδη-
ση τοῦ φόνου της λαίδης Κόδριγκτων, ἴ-
σως να ἔλασσε την νέα Πιθανόν, πάλι,
να μὴν ὑποπτευόταν την 'Ανίτα, συνεπὲς
ἴσως να μὴν ἔδινε σημασία στο γράμμα
που ἔκείνη ζητούσε να ανακτήσῃ.

Τὸ γεγονός είναι ότι ο Τζόπ δεν είπε
λέξη.

Διατρέξαμε ὀλοταχῶς τὸν δρομῶκο
που ὀδηγοῦσε στο Μπροῦκερ'ς Μίλ. "Υ-
στερα από δέκα λεπτά της ὥρας, πρῶ-
τος ο Ινσπέκτορ μίλησε για να κάνῃ μιάν
άπλη διαπίστωση:

—Προσέξτε καλά σ' αὐτὸ που θα σας
πῶ, κύριοι. 'Η ὑπόθεση αὐτή θα είναι κα-
ταπληκτικοῦ ενδιαφέροντος.

Οὔτε ο Τζόπ οὔτε ἐγὼ εἴχαμε την πα-
ραμικρή διάθεση να δὴν ἀντικρύσουμε.
"Η δ ἡ, ἡ ὑπόθεση αὐτή ἦταν καταπλη-
κτικοῦ ενδιαφέροντος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4ον

Μοῦ ἔκανε ἐντύπωση ἡ διαφορά τῶν
μεθόδων τοῦ Τζόπ και τοῦ Ινσπέκτορ, κα-
τὰ τις ἔρευνές τους. 'Ο Ινσπέκτορ, ἀφοῦ
πήδηξε κάτω απ' τὸ αυτοκίνητο προτοῦ
αὐτὸ σταματήσῃ καλά-καλά διευθύνθη-
κε βιαστικά πρὸς τὸν μικρὸν ὄμιλο τῶν
ἀνθρώπων που διέκρινε, σὲ απόσταση
τριατά γυαρθῶν τοῦ δρόμου, άπάνω απ'
τὰ σπαρτά. 'Ο Τζόπ, ἔξ ἄλλου, δὲν βιαζό-
ταν καθόλου να δη τὸ πτώμα της λαίδης
Κόδριγκτων. Σταμάτησε για να θαυμά-
σῃ τὰ ἔρείπια τοῦ Μπροῦκερ'ς Μίλ που
δοθάνονταν σ' ένα μικρὸ ὕψωμα, στο ά-
πέναντι μέρος ἔκείνου όπου είχαν ἀνα-
καλύψει τὸ πτώμα. Τέλος, προχωρήσαμε
πρὸς αὐτό. "Ορθιοι, κοντὰ σ' ἓναν τοίχο,
στρέψαμε τὰ βλέμματά μας πρὸς τὸ πῶ-
μα.

Κατάλαβα τις διαθέσεις τοῦ Τζόπ. "Υ-
ποθέτοντας πῶς ἡ λαίδη Κόδριγκτων εἰ-

χε σκοτωθῇ με τὸν ἴδιο τρόπο με τὸν ὁ-
ποῖο είχε σκοτωθῇ και ὁ Χάμις Πέητς,
ζητοῦσε ἥδη τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖο μπο-
ροῦσε να εἶχε πυροβολήσει ὁ δολο-
φόνος. Τὸ «Μπροῦκερ'ς Μίλ» ἦταν ἰδεώ-
δης κρύπτη, ὑπὸ τὸν ὄρο, ἔννοεῖται, ὁ
δολοφόνος να ἦταν βέβαιος πῶς θα ἔ-
βλεπε τὸ θῦμα του να ἐμφανίζεται ἐκεῖ
κοντά.

—'Ο Τζόπ ἀκολουθοῦσε τὴν μέθοδο που
θα ἐγκολπωνόταν σύντομα ὁ Ινσπέκτορ.

—'Εδῶ εἴμαστε σὴν συνήθη απόσταση
τοῦ δολοφόνου, ἔκανε τὴν παρατήρηση.

Κάναμε βόλτα γύρω απ' τὸ μέρος τοῦ
μύλου που ἦταν ἀντίκρυ στὸν δρόμο και
στο πῶμα κι' ὁ Τζόπ ἔξέτασε προσεκι-
κὰ τὸ μέρος. Σὲ λίγο εἶπε:

—Κανένα ἴχνος βημάτων. Κανένας ά-
δειανὸς κάλυξ. "Όλα τὰ ἐξαφάνισε ὁ δο-
λοφόνος. Οἱ ἐμπειρογνώμονες της «Σκότ-
λανδ - Γυάρδ» θὰ ἐργασθοῦν χωρὶς ἀποτυ-
πώματα. Πρέπει να κατευθύνουμε τις
προσπάθειές μας σὴν ἀνακάλυψη τοῦ
φονικοῦ ὄπλου. Νά μοῦ θυμίσετε, "Αρν-
τεν, να ζητήσω απ' τὸν Ινσπέκτορ αν ἔ-
χῃ κατάλογο τῶν ἀτόμων που κατοικοῦν
σ' αὐτὴ τὴν περιφέρεια κι' εἶναι κατό-
χοι καραμπίνας διαμετρήματος 22 με εἰ-
δικὴ ἄδεια. Πάμε να μάθουμε τὰ νέα που
ἀσφαλῶς θα εἶναι δυσάρεστα. Στὸ ἀνα-
μεταξύ, μιλήστε μοι γι' αὐτὴν τὴν δυστυ-
χημένη γυναίκα. Παρευρισκόταν, νομί-
ζω, στο ἀξιωματημένο δειπνο σας;

—Μάλιστα.

—Αὐτὸ τὸ περιστατικὸ σας συγκινεῖ πο-
λύ; με ρώτησε ξαφνικά, ἐνῶ ἀνοίγαμε
δρόμο ἀνάμεσα στα σπαρτά.

—Δεν μπορῶ να πῶ πῶς με κατασυγ-
χῶζει. Πολλὲς σχέσεις δὲν εἶχα με τὴν
λαίδη Κόδριγκτων. "Ελειπε συχνὰ στο ἔ-
ξωτερικὸ και πολὺ λίγο ἀνακατεῦοταν
στον κύκλο μας. Φυσικά, ἡ εἰδηση με συ-
νεκίνησε. "Επιτέλους, ἓνας βίαιος θάνα-
τος, καταλαβαίνετε... Δυὸ μέρες πρίν, εἶ-
χε δειπνήσῃ στο σπίτι μου. "Ασχέτως τοῦ
προσώπου, ὁ θάνατος... ὁ φόνος... ὅλα
αὐτὰ ἀλλάζουν τὴν ὄψη τῶν πραγμάτων.

—'Ακριβῶς, εἶπε ο Τζόπ. "Η διαγωγή
της, μήπως δὲν ἦταν πάντα ἀμειμπτη;

—"Οχι.

—'Ο ὄμιλος που βρισκόταν κοντὰ στο
πτῶμα ἀποτελοῦνταν ἀπὸ τὸν ἐργάτη τοῦ
χωραφιοῦ που εἶχε κάνει τὴν μακάβρια
ἀνακάλυψη, τὸν κύριό του Τζῶν Τζόν-
α, γινώριζα—τὸν πόλισμαν, που εἶ-

χε κληθῇ τηλεφωνικῶς και τὸν Ινσπέκτορ.

—Πάντα ἡ ἴδια ἱστορία, ἔλεγε ὁ "Ιγ-
κλιν: ἀνάμεσα στα δυὸ μάτια. "Ο δολο-
φόνος εἶναι πρῶτης τάξεως σκοπευτής.

Κατὰ τὴν γνώμη μου, τὸ πῶμα δὲν με-
τακινήθηκε. "Εκείνος που τὸ βρῆκε, λέει
πῶς τὴν ἀγγίζει στὸν ὄμο με τὴν ἐλπίδα
πῶς εἶχε κοιμηθῇ. Φαίνεται ὅμως πῶς ὁ
φόνος τῶν «Πύργων» κάνει τὸν κόσμο να
βλέπῃ παντοῦ πτώματα. "Ο ἐργάτης ἱσχυ-
ρίζεται πῶς ἀντελήφθη με τὴν πρώτη μα-
τιά πῶς ἦταν πεθαμένη.

—Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, εἶπε καμαρωτά,
ὁ ἐργάτης.

—'Η πλάτη, συνέχισε ὁ Ινσπέκτορ, πα-
ρέμεινε ἀρκετὰ ἐσθῇ ἐξ αἰτίας τοῦ ἡλιου,
νομίζω ὅμως πῶς τὸ πῶμα βρίσκεται ἔ-
δῶ πολλὲς ὥρες. Φυσικά, τίποτα δὲν μπο-
ροῦμε να ποῦμε με πεποίθηση προτοῦ
φθάσῃ ὁ δόκτωρ "Αλλιν. Θὰ μπορούσα-
με να τοῦ τηλεφωνήσουμε ἀπ' τῆς λαίδης

Κόδριγκτων ἀφίνοντας τὸν Γκόνταλ να
φρουρῇ ἐδῶ. Θὰ θέσω δυὸ-τρεις ἐρω-
τήσεις σ' ἐκείνον που ἀνακάλυψε τὸ πῶ-
μα.

Και στράφηκε πρὸς τὸν ἐργάτη.

—Τι ὥρα ἀνεκάλυψες τὸ πῶμα;

—Στις δυὸ... ἴσως και πὺ ἀργά...

—Πολὺ πὺ ἀργά;

—'Ισως στις δυόμιση.

—'Ας ποῦμε λοιπὸν ἀνάμεσα στις δυὸ
και στις δυόμιση. Πῶς τὸ ἀνεκάλυψες;

—Τὸ βρῆκα γυρίζοντας ἀνάμεσα στοὺς
θάμνους.

—Τι γύρευες σ' αὐτὸ τὸ μέρος;

—'Ο ἐργάτης ἔγινε κατακόκκινος.

—Κουνέλια, ὑποθέτω παρατήρησε ὁ κύ-
ριος του αὐστηρά. Χάξετε ἀντὶ να δου-
λεῖτε.

—'Η κατηγορία δὲν διαψεύστηκε.

—Λαμπρά, εἶπε ὁ Ινσπέκτορ. Παρατή-
ρησε κανέναν ἐδῶ κοντά;

—'Ο άλλος ἔξυσε τὸ αὐτὸ του.

—Δὲν ἔξρω εἶπε τὸ τέλος. "Ισως τὸν
Μπίλλ.

—Τι εἶναι αὐτὸς ὁ Μπίλλ;

—'Ο ταχυδρομικὸς διανομεὺς, ἐξηγη-
σε ὁ Τζῶν Τζόνταν.

—"Ήταν ἀπάνω στο ποδήλατό του.

—Τίποτε άλλο; ρώτησε ὁ Ινσπέκτορ.

—Τίποτε. Δὲν περνᾷ πολὺς κόσμος ἀ-
πὸ δῶ.

—Πιστεύω πῶς ἔχει δίκιο, παρατήρησε
ὁ Τζόπ ρίχνοντας μιὰ ματιά στο ἔρημο
τοπίο. Γιατὶ νάρθῃ ἐδῶ ἡ λαίδη Κόδριγ-
κτων;

Παραμερίσαμε κι' ὁ Ινσπέκτορ ἐρεύνη-
σε προσεκτικὰ τὸ τσαντάκι της λαίδης
Κόδριγκτων.

—Κανένα γράμμα που να ὀρίζῃ ραν-
τεβοῦ; ρώτησε ὁ Τζόπ.

—Αὐτὸ ἀκριβῶς ψάχνω να βρῶ. Δὲν
βλέπω ὅμως τίποτα. "Όπως εἶπατε. δὲν
ἦρθε ἐδῶ σὴν τύχη. Δὲν εἶναι ντυμένη
για περίπατο. Φορᾷ παπούτσια με ψηλὸ
τακοῦνι, φορέμα ἀπὸ κρέμινι-σίν, γκρι-
ζο καπελλάκι... δὲν εἶναι ντύσιμο για να
γυρίζῃ στο ὕπαιθρο μέσα στο λιόπυρι.

Δὲν εἶναι ἀπίθανο να βροῦμε κανένα
γράμμα στο σπίτι της. "Ισως να μὴν τὸ πῇ-
ρε μαζί της. "Ισως και να τὸ κατέστρεψε.

—Τότε μᾶς μένει ὁ κάλαθος τῶν ἀχρή-
στων, γιατί τὸ τζάκι δὲν ἦταν ἀναμμένο,

ὥστε να τὸ κάψῃ. Γινώριζε τὸ ἄτομο που
θα συναντοῦσε—ἡ που νόμιζε πῶς θα
συναντοῦσε. "Αρα, γινώριζε τὸν δολοφό-
νο της.

—Χμ, εἶπε δύσπιστα ὁ Ινσπέκτορ.

—Δέχεται ποτὲ γυναίκα ραντεβοῦ ἀπὸ
ἓναν ἄγνωστο; ρώτησε ὁ Τζόπ.

Και συνέχισε τὸ μονόλογό του:

—Τὸ πᾶν ἐξαρτᾷται ἀπὸ τὸ ζήτημα ποῦ
εἶχαν να κανονίσουν. Νά πρόκειται ἀρα-
γε για ἐκβιασμό; "Ισως να μεταχειρίστη-
γε για ἐκβιασμό για να τὴν παρασύ-
καν τὸν ἐκβιασμό για να τὴν παρασύ-
ρουν ἐδῶ. Κυρία ἀφορμή: ὁ φόνος. "Ο
λόγος; "Αρντεν, γιατί να ἦθελαν να σκο-
τώσουν τὴν λαίδη Κόδριγκτων;

—Ποιὸς ἔξερει; εἶπα. Μπορεῖ να πρό-
κειται για ἐγκλημα ἐξ ἑρωτικῆς ἀνι-
ζηλίας. Μπορεῖ να εἶναι ἐκδίκηση, ζή-
λεια...

—"Όσο ἡ 'Ανίτα μοιάζει ὑπερβολι-
κὰ με μιὰ δολοφόνου, άλλο τόσο ἡ λαί-
δη Κόδριγκτων μοιάζει ὑπερβολικὰ
με θῦμα...

—'Η 'Ανίτα; ρώτησε ὁ Ινσπέκτορ ὅλα
κοντὰ μιὰ ζωηρὴ ματιά.

—'Ο Τζόπ συνωφρῶθηκε.

—'Η 'Ανίτα Σκίνερ εἶναι ἡ νέα τὴν ὁ-
ποία ἐπιτρῶ, πρόσθεσε ὁ Ινσπέκτορ με
ἐπίσημο ὕφος. "Αν δὲν εἶχε παρευρεθῇ
στο δειπνο κατὰ τὸ ὁποῖο ἔλαβε χώραν ἡ
ἀπόπειρα δολοφονίας ἐναντίον τοῦ κ.
"Αρντεν, πιστεύω πῶς θα ἔκανα ἔλεγχο
στις κινήσεις της κατὰ τὴν νύχτα τοῦ φό-
νου τοῦ Πέητς. Πάντως, ἔχω ἀκόμα τὸν
ἀπαιτούμενο καιρό.

—'Ο Τζόπ ἔτριψε τὰ χέρια του.

—Τὴν ὑποπτεύετε, Ινσπέκτορ;

—'Ο Ινσπέκτορ ἔριξε γύρω ἓνα φιλόπο-
πτο βλέμμα.

—Μεταξύ μας, κύριοι, και ἐμπιστευτι-
κὰ, ὁ Πέητς ἔκανε, πρίν ἀπὸ μερικὲς
βδομάδες, τὴν διαθήκη του και κληρο-
δοτοῦσε ὅλη τὴν περιουσία του σὴν μίς
Σκίνερ. "Ο λη—ἀκούτε;—τὴν περιουσία
του!

—Θεέ μου, ψιθύρισε ὁ Τζόπ κυττάζον-
τας τὸν Ινσπέκτορ με ἀνησυχία. "Ολη
του τὴν περιουσία;

—"Ως τὴν τελευταία πεντάρα...

Κατάλαβα πῶς ὁ Τζόπ δὲν θεωροῦσε
σκόπιμο να ἀποκαλύψῃ στὸν Ινσπέκτορ
πῶς ὅλος ὁ κόσμος, σὴν γειτονιά, ἤξερε
τὴν εἰδηση.

—Θὰ τὴν ἀγαποῦσε πολὺ, ἄρχισε.

—"Ήθελε... παντρευθῇ.

—Λαμπρά. "Ετσι λοιπὸν ἐξηγοῦνται ὁ-
λα.

—'Αν πίστευα αὐτὴ τὴν νέα τόσο ἐκ-
φυλη ὅσο τὴν παριστάνουν θα τὴν κατη-
γοροῦσα πῶς θέλησε να ἐπισπεύσῃ τὰ
γεγονότα για να κληρονομήσῃ τὸ ταχύ-
τερο. Εἶναι περιττὸν ὅμως, ἐφ' ὅσον ὁ
γάμος θα της ἔδινε ὅλη τὴν περιουσία.

Διαπιστώνοντας πῶς δὲν εἶχε ἀκόμα
ἀνακαλύψει τὴν ἀπειλητικὴ ἐπιστολὴ της
'Ανίτας, κατάλαβα πῶς, αν τὴν εἰρσθε
κάποτε, θα ἀποκοτοῦσε τὴν πεποίθησῃ πῶς
δὲν ἦταν ἐξῆν πρὸς τὸν φόνου τοῦ ἑκατομ-
μυριοῦχο. "Όπως τὸ εἶχε πῇ ὁ Τζόπ,

αν ἡ ἀστυνομία μάθαινε ὅτι ἔέραμε, θα
τὴν πίστευε ἔνοχο. Καὶ μολονότι παρευ-
ρισκόταν μάρτυς σὴν ἀπόπειρα της ὁ-
ποίας λίγο ἔλειπε να πέσω θῦμα και δὲν
μποροῦσε να εἶναι αὐτὴ ἡ δράστις, θα
ἔσπευδαν να συναντήσουν τὸν συνένοχό
της.

Τότε ὁ Ινσπέκτορ ἔκανε μιὰ παρατήρη-
ση που μᾶς κατέπληξε τὸν Τζόπ κι' ἔ-

μενα.

—Θα ρρῶ, εἶπε, πῶς ὁ γραμματεὺς τοῦ
καθηγητοῦ της κάνει τὰ γλυκὰ μάτια.

—'Ο Μπλέηκ! φώναξα.

—'Ήμουν ἔτοιμος να βεβαιώσω πῶς ὁ
Μπλέηκ ἦταν ὁ τελευταῖος ἀνθρώπος στὸν
κόσμο που θα μπορούσε να διαπράξῃ
ἐγκλημα με ἐλατήριο τὸ χρῆμα. Εἶχα
σταθερὲς ἀτομικὲς πεποιθήσεις και κά-
θε φορά που τὸν συναντοῦσα, ἦταν πρό-
θυμος να συζητήσῃ θέματα που ἐνδιέφε-
ραν ἔμένα, τὸν κοινωνιολόγο. "Ετσι εἶχε
τις ἰδέες του στο ζήτημα της ἰδιοκτησίας.

Σύμφωνα με τὸν Τζαίμς Μπλέηκ, κα-
νείς δὲν ἔπρεπε να κατέχῃ τίποτα. 'Η
κατοχὴ—ὑπεστήριζε—γεννοῦσε τὸ αἶσθημα
της ἀπληστίας στὸν καθένα και τὸ αἰ-
σθημα αὐτὸ ἔπνιγε τις προσπάθειες της
ψυχῆς. "Αν τὸ συλλογισθῇ καλά, θα
βρίσκατε περίεργο ὁ Μπλέηκ να βοηθῇ
ἓναν διεθνή εἰδικὸ τῶν πυροβόλων ὄπλων

να τελειοποιῇ τις μεθόδους που θα ἐπέ-
τρεπαν στοὺς ἀνθρώπους ν' ἀλληλοσκο-
τωθοῦν. "Αν ἦταν ὅμως ἐρωτευμένος με
τὴν 'Ανίτα αὐτὸ ἐξήγοῦσε τὴν ἀσυνέπεία
του. Κατάλαβα πῶς κι' αν ἀκόμα ἡ ἀ-
στυνομία παραδεχόταν πῶς δὲν ἦταν
ἀπὸ ἐκείνους που σκοτώνουν ἐκ συμφε-
ροντος, θα μπορούσε να ὑποθέσῃ πῶς ἔ-
κανε τὸν φόνου ἀπὸ ἐρωτικὴ ἀπογοήτευ-
ση. Θεωρητικῶς—και πρακτικῶς ἀκόμα—
θα μπορούσε να εἶχε σκοτώσει τὸν Χάμις
Πέητς, ἀπὸ ἠθικῆς ἀπόψεως ὅμως τὸ
πράγμα ἦταν πολὺ ἀπίθανο. 'Η ἀστυνο-
μία, ἐν τούτοις, δὲν ἐξετάζει ποτὲ τὸ κε-
φάλαιο της ἠθικῆς ἀπόψεως. "Αν μάθαινε
πῶς ἡ 'Ανίτα μισοῦσε τὸν Πέητς, πῶς ἦ-
ταν ἀποφασισμένη να μὴν τὸν παντρευ-
τῇ πῶς τοῦ εἶχε γράψῃ τὸ γράμμα όπου
τὸν ἀπειλοῦσε να τὸν σκοτώσῃ ὅπου ὁ ρ-
κιζόταν νὰ τὸν σκοτώσῃ, αν διη-
γόταν τὸν πατέρα της τὴν ἱστορία το

Τὸ κορίτσι τοῦ λιμανιου

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΖΑΡΑ ΜΑΓΚΝΟ

Ἄν ἡ "Ελενα πήγαινε νὰ κυττάξῃ ἀπ' τὸ παράθυρο ἀπάνω ἀπ' τὸν κόκκινο ἥλιο τοῦ φαναριου τοῦ πανδοχείου, τῶκανε γιὰ νὰ δῇ μέσα στὴ νύχτα τίς σκιές τῶν γερανῶν καὶ τῶν καταρτιῶν. Ἀπὸ μικρὸ παιδί εἶχε συνηθίσει νὰ ξεχωρίζῃ τὸ στρίγγιγμα τῶν σειρήνων, τὰ φωτεινὰ σημάτια, τίς φωνές τῶν ναυτῶν. Ὅσο μακριὰ κι' ἂν πάῃ ἡ μνήμη της, πάντα ἔχει μπροστά της αὐτὴ τὴ θέα ἡ μικρὴ τσιγγάνα!

Πρὶν, ὅταν ἦταν ἔνδεκα χρονῶν, μ' ἔναν κόκκινο φλόγιο κοτσίδα της, ὁ Κάρλος εἶχε ἐπιχειρήσει νὰ τὴν φιλήσῃ στὰ χεῖλη. Ὑστερα ὅμως ὁ νέος ντράπηκε καὶ πολλὰς μέρες ἡ "Ελενα ἔμενε καθισμένη μόνη στὰ χορταριασμένα σκαλοπάτια, μὲ τὰ γυμνά πόδια της βουτυγμένα μέσα στὴν θάλασσα. Οἱ ψαράδες, τὸ θράδυ, ἀνάβαν τὰ πυροφάνια τους στὶς θάρκες κι' ἡ θάλασσα φαίνονταν σὰν φωταγωγημένη ἀπ' τὰ θάθη.

Ὁ Κάρλος τότε ἀκουμπούσε τὸ ἕνα χέρι στὸν ὦμο της καὶ μιλοῦσαν. Ὀλοῖτος, σὰν κατάρτι, ὁ μπάρμπα-Τζάκομο στεκόταν πίσω ἀπ' τὸν μπάγκο μέσα στὴν ἀτμόσφαιρα πού θόλωνε ὁ καπνός. Οἱ ναυτικοὶ κάθονταν μέσα στὸ πανδοχεῖο μὲ μὴν ἔκφραση νοσταλγίας στὸ πρόσωπο.

— Εἶναι τὸ κρασί, ἔλεγε ὁ Κάρλος. Ἐκεῖνη ὅμως εἶχε ἀντιρρήσεις: ὅθι συλλογίζονταν οἱ καμμένοι τὸ μακρινὸ τους σπίτι, τοὺς συγγενεῖς των...

— Ἐγώ, ἔλεγε ὁ νέος, δὲν θέλω αὐτὴν τὴν ζωὴ. Θέλω νὰ πάω σκολειό, νὰ μάθω μιὰ τέχνη. Καὶ τὸν χτίστη θὰ μπορούσα νὰ κάνω. Δὲν εἶναι εὐχάριστο ἐπάγγελμα, τί λές, "Ελενα; Ἐσὺ θὰ μένης στὴν κουζίνα σου. Καὶ δὲν θέλῃς νὰ σὲ ξαναδῶ στὸ πανδοχεῖο. Ὁ μπάρμπα Τζάκομο ἄς τὰ βολέψῃ μόνος του.

Ἐκεῖνη τὴν στιγμή ἀκουγόταν ἡ φωνὴ τοῦ θεοῦ της:

— "Ελενα! Τί καθεσαι μὲ σταυρωμένα χέρια; Ἐδῶ περιμένει τόσος κόσμος!

Μιὰ γλυκεῖα ἀνοιξιὰτικὴ βραδυὰ ἡ "Ελενα φορᾷ τὴν ροζ σεμιζέτα, τὴ φοῦστα της. Πόσο θὰ ἤθελε, ἀπόψε, νὰ εἶχε ἕνα ὁμορφο, γαλάζιο φόρεμα. Τὸ εἶδε στὴν βιτρίνα ἐνὸς ἐμπόρου κι' εἶναι σὰν ἀραχνουφάντο πέπλο. Φορώντας τὸ θὰ μοιάζῃ μὲ πεταλούδα.

Κατεβαίνοντας τὴν ξύλινη σκάλα, διακρίνει τὸν Κάρλο καθισμένο σ' ἕνα κάθισμα, μὲ ὄνειροπόλο ὄφρος.

«Εἶναι τὸ κρασί», σκέπτεται ἡ "Ελενα. Νοιώθει ὅμως θάρος στὴν καρδιά της.

— Καταραμένε Μάρτη! μουρμουρίζει ὁ γέρος. Πότε θὰ πάψῃς νὰ βρέχῃς;

Ἦρθαν δύο νέοι πελάται. Καλοντυμένοι, μὲ πουκάμισο καὶ γραβάτα, μὲ σακάκι. Μέσα στὸ πανδοχεῖο δὲν θρικόταν πιά κανεὶς κι' εἶχε νυχτώσει.

— Μπάρμπα-Τζοβάνι, ξέρετε γιατί ἦρθαμε;

— Ὁ γέρος ἔσκασε στὰ γέλια.

— Ὅχι βέβαια γιὰ μένα. Πού εἶσαι, "Ελενα;

Ἡ "Ελενα κύτταξε τὴν εἴσοδο μὲ μάτια πού λαμποκοποῦσαν. Ἄκουσε τὸν θῆλο της νὰ λέῃ: «Ἡ πιὸ ὁμορφὴ κοπέλλα τοῦ λιμανιου». Ὁ πιὸ νέος τὴν κύτταξε κατακόκκινος κάτω ἀπ' τὸ ἡλιοκαμμένο δέσμα του.

— Εἶναι γιὰ σένα, "Ελενα! εἶπε ὁ Κάρλος τὴν στιγμή πού ἔβγαине. Σοῦ εὐχομαι καὶ νύφη.

Πήγαινε γιὰ νὰ δῇ μέσα στὴ νύχτα τίς σκιές τῶν γερανῶν...

— Τί ἄσχημα πού μοῦ φέρεσαι!

— Ὅχι... δά...

— Πίνεις πολὺ, ψιθύρισε ἐκεῖνη μὲ θλίψη. Ἀλήθεια, πότε παντρεύεσαι;

— Ἐγώ; Πῶς σοῦ ἦρθε αὐτό; Πήρες στὰ σοβαρά ἐκεῖνη τὴν ξανθοῦλα; Σὲ μιὰ βδομάδα φεύγω μὲ τὸν «Ποσειδώνα».

— Καλὸ ταξίδι!

Ἀφοῦ ἔφυγε ὁ Κάρλος, ἡ "Ελενα κάθησε κοντὰ στοὺς δύο νεοφερμένους ἐπισκέπτες.

— Πρέπει πρώτα νὰ τὸ σκεφτῶ! εἶπε θυμωμένα.

— Ἀς πιούμε εἰς ὑγείαν τῶν μελλόνων!

νύμφων! Μὲ τὸ καλὸ! Καλὰ στέφανα δεσποινίς!

Ἡ "Ελενα ξαναγύρισε στὴν εἴσοδο, γιὰ νὰ κλείσῃ τὰ παντζούρια. Τότε εἶδε πῶς ὁ Κάρλος δὲν εἶχε φύγει.

— Ξέρεις, "Ελενα, τῆς εἶπε, τώρα πού ἀρραβωνιάστηκες, μπορῶ νὰ σοῦ τὸ πῶ. Πάντα σ' ἀγαποῦσα.

— Μὲ κοροϊδεύεις! Εἶσαι μεθυσμένος Κάρλο!

Τὰ μάτια της ἦσαν πλημμυρισμένα δάκρυα ὅταν ἐπέστρεψε.

— Ὁ γάμος δὲν εἶναι τόσο τραγικὸ πρᾶγμα εἶπε ὁ μπάρμπα-Τζάκομο ἀποφθεγματικά.

□ □

Τρικυμία... Οἱ γυναῖκες, ἀπ' τὴν παρὰ τὴν παρακολούθησαν τὴν πάλῃ τῶν στοιχείων.

— Δὲν θὰ τὰ καταφέρῃ, ἔλεγε. Θὰ χρειαζόταν ἕνα σκινί. Ἀδύνατον ὅμως νὰ τὸν βοηθήσῃ κανεὶς.

Ἡ θάρκα ἀνέβαινε στὴν κορυφὴ τοῦ κύματος καὶ βυθιζόταν πάλι στὴν ἀβυσσο.

— Τί ἐρωτευμένοι πρέπει νὰ εἶναι γιὰ νὰ μὴν προσέξουν τὸν καιρό!

— Ποιοὶ νὰ εἶναι ὅμως;

— Ἰσως ὁ Κάρλος... κι' ἡ ξανθοῦλα... ἡ φιλενάδα του...

Ἡ "Ελενα στεκόταν σὰν ἀπολιθωμένη:

— Τί κουταμάρα! ψιθύριζε.

Κι' ἔβγαλε τὰ παπούτσιά της. Προτοῦ καταλάβῃ κανεὶς τίς προθέσεις της, ριχνόταν στὴν θάλασσα... Κολυμποῦσε μὲ δύναμη...

Ἐκεῖνη τὴν στιγμή ἡ θάρκα ἀναποδογύρισε.

Πρώτῃ τὴν ξανθοῦλα ἔβγαλαν ἀπ' τὴν θάλασσα λιπόθυμη, μὲ τὸ κεφάλι ματωμένο. Ἡ "Ελενα τὴν εἶχε συγκρατήσει σφιγγοντας τὰ δόντια της μὲ ὅλη τὴν δύναμη τοῦ μίσους της. Τώρα ὅμως οἱ δυνάμεις της ἄρχισαν νὰ τὴν ἐγκαταλείπουν. Τὴν στιγμή πού θὰ ἔχανε τίς αἰσθήσεις της, τὴν πρόλαβε ἕνας ψαράς.

Τὴν μετέφεραν σὲ μιὰ καλύβα, ἀναίσθητη. Μόλις ἀνοίξε τὰ μάτια της, εἶδε ξαπλωμένο στὸ πλευρὸ της, παγωμένο πτώμα, τὸν νέο τῆς θάρκας. Τὸ πρόσωπό του ἦταν σκεπασμένο ἀπὸ ἕνα σάβανο. Τὸν εἶχαν ὀρῇ τελευταίον, ἦταν νεκρός.

Ἡ "Ελενα δὲν ἔβαλε τίς φωνές. Ὁ πόνος της ἦταν βουβός. Ἐκλείσε τὰ βλέφαρά της.

Τὴν στιγμή ἐκεῖνη, ἐνοιωσε κάποιον νὰ σκύβῃ ἀπὸ πάνω της:

— Θάπρεπε τουλάχιστον νὰ μ' εὐχαριστήσῃς: ἐγὼ σὲ ἔσωσα, "Ελενα.

Ξανάνοιξε τὰ μάτια, κατάπληκτη. Τῆς φαίνονταν πῶς ὄνειρευόταν. Ἦσαν ὁ Κάρλος! Ὡστε ὁ ἄλλος, πού ἦταν ξαπλωμένος νεκρὸς πλάι της, ὁ συνοδὸς τῆς ξανθοῦλας.

Μὲ τρελλὴ λαχτάρα τὸν ἀγκάλιασε, σὰν νὰ κοβόταν μὴν τὸν χάσῃ πιά ἀπὸ κοντὰ της...

ΖΑΡΑ ΜΑΓΚΝΟ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΝΟΣ ΤΡΕΛΛΟΥ ΒΑΣΙΛΗΑ

Πέρασε μισὸς αἰώνας ἀπὸ τότε πού μιὰ μυστηριώδης τραγωδία, στὶς 13 Ἰουνίου 1886, ἐτεμάτισε τὴν παράξενη ζωὴ τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου 2ου τῆς Βουαρίας.

Ὁ Λουδοβίκος 2ος, ἀναγνωρισθεὶς ὡς τρελλός, ἐκηρύχθη ἐκπτώτος τοῦ θρόνου, εἰς τὸν ὅποιον τὸν ἀντικατέστησε ὡς ἀντιβασιλεὺς ὁ θεῖος του Λουιτπόλδος, καὶ μετεφέρθη στὸ ἀνάκτορο τοῦ Μπέργκ, κοντὰ στὸ Μόναχο, γιὰ νὰ ὑποβληθῇ σὲ θεραπεία ἀπὸ τὸν κορυφαῖο τῶν ψυχιάτρων—φρενολόγων δόκτορα φὸν Γκοῦντεν.

Τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, ὁ Λουδοβίκος φαίνονταν τόσο ἡρεμὸς κατὰ τὸν περιπάτό του σὲ κλειστὸ ἀμάξι—ὅπου ὑπῆρχον πάντα κι' ἕνας ζουρλομανδύας ἀντυχὸν χρειαζόμενος—πού ὁ φὸν Γκοῦντεν ἔδωσε ἄδεια στοὺς νοσοκόμους καὶ πρότερον στὸν ὑψηλὸ ἀσθενὴ νὰ κάνουν ἕνα γιγνὸν περιπάτου πρὸ τοῦ δαίπνου στὸ γάρκο πού περιέβαλλε τὴν χαριτωμένη λίμνη τοῦ Στάρνμπεργκ. Καὶ βγήκαν μόνοι τους ἔξω.

Στὶς 8, εἶχε βραδυάσει ἤδη, καὶ ἐκεῖνοι δὲν εἶχαν ἐπιστρέψει. Στὸ ἀνάκτορο ἀνησυχῆσαν, τὸ προσωπικὸ ἐστάλη εἰς ἀναζήτησίν τους καὶ, τέλος, κατὰ τίς ἐνδεκά τὸ βράδυ, ἀνεκάλυψαν τὰ δύο πτώματα τοὺς στὴ λίμνη. Κανεὶς δὲν ἔμαθε ποτὲ τί εἶχε συμβῇ.

Νὰ τί ὑπέθεσαν ὁ Λουδοβίκος 2ος πού ἤθελε νὰ μείνῃ ἀνύπανδρος, λίγο ἔλειψε νὰ παντρευτῇ τὸ 1868 τὴν πριγκίπισσα Σοφία, μικρότερη ἀδελφὴ τῆς αὐτοκράτειρας τῆς Αὐστρίας "Ελισαβέτα. Ὑστερα ὅμως διέλυσε τὸν ἀρραβῶνα τοῦ γιὰ τὴν ἡμισητὴν του περιφρονοῦσε τὴ μουσικὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ!

Νὰ τί ὑπέθεσαν ὁ Λουδοβίκος 2ος πού ἤθελε νὰ μείνῃ ἀνύπανδρος, λίγο ἔλειψε νὰ παντρευτῇ τὸ 1868 τὴν πριγκίπισσα Σοφία, μικρότερη ἀδελφὴ τῆς αὐτοκράτειρας τῆς Αὐστρίας "Ελισαβέτα. Ὑστερα ὅμως διέλυσε τὸν ἀρραβῶνα τοῦ γιὰ τὴν ἡμισητὴν του περιφρονοῦσε τὴ μουσικὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ!

Νὰ τί ὑπέθεσαν ὁ Λουδοβίκος 2ος πού ἤθελε νὰ μείνῃ ἀνύπανδρος, λίγο ἔλειψε νὰ παντρευτῇ τὸ 1868 τὴν πριγκίπισσα Σοφία, μικρότερη ἀδελφὴ τῆς αὐτοκράτειρας τῆς Αὐστρίας "Ελισαβέτα. Ὑστερα ὅμως διέλυσε τὸν ἀρραβῶνα τοῦ γιὰ τὴν ἡμισητὴν του περιφρονοῦσε τὴ μουσικὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ!

Νὰ τί ὑπέθεσαν ὁ Λουδοβίκος 2ος πού ἤθελε νὰ μείνῃ ἀνύπανδρος, λίγο ἔλειψε νὰ παντρευτῇ τὸ 1868 τὴν πριγκίπισσα Σοφία, μικρότερη ἀδελφὴ τῆς αὐτοκράτειρας τῆς Αὐστρίας "Ελισαβέτα. Ὑστερα ὅμως διέλυσε τὸν ἀρραβῶνα τοῦ γιὰ τὴν ἡμισητὴν του περιφρονοῦσε τὴ μουσικὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ!

Νὰ τί ὑπέθεσαν ὁ Λουδοβίκος 2ος πού ἤθελε νὰ μείνῃ ἀνύπανδρος, λίγο ἔλειψε νὰ παντρευτῇ τὸ 1868 τὴν πριγκίπισσα Σοφία, μικρότερη ἀδελφὴ τῆς αὐτοκράτειρας τῆς Αὐστρίας "Ελισαβέτα. Ὑστερα ὅμως διέλυσε τὸν ἀρραβῶνα τοῦ γιὰ τὴν ἡμισητὴν του περιφρονοῦσε τὴ μουσικὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ!

Νὰ τί ὑπέθεσαν ὁ Λουδοβίκος 2ος πού ἤθελε νὰ μείνῃ ἀνύπανδρος, λίγο ἔλειψε νὰ παντρευτῇ τὸ 1868 τὴν πριγκίπισσα Σοφία, μικρότερη ἀδελφὴ τῆς αὐτοκράτειρας τῆς Αὐστρίας "Ελισαβέτα. Ὑστερα ὅμως διέλυσε τὸν ἀρραβῶνα τοῦ γιὰ τὴν ἡμισητὴν του περιφρονοῦσε τὴ μουσικὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ!

Νὰ τί ὑπέθεσαν ὁ Λουδοβίκος 2ος πού ἤθελε νὰ μείνῃ ἀνύπανδρος, λίγο ἔλειψε νὰ παντρευτῇ τὸ 1868 τὴν πριγκίπισσα Σοφία, μικρότερη ἀδελφὴ τῆς αὐτοκράτειρας τῆς Αὐστρίας "Ελισαβέτα. Ὑστερα ὅμως διέλυσε τὸν ἀρραβῶνα τοῦ γιὰ τὴν ἡμισητὴν του περιφρονοῦσε τὴ μουσικὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ!

Νὰ τί ὑπέθεσαν ὁ Λουδοβίκος 2ος πού ἤθελε νὰ μείνῃ ἀνύπανδρος, λίγο ἔλειψε νὰ παντρευτῇ τὸ 1868 τὴν πριγκίπισσα Σοφία, μικρότερη ἀδελφὴ τῆς αὐτοκράτειρας τῆς Αὐστρίας "Ελισαβέτα. Ὑστερα ὅμως διέλυσε τὸν ἀρραβῶνα τοῦ γιὰ τὴν ἡμισητὴν του περιφρονοῦσε τὴ μουσικὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ!

Νὰ τί ὑπέθεσαν ὁ Λουδοβίκος 2ος πού ἤθελε νὰ μείνῃ ἀνύπανδρος, λίγο ἔλειψε νὰ παντρευτῇ τὸ 1868 τὴν πριγκίπισσα Σοφία, μικρότερη ἀδελφὴ τῆς αὐτοκράτειρας τῆς Αὐστρίας "Ελισαβέτα. Ὑστερα ὅμως διέλυσε τὸν ἀρραβῶνα τοῦ γιὰ τὴν ἡμισητὴν του περιφρονοῦσε τὴ μουσικὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ!

Νὰ τί ὑπέθεσαν ὁ Λουδοβίκος 2ος πού ἤθελε νὰ μείνῃ ἀνύπανδρος, λίγο ἔλειψε νὰ παντρευτῇ τὸ 1868 τὴν πριγκίπισσα Σοφία, μικρότερη ἀδελφὴ τῆς αὐτοκράτειρας τῆς Αὐστρίας "Ελισαβέτα. Ὑστερα ὅμως διέλυσε τὸν ἀρραβῶνα τοῦ γιὰ τὴν ἡμισητὴν του περιφρονοῦσε τὴ μουσικὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ!

Νὰ τί ὑπέθεσαν ὁ Λουδοβίκος 2ος πού ἤθελε νὰ μείνῃ ἀνύπανδρος, λίγο ἔλειψε νὰ παντρευτῇ τὸ 1868 τὴν πριγκίπισσα Σοφία, μικρότερη ἀδελφὴ τῆς αὐτοκράτειρας τῆς Αὐστρίας "Ελισαβέτα. Ὑστερα ὅμως διέλυσε τὸν ἀρραβῶνα τοῦ γιὰ τὴν ἡμισητὴν του περιφρονοῦσε τὴ μουσικὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ!

Νὰ τί ὑπέθεσαν ὁ Λουδοβίκος 2ος πού ἤθελε νὰ μείνῃ ἀνύπανδρος, λίγο ἔλειψε νὰ παντρευτῇ τὸ 1868 τὴν πριγκίπισσα Σοφία, μικρότερη ἀδελφὴ τῆς αὐτοκράτειρας τῆς Αὐστρίας "Ελισαβέτα. Ὑστερα ὅμως διέλυσε τὸν ἀρραβῶνα τοῦ γιὰ τὴν ἡμισητὴν του περιφρονοῦσε τὴ μουσικὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ!

Νὰ τί ὑπέθεσαν ὁ Λουδοβίκος 2ος πού ἤθελε νὰ μείνῃ ἀνύπανδρος, λίγο ἔλειψε νὰ παντρευτῇ τὸ 1868 τὴν πριγκίπισσα Σοφία, μικρότερη ἀδελφὴ τῆς αὐτοκράτειρας τῆς Αὐστρίας "Ελισαβέτα. Ὑστερα ὅμως διέλυσε τὸν ἀρραβῶνα τοῦ γιὰ τὴν ἡμισητὴν του περιφρονοῦσε τὴ μουσικὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ!

Νὰ τί ὑπέθεσαν ὁ Λουδοβίκος 2ος πού ἤθελε νὰ μείνῃ ἀνύπανδρος, λίγο ἔλειψε νὰ παντρευτῇ τὸ 1868 τὴν πριγκίπισσα Σοφία, μικρότερη ἀδελφὴ τῆς αὐτοκράτειρας τῆς Αὐστρίας "Ελισαβέτα. Ὑστερα ὅμως διέλυσε τὸν ἀρραβῶνα τοῦ γιὰ τὴν ἡμισητὴν του περιφρονοῦσε τὴ μουσικὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ!

Νὰ τί ὑπέθεσαν ὁ Λουδοβίκος 2ος πού ἤθελε νὰ μείνῃ ἀνύπανδρος, λίγο ἔλειψε νὰ παντρευτῇ τὸ 1868 τὴν πριγκίπισσα Σοφία, μικρότερη ἀδελφὴ τῆς αὐτοκράτειρας τῆς Αὐστρίας "Ελισαβέτα. Ὑστερα ὅμως διέλυσε τὸν ἀρραβῶνα τοῦ γιὰ τὴν ἡμισητὴν του περιφρονοῦσε τὴ μουσικὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ!

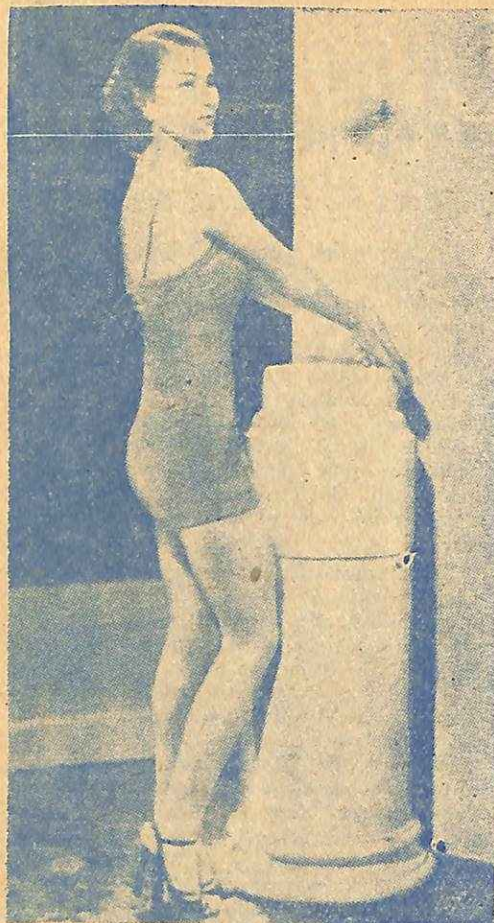
Νὰ τί ὑπέθεσαν ὁ Λουδοβίκος 2ος πού ἤθελε νὰ μείνῃ ἀνύπανδρος, λίγο ἔλειψε νὰ παντρευτῇ τὸ 1868 τὴν πριγκίπισσα Σοφία, μικρότερη ἀδελφὴ τῆς αὐτοκράτειρας τῆς Αὐστρίας "Ελισαβέτα. Ὑστερα ὅμως διέλυσε τὸν ἀρραβῶνα τοῦ γιὰ τὴν ἡμισητὴν του περιφρονοῦσε τὴ μουσικὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ!

Νὰ τί ὑπέθεσαν ὁ Λουδοβίκος 2ος πού ἤθελε νὰ μείνῃ ἀνύπανδρος, λίγο ἔλειψε νὰ παντρευτῇ τὸ 1868 τὴν πριγκίπισσα Σοφία, μικρότερη ἀδελφὴ τῆς αὐτοκράτειρας τῆς Αὐστρίας "Ελισαβέτα. Ὑστερα ὅμως διέλυσε τὸν ἀρραβῶνα τοῦ γιὰ τὴν ἡμισητὴν του περιφρονοῦσε τὴ μουσικὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ!

Νὰ τί ὑπέθεσαν ὁ Λουδοβίκος 2ος πού ἤθελε νὰ μείνῃ ἀνύπανδρος, λίγο ἔλειψε νὰ παντρευτῇ τὸ 1868 τὴν πριγκίπισσα Σοφία, μικρότερη ἀδελφὴ τῆς αὐτοκράτειρας τῆς Αὐστρίας "Ελισαβέτα. Ὑστερα ὅμως διέλυσε τὸν ἀρραβῶνα τοῦ γιὰ τὴν ἡμισητὴν του περιφρονοῦσε τὴ μουσικὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ!

Νὰ τί ὑπέθεσαν ὁ Λουδοβίκος 2ος πού ἤθελε νὰ μείνῃ ἀνύπανδρος, λίγο ἔλειψε νὰ παντρευτῇ τὸ 1868 τὴν πριγκίπισσα Σοφία, μικρότερη ἀδελφὴ τῆς αὐτοκράτειρας τῆς Αὐστρίας "Ελισαβέτα. Ὑστερα ὅμως διέλυσε τὸν ἀρραβῶνα τοῦ γιὰ τὴν ἡμισητὴν του περιφρονοῦσε τὴ μουσικὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ! Ἐξ ἄλλου αἰσθανόταν κὴ τοῦ Βάγνερ!

Νὰ τί ὑπέθεσαν ὁ Λουδοβίκος 2ος πού ἤθελε νὰ μείνῃ ἀνύπανδρος, λίγο ἔλειψε νὰ παντρευτῇ τὸ 1868 τὴν πριγκίπισσα

Η ώραioτάτη Μάρτσια Σουήτ επιδεικνύει με υπεργράνια το κομψό της μαγιό και τ' εξαίσιο σώμα της.

Τελευταία ώρα του Χόλλυγουντ

μένες φίλες μου είναι και οι πιο εύτο-
χισμένες. Η ζωή τους είναι πιο όλο-
κληρωμένη και πιο ελεύθερη. Θέλω ο
άνδρας που θα πάρω να έχω μάλλον
ψυχικά παρά σωματικά χαρίσματα. Να
είναι ευαίσθητος και καλλιτέχνης. Και
να είναι ψηλός και μελαχρινός».

■ ■

«Θα προτιμούσα να μην παντρευτώ
μ' έναν ήθοποιό, λέγει η ξανθή Άλις
Φαίη, αλλά μ' έναν άνδρα δραστήριο,
εύθυμο και έξυπνο. Επίσης θέλω να
με περνά άρκετά χρόνια».

■ ■

Η Τζάνετ Γκράιντορ, ύστερα από την
άποτυχία του πρώτου γάμου της με
τον Λίντελ Πέκ, είναι πρόθυμη να ξα-
ναπαντρευτεί. «Θα ήθελα να είναι δια-
νοούμενος, λέγει η Τζάνετ, για να μπο-
ρούμε να συνεννοούμαστε. Να του ά-
ρέση το θέατρο και ο χορός...»

■ ■

Η Μπέττυ Γκράιντμυλ, μνηστή του
Τζάκυ Κοδγκαν, είπε:
«Ανέκαθεν ήμουν υπέρ του γάμου.
Πολύ περισσότερο τώρα. Ο Τζάκ κι
εγώ είμαστε πολύ ευχαριστημένοι ο έ-
νας με τη συντροφιά του άλλου και
σκοπεύουμε να παντρευτούμε γρήγορα».

■ ■

Να κι η άπαιτησις της ώραioτάτης
Άνν Σόθερν.
«Δεν θάθελα να θυσιάσω την καρι-
έρα μου για τον γάμο, αν όμως έρω
τον κατάλληλο άνδρα και μου προτει-
νει να διαλέξω μεταξύ του κινηματο-
γράφου και του γάμου, θα προτιμή-
σω τον γάμο. Γιατί δεν θα παντρευτώ
ποτέ έναν άνδρα αν δεν τον αγαπώ
τόσο πολύ ώστε να του θυσιάσω την
καριέρα μου».

■ ■

ΟΙ ΣΤΑΡ ΚΙ' Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Είναι γνωστόν ότι όλοι σχεδόν οι ή-
θοποιοί του κινηματογράφου καταγι-
νονται με τα σπόρ, που είναι άλλωστε
και απαραίτητα για να διατηρούν την
ύγεια και την ευλυγισία του σώματός
των.

«Ενα κινηματογραφικό περιοδικό της
Αμερικής έκανε τελευταία μια έρευ-
να για να μάθω ποιοι είναι οι ήθοποιοί
που διατρέπουν στα διάφορα σπόρ. Ί-
δου και τ' αποτελέσματα:

Ο καλύτερος παίκτης του γκολφ εί-
ναι ο Ντικ Άρλεν. Αμέσως ύστερα άπ'
αυτόν έρχεται ο Μπίνγκ Κρόσμπυ.

Ο καλύτερος τεννίστας είναι ο
Φράνκ Σιλντς.

Ο καλύτερος κολυμητής είναι, ως
γνωστόν, ο Τζόννυ Βαϊσμούλλερ, ο ό-
ποιος θεωρείται και ως παγκόσμιος
πρωταθλητής του κολυμβήματος.

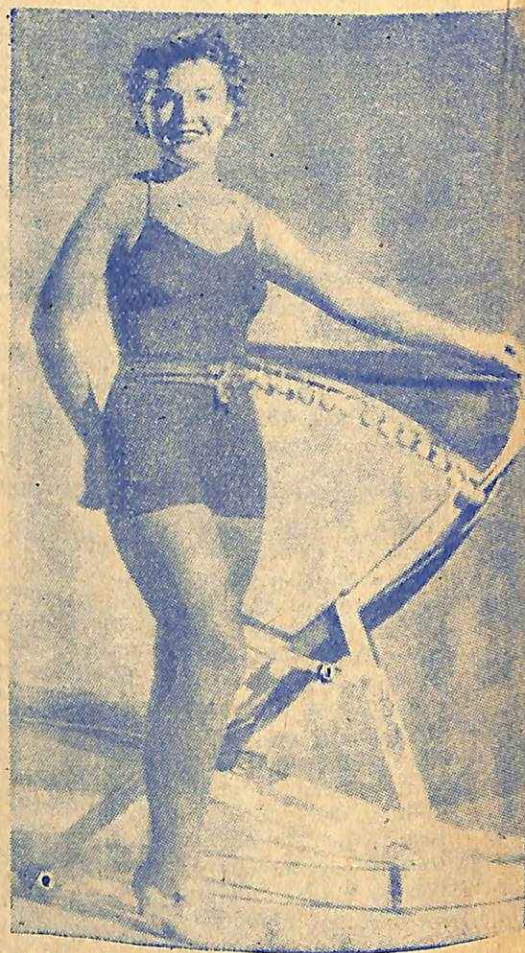
Ο καλύτερος ποδοσφαιριστής είναι
ο Τζόννυ Μάκ Μπρόουν.

Ο καλύτερος παίκτης του πόλο είναι
ο Χάλ Ρόατς.

Ο καλύτερος πυγμάχος είναι ο Βί-
κτωρ Μάκ Λάγκλεν.

Και τέλος ένας από τους καλύτερους
σπόρτσμαν του κινηματογράφου είναι
ο Τσάρλς Φαρρέλ.

Θέλετε να μάθετε και ποιός είναι ο
πιο «άπσχολλημένος» άνθρωπος του
Χόλλυγουντ; Ο Μπίνγκ Κρόσμπυ. Κα-
ταγίνεται, συγχρόνως με τον κινημα-
τογράφο, με τον χορό και με τον πόλο.

Η πικάντικη Μπέττεν Ρόμπερτς περνά το καλοκαίρι της κάνοντας ήλιοθεραπεία στην πλαζ της Καταλίνα.

τογράφο, με το ραδιόφωνο (θεωρείται
ένας από τους μεγαλύτερους τρανου-
διστάς της Αμερικής), με τις κούρσες
και με το γκολφ.

■ ■

Η ΙΖΑΜΠΕΛ ΚΙ' Η ΚΑΜΗΛΑ

Κατά το γύρισμα της ταινίας «Χα-
μένοι Ορίζοντες» στην οποία πρωτα-
γωνιστεί η Ίζαμπελ Τζιουέλ, έπεσε κέ-
φη τα στούντιο ένα βαθύπλουτος Αι-
γύπτιος.

Ο Αιγύπτιος επισκέπτης έμεινε τόσο
ένθουσιασμένος από την ομορφιά και
το παίξιμο της Ίζαμπελ, ώστε την

ρώπησε αν ήθελε να της στείλει κανέ-
να δώρο από την χώρα του Νείλου, ό-
που θα επέστρεφε σε λίγες μέρες. Και
της ζήτησε την διεύθυνσή της.

—Στείλτε μου καμιά καμήλα! εί-
πε η Ίζαμπελ, άστεϊεύομενη.

Φαντασθήτε όμως την έκπληξή της,
όταν την περασμένη εβδομάδα πήρε
ένα τηλεγράφημα από τον Αιγύπτιο
έκατομμυριούχο, ο οποίος την ειδοποι-
ούσε ότι η καμήλα έστάλη και ότι λί-
γες μέρες αργότερα θα θρίσκειται στο
Χόλλυγουντ!

■ ■

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΣΚΗΝΟΘΕΤΩΝ

Θέλετε να μάθετε τις ιδιοτροπίες των
διασημότερων διευθυντών και σκηνοθε-
τών του κινηματογράφου;

Ο Τζών Φόρντ θαστάει αδιάκοπα ένα
μαντήλι, ο Λούις Μάϊλστον παίζει μ'
ένα μπαστούνι, ο Ρόμπερτ Φλόρεντ κου-
βαλάει μαζί του στο στούντιο μια συλ-
λογή από πίτες, ο Τζαίμς Κρούζ φο-
ρει πάντα ένα λευκό μπερέ, ο Ουίλ-
λιαμ Ντίτερλε θάζει και θγάζει τα
γάντια του, ο Κίνγκ Βιντόρ δεν άπο-
χωρίζεται ποτέ τα περίφημα σαντά-
λια του, ο Ραίη Μάκ Κάρεν κραδαί-
νει ένα μαστίγιο και ο Μίσελ Λάϊζεν
επιδεικνύει τα πόδια του γιατί φορεί
πάντοτε «σόρτς».

■ ■

ΜΕΝΝΙΕΣ

—Η Μαρλένε Ντήτριχ αγόρασε το
αυτοκίνητο του μακαρίτη Τζών Τζιλ-

μπερτ αντί πεντακοσίων δολλαρίων και
το χάρισε στον σωφέρ του Τζιλμπερτ,
«Αλ Ρόλοφ». Όπως είναι γνωστόν, η
Μαρλένε ήταν η στενότερη φίλη του
Τζών, σ' όλη την περίοδο της παρακ-
μής του.

—Η Φαίη Ουέμπ και ο Ρούντυ Βαλ-
λέ, πήραν το διαζυγίο τους την περα-
σμένη εβδομάδα. Επί πλέον ο Ρούντυ
υπεχρέωθη διά της αποφάσεως να πλη-
ρώνη στην Φαίη 100 δολλάρια έβδομα
διαίως ως έξοδα διατροφής.

—Ο Έρρολ Φλιν έχει την ογκωδέ-
στερη αηολογραφία άπ' όλους τους ή-
θοποιούς της Έταιρίας Γουόρνερ. «Υ-
στερα άπ' αυτόν έρχονται ο Ντικ Πό-
ουελλ και η Ρούμπυ Κήλερ.

—Ο Ντόν Άλβαράντο σκοπεύει ν' αλ-
λάξη το όνομά του και να πάρη το πα-
ληό όνομα με το οποίο ντεμπούταρhes
στην όθονη: «Τζόζεφ Παίητζ».

—Οι κακές γλώσσες του Χόλλυγουντ
κουτσομπολεύουν όχι λίγο τις σχέσεις
της Κόνστανς Μπέννερ με τον Τζιλ-
μπερτ Ρόλαντ και του Σέντρικ Γκίμ-
πονς με την Ντολорές ντέλ Ρίο.

—Η Νάνσυ Κάρολ προσεκήλη στο
Λονδίνο όπου πρόκειται να γυρίση μι-
νέα ταινία.

—Η άχώριστη φίλη της Καρόλ Λομ-
πάρ είναι η γραμματεΐς της Μαντλέν
Φίλντς, την οποία η Καρόλ όνομάζει
χαϊδευτικά «Φίλντς». Η Φίλντς άκο-
λουθεί την Καρόλ παντού όπου πηγαί-
νει.

—Η Ίζαμπελ Τζιουέλ αγόρασε την
βίλλα της Έντα Χόππερ.

—Ο Φράνσοι Τόν προσέφερε στην
γυναίκα του Τζόαν Κράουφορντ δυό
υπερμεγέθεις σαπείρους σε σχή-
μα άστρων.

—Ο Τζίμμι Κάνιερ και η γυναίκα
του παρακολουθούν τακτικώτατα τα
μάτια του Τέννις που δίνονται στο Χόλ-
λυγουντ. Και οι δυό παίζουν ωραιό-
τατα τέννις.

—Η Μαίρη Πίκφορντ έδωσε μι-
γάλη δεξίωση. Οι καλεσμένοι έμειναν
ένθουσιασμένοι από το τραγούδι της
γνωστής ήθοποιού Κίττυ Καρλάιλ.

—Η Έβελυν Κνάπ και ο Έρλ
Μπλάκουελ είναι ένθουσιώδεις φίλοι του
ψαρέματος και περνούν τον περισσό-
τερο καιρό των διακοπών των ψαρεύον-
τας.

—Η νέα ταινία της Μαρλένε Ντή-
τριχ είναι ο «Κήπος του Άλλάχ». Πρω-
ταγωνιστεί μαζί της ο Σάρλ Μπουαγιέ.

—Η Ίρεν Χέρβεϋ κι' ο Άλλαν Τζόις
άρραβωνιάστικαν επίσημως την περα-
σμένη εβδομάδα. Ο Άλλαν προσέφε-
ρε στην Ίρεν ένα ρολόι-θραχιόλι
γαρνιρισμένο με διαμάντια. Η Ίρεν
του χάρισε μι-α σιγαροθήκη κι' ένα ά-
ναπήρα.

—Η Έβελυν Βέναμπλ, που παντρεύ-
τηκε πέρυσι τον Χάλ Μορ απέκτησε έ-
να ωραιότατο κοριτσάκι όνομασθέν
Ντολорές.

—Ο ζέν-πρεμιέ που έχει τελευταίως
το μεγαλύτερο σουξέ στο Χόλλυγουντ
και είναι ο έννοούμενος όλων των γυ-
ναικών ήθοποιών του κινηματογράφου
είναι ο Ρόμπερτ (Μπόμπ μάλλον) Τάι-
ηλορ.

—Η Λορέττα Γιούγκ τώρα είναι έ-
τελώς καλ-ά και πρόκειται να γυρίση
το φίλμ «Ίδιωτικός Αριθμός» με τον
Ρόμπερτ Τάηλορ.

—Η Τζίντζερ Ρότζερς και ο Λιού
Άυρες διέψευσαν την διάδοση που κι-
κλοφόρησε μετ' επιτάσεως ότι πρόκει-
ται να διαζευχθούν.

ΟΙ ΣΤΑΡ ΚΙ' Ο ΓΑΜΟΣ

Η Αμερικανίς δημοσιογράφος Άλ-
μα Ουίτάκερ έκανε μι-ά έρευνα μεταξύ
των νέων ήθοποιών του κινηματογρά-
φου στο Χόλλυγουντ για να μάθω τις
ιδέες τους σχετικά με τον γάμο. Οι
περισσότερες άπάντησαν ότι θέλουν να
παντρευτούν και ν' άποκτήσουν οικογέ-
νεια. Παραθέτουμε τις χαρακτηριστικώ-
τερες άπαντήσεις:

«Φυσικά, σκοπεύω να παντρευτώ !
άπότησε η Φράνσις Ντραίηκ. Γιατί να
μην παντρευτώ ; Και οι ήθοποιοί εί-
ναι γυναίκες και όπως κάθε γυναίκα
έτσι και μι-ά στάρ ποθεί τον έρωτα και
τον γάμο. Θ-ά ήθελα να έρω έναν άν-
δρα συμπαθητικό, εύγενή και μορφω-
μένο...»

■ ■

«Βαρέθηκα να ζώ μόνη μου ! είπε
η Ίντα Λουπίνο. Θάθελα να άποκτήσω
ένα σπίτι, ένα «νοικοκυριό» δικό μου,
να μαγειρεύω μόνη μου τα φαγητά
μου και να περιποιούμαι τον άνδρα
μου. Θ-ά ήθελα ο μέλλον σύζυγός μου
να είναι ψηλός, καλοντυμένος, με γε-
λαστά μάτια και ξανθ-ά μαλλιά. Και
να είναι μορφωμένος χωρίς να είναι
σχολαστικός. (Όσοι έχουν τ' άνωτέρω
προσόντα μπορούν να υποβάλουν υπο-
ψηφιότητα στην Ίντα Λουπίνο)».

■ ■

Η Γερτρούδη Μίκαελ άπότησε :
«Θέλω θέ-ε-α να παντρευτώ και σκο-
πεύω να το κάνω σύντομα. Οι παντρε-

ΤΟ ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

Ο Γκοντεφρουά κατάληκτος μαθαίνει από το συστημένο γράμμα ότι η Μαρκέλλα, η κόρη της Βέρθας, ζει και αποφασίζει να πάει και να τον φέρει. Την απόφασή του την ανακοινώνει μονάχα στον Ζερβαί, που αποφασίζει να προλάβει τον Γκοντεφρουά, για να εξαφανίσει την Μαρκέλλα. Συνεννοείται προς τον σκοπό αυτό μ' έναν μέθυσο εργάτη, τον Γερμανό Μπέκερ, μια έγκληματική φύση, που πρόκειται να φύγει για τη Γερμανία. Ο Ζερβαί θα του δίνει 10.000 φρ. τα όποια ο Μπέκερ ζητά προκαταβολικώς.

16. (Η συνέχεια)

Μια στιγμή, παλληκάρι μου. Αυτό θα ήταν πολύ βολικό για σένα, θά τσάκωνες μαζί με το ποσόν.

—Λοιπόν;
—Θα σου δώσω τα μισά όταν φύγεις...
—Και τα υπόλοιπα;
—Όταν θάρης να μου αναγγείλεις ότι κατάφερες τη δουλειά.
—Και τα έξοδα του ταξιδιού;
—Είς βάρος μου, φυσικά.
—Πότε θα φύγω;
—Σκόπευες να φύγεις αύριο. Δεν θ' άργοιρήσες την αναχώρησή σου. Μονάχα, έχω λόγους ν' απαιτώ να τελειώση η δουλειά πρό της Τρίτης...
—Θα τελειώση πρό της Τρίτης... Μά ποιός μου έγγραφται ότι αργότερα θα μου πληρώσης τις πέντε χιλιάδες φράγκα που μου οφείλεις!...
—Αυτό είναι ζήτημα εμπιστοσύνης... Αύριο θα σου δώσω τις πέντε χιλιάδες φράγκα που σου υποσχέθηκα. Δεν έχω καμιά έγγυήση ότι θα εκτελέσης την υποσχέσή σου... Μπορεί να χάσω τα λεφτά μου...
—Όχι. Θα εκτελέσω την υποσχέσή μου.

—Και εγώ την δική μου... Δεν μπορούμε ν' αναλάβουμε άλλες υποχρεώσεις. Δεν θα υπέγραψες τίποτα. Ούτε κι' εγώ. Δεν είμαστε τόσοον άφελεις, ούτε ο ένας ούτε ο άλλος, δεν είναι έτσι, φίλε μου Μπέκερ;

—Όχι, δεν είμαστε άφελεις... Δεν είμαστε παρά παληάνθρωποι...

—Και έπειτα ξαν πρέπει να μείνη, καμιά απόδειξις, από την συζήτηση αυτή. Άσφάλεια για μένα, ασφάλεια για σένα.

—Σύμφωνοι...

Βγήκαν από το πανδοχείο...

ΕΝΑΣ ΕΦΙΑΛΤΗΣ

Την άλλη μέρα ήταν ένας εργάτης ολιγώτερος στο νηματουργείο του Άλικοιού. Ο Φρίτς Μπέκερ είχε φύγει με τις πέντε χιλιάδες φράγκα στην τσέπη του.

Την Κυριακή βράδυ, άφοο ανάνεωσε τις οδηγίες του προς τον Ζερβαί, ο κόμης Γκοντεφρουά έφευγε με τη σειρά του με το βραδυό τραίνο για τη Γερμανία.

Ο Ζερβαί επέμεινε να τον συνοδεύση ως τον σταθμό του Σεντάν. Βλέποντας το τραίνο να εξαφανίζεται μέσα στη νύχτα, ψιθύρισε:

—Θα φθάση πολύ αργά!

Η Βέρθα είχε αποδεχθή το ταξίδι του Γκοντεφρουά όπως παραδεχόταν κάθε πράξη του συζύγου της: με την πιο απόλυτη αδιαφορία.

Πρίν εγκαταλείψει την Γκλориέτ και άνεβη στο άμαξι που τον οδηγούσε στον σταθμό του Σεντάν, ο Γκοντεφρουά δεν ήρθε καν να την αποχαιρετήση. Φοβόταν μήπως προδοθή από την βαθύτατη χαρά που τον είχε ταράξει τόσο πολύ τις μέρες αυτές. Φοβόταν να μη του ξεφύγει καμιά άπερίσκεπτη φράση μέσα στη χαρά του.

—Μα δεν βλέπεις λοιπόν; Δεν καταλαβαίνεις λοιπόν; Πηγαίνω να φέρω την γρή σου!

Όταν όμως η στέγη της Γκλориέτ εξαφανίσθηκε πίσω από δέντρα του δάσους, ο κόμης ψιθύρισε με υπερηφάνεια:

—Θα φέρω την ευτυχία σ' αυτό το σπίτι.

Η Βέρθα βρισκόταν στο δωμάτιό της, κυριευμένη από όνειρα παράξενα, από αλλόκοτες όπτασιες.

Σιγά-σιγά, καθώς ζούσε μόνη, κατέληξε να επιζητά αυτά τα όνειρα και να δημιουργεί έτσι για τον έαυτό της χίμαιρες μιάς φανταστικής ζωής, σαν αυτές που κάνουν σε μακρινές χώρες οι καπνιστάι του όπτιου.

Η Βέρθα δεν κάπνιζε όπιο. Έπινε αίθερα...

Στην αρχή, έκανε μερικές εισπνοές τότε-τότε για να κατευάση τους σφοδρούς παλμούς που είχαν κλονίσει την καρδιά της ύστερα από τόσες μεγάλες και θλιβερές συγκινήσεις.

Οι εισπνοές αυτές την ανεκούφιζαν κάπως. Και συνήθισε να τις παίρνει στην παραιμικρότερη στενωχώρα, στην παραμικρότερη δυσφορία, χωρίς λόγο.

Πηγαίνονερχόταν με το μπουκαλάκι του αϊθέρια στο χέρι. Σε λίγο δεν της έφθαναν πια οι εισπνοές μόνο. Κι' ήπιε αϊθέρα.

Ζητούσε στην εκμηδένιση που έπακολουθούσε την λήθη της θλιβετής ζωής της. Ύστερα κατέληξε να προκαλή και ν' αγαπά την άργη αυτή μέθη, γιατί έβρισκε σ' αυτήν, ζωντανό και κινούμενο, εκείνο που υπήρχε το όνειρο της ζωής της ολοκληρη: την κόρη της.

Ναι. Στις όπτασιες αυτές, η κόρη της παρούσαζόταν, χαμογέλοσε, μίλοσε.

Μια ζωή φανταστική περνούσε μπροστά στα θλιμμένα μάτια της, μια ζωή γεμάτη ψευδαισθήσεις που έπαιρνε θέση δίπλα στην πραγματική ζωή της. Και η μεγαλύτερη ευτυχία ήταν ότι τα όνειρα της ζωής αυτής τα θυμόταν όταν ξυπνούσε και συνενόταν. Όλα τα λόγια της

κόρης της άνηχοσαν ακόμη σ' αυτή της... Όλα τα χαμόγελά της τα έβλεπε... Πραγματικά το παιδί της δεν είχε πεθάνει... Έτσι όπως το ζωντάνευε αδιάκοπα με τη σκέψη της, με τα γράμματά της, με τις όμιλίες της, νόμιζε κανείς πως η μικρή εγκαταλελειμμένη σηκωνόταν τώρα από τον τάφο της κι' αναδυόταν από το κενόν... Και πόσο ήταν όμορφη!

Την νύχτα εκείνη που έφυγε ο Γκοντεφρουά για την Γερμανία, ο άέρας ήταν γεμάτος ηλεκτρισμό... Στόν ουρανό μαζεύονταν όλοένα τα σύννεφα και έσπεύσαν σε υπόκωφες βροντές ενώ η γή φωτιζόταν κάθε τόσο από τις αδιάκοπες αστραπές. Ο κεραυνός έπεσε δυο φορές στα δέντρα του πάρκου.

Η Βέρθα δεν μπορούσε να κοιμηθή. Έξέ άλλου, είτε θέλλα ήταν είτε όχι, εκείνη περνούσε πάντοτε σχεδόν άγρυπνες νύχτες. Δεν εύρισκε ύπνο.

Σηκώθηκε. Κατέφυγε την φορά αυτή όπως και τις άλλες στο ευνούμένό της φάρμακο.

Στην αρχή άνένευσε την μεθυστική μυρωδιά άργά... παρατεταμένα... απολαυστικά... με τα μάτια μισόκλειστα και το βλέμμα άπλανές...

Η μέθη όμως δεν έρχόταν. Κι' εκείνη ποθοόσε να μεθύση... Ήθελε να δηήθελε ν' άκούση τη κόρη της...

Ήθελε νάχη την ψευδαίσθηση ότι την σφίγγει στην άγκαλιά της, ότι φιλά τα μαλλιά της, τα μάτια της, και να νοιώση κοντά της σ' αληθινά, σε μιά παράξενη πραγματοποίηση του όνειρου της, το λυγρό της σώμα.

Τότε ήπιε... Ήπιε, άργά, με ικανοποίηση, νοιώθοντας να ύπώνεται μέσα της η φανταστική ζωή που ήταν η ευτυχία της.

Σιγά-σιγά, η πραγματικότης σβυνόταν πίσω από μιά παράξενη όμιχλη.

Η Βέρθα πήγε να ξεπλώση στο κρεβάτι της. Εκεί, θά περίμενε την άφιξη της κόρης της.

Μια όμιχλη ύψώθηκε γύρω της, άπλώθηκε γύρω από τη νέα γυναίκα, στις κουρτίνες του κρεβατιού που εξαφανίστηκαν, στο κρεβάτι που βυθίστηκε στην εκμηδένιση, αφήνοντάς την μετέωρη στο κενόν, σαν να λικνίζονταν στον άέρα ήδονικά και γλυκά... Έξαφανίστηκαν ακόμη όλα τ' αντικείμενα γύρω της, οι καρέκλες, τα έπιπλα, τα μπιμπιλό... Παντού είχε άπλωθή ένα γκριζό πέπλο, σαν όμιχλη, κάτι σαν τον βυθό των νερών... Μα η Βέρθα δεν είχε ναρκωθί ακόμη.

Τέλος, σιγά-σιγά, κάθε αίσθησις της πραγματικότητος σβύστηκε. Χωρίς μεταβατικές καταστάσεις, χωρίς κλονισμούς, το όνειρο αντικατέστησε την πραγματικότητα. Της φάνηκε ότι ένας έκθαμβωτικός ήλιος σκόρπιζε όλη την όμιχλη, όλο το γκριζό αυτό πέπλο που βάραινε επάνω

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ ΑΝΤΙΟ!

της. Μια γλυκειά, θερμή λάμψη γέμιζε το διάστημα και η Βέρθα πηγαίνονερχονταν χαρούμενη μέσα στο φώς αυτό. Έτσι η κοιμισμένη Βέρθα παρατηρούσε την ζωντανή Βέρθα...

Κι' εξαφνα τ' όνειρο ολοκληρώθηκε. Εκείνη που άναζητούσε η μητέρα άναδύθηκε άργά από το ίδιο το φώς. Στην αρχή φάνηκε σαν ένα φάντασμα, άούλληπτο και άκαθόριστο σαν την σκιά που ρίχνει στην θάλασσα κάποιο περαστικό σύννεφο...

Σε λίγο η σκιά πήρε σχήμα, έγινε πιο ευδιάκριτη...

Η Βέρθα ψιθύριζε μέσα στον ύπνο της: —Δεν όνειρεύομαι! Νά η κόρη μου που έρχεται!...

Κι' έβλεπε να προχωρή κοντά της ένα νέο κορίτσι πανέμορφο, με μιά όμορφιά που δεν βρίσκει κανείς στη γή, λευκή, διάφανη. Άπλωσε τα χέρια της και της είπε τρυφερά:

—Μαμά! υαμά! Ήρθες επί τέλους!

Η Βέρθα την άρπαξε στην άγκαλιά της και τα δάκρυα της κόρης ανακατόθηκαν με τα φιλά της μητέρας.

—Γιατί έμεινες, τόσοον καιρό μακριά μου; Πές μου!

Κι' ένοιόσαν οι δυο σκιές την άνέκφραση της ευτυχίας, την άπερίγραπτη έκσταση... Διηγήθηκαν η μιά στην άλλη τη ζωή τους άνάμεσα σε γέλοια, φιλά και δάκρυα...

Ύστερα, άπότομα, η Βέρθα δεν διέκρινε πια το χρώμα των ματιών της κόρης της... Τα έξέπλεκα μαλλιά της φάνηκαν να κρύβονται στην γκριζά όμιχλη που τα χαρακτήριζα... τα χαμόγελα έσβυσσε, της εξαφανίστηκαν, το χαμόγελο έσβυσσε, η φωνή έγινε υπόκωφη, μακρινή-πραγματικά φωνή όνειρου—το λεπτό και εύλυγιστο σώμα δεν διαγραφόταν πια καθαρά και οι γραμμές του σβυνόταν όλοένα μέσα στην όμιχλη...

Η Βέρθα άπλωσε τα χέρια άπελπισμένα κι' έλεγε:

—Μη φεύγεις... μη φεύγεις... Έμεινε

Όλα όμως εξαφανίζόταν... στο τέλος μιά άκαθόριστη σκιά που μάκραινε όλοένα...

Κι' ύστερα όλα εξαφανίστηκαν, όλα, εκτός από μιά ματωμένη γραμμή, που διαγραφόταν φρικτή, άπαίσια!

Η γκριζά όμιχλη αντικαθίστατο σε όνειρο... Τό όνειρο που τελείωνε σαν έφιάλη της...

Κι' ύστερα εξαφανίστηκε κι' η όμιχλη κι' όλα άρχισαν να ξαναπαίρνουν την παλιά τους μορφή. Οι καρέκλες, τα μπιμπιλό, οι κουρτίνες.

Η Βέρθα άνοιξε τα μάτια της. Άνασκήώθηκε, έντρομη... Πολύ καθαρά, στη θέση της κόρης της που είχε εξαφανισθή, διέκρινε ένα πρᾶγμα τρομερό και κόκκινο...

Μια μεγάλη λίμνη αίματος...

Άφησε μιά βραχνή φωνή να της ξεφύγει...

—Η κόρη μου είναι ζωντανή... Και θα κοιτώσουν την κόρη μου!

Ξανάπεσε λιπόθυμη...

Έξω, η θέλλα έμεινε... Η βροχή, τώρα, έπεφτε σε καταρράκτες. Οι βροντές άκούονταν ακόμη, αλλά πολύ μακριά, σαν το τελευταίο ξεσπάσμα ενός θυμού που σβύνει... Ο άέρας φυσούσε μανιασμένα. Ένα παράθυρο που δεν ήταν καλά κλειδωμένο, άνοιξε άπότομα...

Ένα άμάξι έτρίξε στο λιθόστρωτο...

Όλα όμως εξαφανίζονταν σιγά-σιγά, αφήνοντας μιάν άκαθόριστη σκιά που μακραινε όλοένα...

Ήταν ο Ζερβαί, ο καλός Ζερβαί που γυρνούσε από το σταθμό...

Το τραίνο έφερε τον Γκοντεφρουά προς την Γερμανία...

Κι' εκεί-κάτω, στις άγονες στέπες της άποστασμένης Πολωνίας, η γρηά Λίνα Κίφφερ άγωνιούσε...

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΣΕ ΜΑΚΡΥΝΗ ΧΩΡΑ...

Το Ράτσεεν είναι χτισμένο σε μιά κοιλάδα τριγυρισμένη από άγονους, άκαλλιέργητους λοφίσκους, όπου βόσκουν μελανά κοπάδια κακοθρεμμένων ζώων. Εκρικτά άγονες, όρίζων σκυθρωπός, ένας τόπος θλίψης και δυστυχίας.

Εκεί όδηγήσαμε τους άναγνώστες μας στην αρχή της ιστορίας αυτής, όταν ο Γκοντεφρουά ντε Λαντεναί παρακολουθεί το παιδί της Βέρθας.

Στόν τόπο αυτό ξαναγυρίζουμε πάλι, θ...

στερα από δεκάξη χρόνια.

Το χωριό διατηρεί ακόμα τη θλιβερή του όψη: η δυστυχία και η φτώχεια μένουν ίδιες πάντα.

Δεκάξη χρόνια τώρα, η Μαρκέλλα έζησε εκεί, κοντά στη Λίνα που γερνούσε.

Στό Φορνασέτο, στό Τρέζα, η Λίνα είχε δεχτή σαν ένα ευεργέτημα την άνατροφή του παιδιού. Αυτό έσήμαινε την άνεση για κείνη, τον πλούτο σχεδόν. Πήρε την μικρούλα μαζί της σαν νάπαριε ένα θσαυρό και την περιποιήθηκε όσο μπορούσε. Στην αρχή, η καλή γυναίκα, τά έκανε όλα αυτά από συμπέρον μάλλον παρά από αίσθηματικότητα.

Μά σιγά-σιγά, καθώς περνούσαν τα χρόνια, άρχισε να νοιώθι μιά στοργή για την μικρούλα αυτή. Η Λίνα δεν είχε άλλο παιδί. Άρχισε να λατρεύει την Μαρκέλλα όπως θά λάτρευε ένα παιδί που βγήκε από τα σπλάχνα της.

Και τό παιδάκι μεγάλωσε, έγινε κοπέλα χωρίς να παύση να είναι ό τι ύπηρε άνέκαθεν: γλυκειά, σεμνή, άξιαγάπητη, χαρούμενη.

Ήταν πολύ ψηλή. Όπως και η ίδια η Βέρθα όταν είχε την ηλικία της, η Μαρκέλλα στα δεκάξη χρόνια φαινόταν είκοσι. Το σώμα της ήταν λυγρό και χαριτωμένο. Είχε το χλωμό χρώμα μερικόν μελαγχρονών. Και όμως δεν ήταν μελαχρονή όπως η μητέρα της. Τα μαλλιά της είχαν μιά άπόχρωση φωτεινού χαλκού με άνταύγειες που άλλοτε τά έκαναν να φαίνονται ξαθά κι' άλλοτε μαύρα. Τα μάτια της είχαν το χρώμα του χειμωνιάτικου ουρανού, το έντονο βαθυγάλο εκείνο χρώμα όπου τα άστρα λάμπουν σαν κρύσταλλα επάνω στα όποια συγκεντρώνονται οι άκτίνες άγνώστων ήλιων. Το μέτωπό της φάνερανε εξυπνάδα και καλώςήνη. Τα χείλη της, όλοπόρφυρα, άφηναν, όταν γελοόσε, να φαίνονται δυο σειρές μαργαριταριών.

Η ζωή υπήρχε σκληρή, δύσκολη, παράλο το χρήμα που στελλόταν από την Γαλλία. Το χρήμα αυτό έλλαιωσε ίσια-ίσια έπισκοόσε. Ο Τερλάν δεν είχε φ...

ή πολύ γενναϊόδαρος. "Υστερα, και η Λίνα θέλησε να συνηθιστεί το παιδί στην εργασία, στην σκληρή δουλειά των αγρών. Τα λευκά χεράκια της Μαρκέλλας είχαν σκληρυνθεί, μα είχε κερδίσει σε υγεία και δύναμη.

Επί πολύν καιρό, η Λίνα είχε αφήσει τη Μαρκέλλα να αγνοεί το δράμα της γεννήσεώς της.

Το είχε υποσχεθεί στον Τερλάν. Και κρατούσε την υπόσχεσή της.

Αναθρεμμένη στον τόπο αυτό, η μικρή κόρη της μακρινής Γαλλίας δεν μιλούσε παρά την πολωνική γλώσσα που έμενε ακόμα ως ανάμνηση των παλιών χρόνων. Παρ' όλο που βρισκόταν στο βάθος όλων αυτών των χωριών της άρχαιας Πολωνίας που ήταν τώρα γερμανική, η Μαρκέλλα δεν ήξερε παρά ελάχιστα λέξεις γερμανικές.

Γύρω της άνηχευσε πάντα η πολωνική γλώσσα, παλλόμενη και γλυκειά συγχρόνως. Τα τραγούδια της στέππας λεγόταν στην πολωνική γλώσσα. Το ίδιο και οι παλαιοί θρύλοι που διηγούνταν οι γρηές κοντά στη φωτιά ή επάνω στα βουνά. Η Γερμανία ήταν κυρίαρχος του τόπου, κυρίαρχος των καρδιών ακόμη ίσως, ύστερα από τόσα χρόνια. Κι' όμως, το τραγούδι της πατρίδας, τραγουδούσε πάντα μέσα στις ψυχές των ανθρώπων αυτών του βουνού.

Εκεί στο φτωχικό και άγονο χωριό, δεν βρέθηκε κανείς για να μάθει στο παιδί της μακρινής Γαλλίας, μερικές γαλλικές λέξεις.

Πήγε στο σχολείο ως τα δέκα της χρόνια. Το σχολείο έλειπε έλλειψι μαθητών. Η Λίνα ανέλαβε τότε να της μάθει τα λίγα που ήξερε.

Η Μαρκέλλα έμαθε έτσι ότι πέρα από ένα μεγάλο ποταμό που ήταν μάρτυς αδιακόπων αιματηρών μαχών και όνομαζόταν Ρήνος, βρισκόταν ένας μεγάλος λαός, ένα έθνος που το όνομαζαν Γαλλία.

Παρά το γερμανικό της όνομα, το δνομα του ανθρώπου της που είχε πεθάνει, η Λίνα Κίφφερ ήταν πολωνικής καταγωγής.

Δεν μισούσε καθόλου τη Γαλλία. Δεν δίδαξε στην Μαρκέλλα να μισήσει την πατρίδα της.

Συχνά, όταν άρχισε να αναπτύσσεται η διάνοια του παιδιού, η Λίνα του μιλούσε για τον μακρινό αυτό τόπο περισσότερο παρά για τους άλλους. Γιατί άραγε; Υπήκουε στον Τερλάν και δεν απέκάλυπτε τίποτα στην Μαρκέλλα. "Ενοίωθε όμως κάποια τύχη για την υπόσχεση αυτή. Δεν το είχε υποσχεθεί να μη μιλά για τη Γαλλία.

Γι' αυτό έλεγε στο παιδί την γνώμη που είχε σχηματίσει σιγά-σιγά το άπλοτο μυαλό της, το υαλό μιας άμαθης χωρικής για τη Γαλλία:

—Είναι ο πλουσιότερος τόπος του κόσμου κι' όλοι οι άνθρωποι είναι ευτυχημένοι εκεί. Ο ήλιος κάνει να φυτρώνουν τα σπαρτά και τ' άμπελια... Ο λαός είναι εύθυμος και καλός. Μά όταν τον προσβάλλουν θυμώνει και η όργη του είναι τρομερή. Είναι τόπος όπου γεννήθηκε η ελευθερία, όπως λένε. Είναι ένας τόπος ευλογημένος από το Θεό.

(Η συνέχεια από προηγούμενο)

ΦΥΤΑ...ΠΟΥ ΠΕΡΠΑΤΟΥΝ

Αφού υπάρχουν βουνά που περπατούν, γιατί να μην υπάρχουν και φυτά; Βρίσκεται ένα είδος από τα πρωτότυπα αυτά φυτά σε μεγάλη άφθονία στις "Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής στην κοιλάδα Κανσάς. Αναπτύσσεται υπό μορφήν χνουδάτης σφαίρας στην άκρη ενός μίσχου δυσαναλόγως μικρού και παίρνει διαστάσεις που ποικίλουν από 30 εκατοστά έως... έναμια μέτρο.

Όταν το φυτό αυτό είναι στην ανάπτυξη του κρατιέται στον μίσχο του, που έχει την ρίζα του στη γη, όταν όμως ωριμάσει ξεραίνεται και φθάνει τότε ένα φύσημα του ανέμου για να το πάρει και να το κυλίσει όρες μέρες στο λειβάδι.

Κάθε φύσημα του ανέμου το κάμνει να πετα, να πελάει και κάποτε να υπερπηδάει και ψηλούς θάμνους.

Όταν ξεσπάσει θυελλα το θέαμα είναι φαντασμαγορικό με τις μεγάλες αυτές σφαίρες που κυλάνε εδώ και εκεί σαν να κυνηγούν ή μια την άλλη, με λιγυγιάδη ταχύτητα.

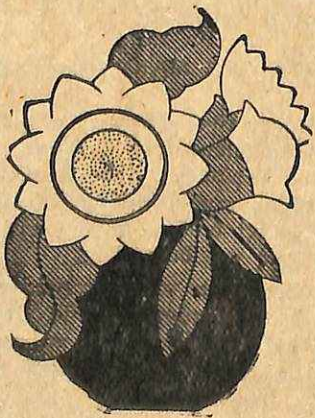
Μια άμερικανική εφημερίδα αναφέρει ένα νόστιμο έπεισόδιο που έγινε στα μέρη που φυτρώνουν τα φυτά αυτά.

Ένας όμιλος κυνηγών είχε βγει να κυνηγήσει βουάσσους, όπότεν διέκριναν μακριά, ένα κοπάδι από κάτι περιεργαζώα που δεν τάχανε δη ποτέ τους ως εκείνη την στιγμή. Κρύφτηκαν λοιπόν πίσω από κάτι δέντρα και περίμεναν, όχι χωρίς κάποιο φόβο. Το κοπάδι εξακολουθούσε να προχωρήσει πιδ γρήγορα τώρα από πρίν. Οι κυνηγοί έτοιμάζονταν. "Επαμίζουν τα όπλα τους, σκοπεύουν και πυροβολούν. Το κοπάδι όμως εξακολουθεί πάντα να τρέχει. Ξαναπυροβολούν, αλλά πάλι τα ίδια! Ούτε ένα από τα... άγρια θηρία δεν έπεσε κάτω από τις σφαίρες των όμοβροντιών των κυνηγών.

Το κοπάδι των παράξενων αυτών αγριμιών εξακολουθεί πάντα να τρέχει μέσα σ' ένα σύννεφο σκόνης. Οι κυνηγοί κατατρομαγμένοι το βάζουν στα πόδια, μα το κοπάδι πάντα τους κυνηγά και τέλος—ω δυστυχία τους!—τους προφθάνει.

Κατάπληκτοι τότε οι κυνηγοί που είχαν ότι είχε φθάσει πια η τελευταία τους ώρα, είδαν ότι έπρόκειτο για τα φυτά της Κανσάς που περπατούν... βοηθούντος βέβαια και του ανέμου.

Και ανέπνευσαν οι άνθρωποι!

Σκυλιά που πολεμούν

Γράψαμε σ' άλλο φύλλο για τα ζώα που πάνε στον πόλεμο μαζί με τους ανθρώπους.

Μεγάλο ρόλο ανάμεσα στα ζώα έπαιξαν τα σκυλιά.

Επί Ντιλσάβετ της Αγγλίας, τα σκυλιά έπαιρναν ενεργό μέρος στους πολέμους. Ο κόμης του Έσσεξ είχε 800 τέτοια σκυλιά γυμνασμένα, τα οποία χρησιμοποιήσε εναντίον των Ιρλανδών. Τα σκυλιά αυτά, που ήταν κάτι πελώρια μαντρόσκυλα, ώρμουσαν επάνω στ' αλογα και τα κουρέλιαζαν κυριολεκτικώς:

Δεν τα τρώαζαν ούτε οι κλωτσιές των ζώων ούτε τα δόντια του.

Επίσης οι Ισπανοί άποικοι χρησιμοποιήσαν σκύλους στους κλεφτοπολέμους των με τους Ινδούς Ιθαγενείς της Αμερικής, και για την καταδίωξη των φυγάδων, όπως σήμερα, η αστυνομία χρησιμοποιεί σκυλιά για να ανακαλύψουν τους κλέφτες.

Ο ντόν Ντιέγκο του Σαλαζάρ, διοικητής του Μεξικού, είχε ένα τρομερό σκυλί που το έλεγαν Μπεζερίλλο. Ήταν ένα μεγάλο ζώο που μπορούσε στους θυμούς του, να τρέψει σε φυγή και λεοντάρη! Μια μέρα, ο Ντόν Ντιέγκο, άμολησε το τρομερό αυτό ζώο πίσω από μια γρηά φυγάδα... Ο Μπεζερίλλο μυρίζοντας διαρκώς, ανέκαλυψε σε λίγο την δυστυχισμένη γυναίκα. Ένψ όμως όλοι περίμεναν να όρμήσει επάνω της και να την κατασείσει όπως το έκανε σε παρόμοιες περιπτώσεις, ο Μπεζερίλλο, απεναντίας, πήγε κοντά στη γυναίκα και άρχισε να της γλύφει τα χέρια.

Οι άλλοι άρχισαν να τον χτυπούν και να τον προκαλούν, μα ο σκύλος τίποτε. Είχε αναγνωρίσει, ο Μπεζερίλλο, στην φτωχή αυτή γυναίκα, εκείνη που πρίν ήταν βρεία τραυματιόμνος, ύστερα από έναν καυγά μ' άλλον σκύλο.

Κάποτε η έκγύμναση των σκυλιών του είδους αυτού δεν γινόταν χωρίς δραματικά έπεισόδια Στη Ζαμάϊκα ο στρατηγός Βαλπόλ, συνοδευόμενος από τον συνταγματάρχη Σκίνερ, θέλησε να έπιθεωρήσει ένα απόσπασμα από πολεμικά σκυλιά, που τα συνώδευσαν οι Ισπανοί κύριοί τους...

Με το πρόσταγμα «Πύρι!» οι Ισπανοί άδειασαν τα όπλα τους στον άέρα. Ο θόρυβος όμως των εκπυροκροτήσεων, έκανε τα σκυλιά να νομίσουν ότι έπρόκειτο να γίνει μάχη και παρ' όλες τις προσπάθειες των συνοδών τους, έσπασαν τις αλυσίδες των και ώρμησαν... Και μια που δεν υπήρχε άλλος έχθρος μπροστά των από τον στρατηγό Βαλπόλ και την ακολουθία του, τα σκυλιά ώρμησαν κατ' επάνω τους! Ο δυστυχισμένος στρατηγός μόλις βρήκε τον καιρό να καβαλήσει το αλογό του και να τραπήει εις φυγήν.

Χρειάστηκε να κινητοποιηθεί ολόκληρη η φρουρά για να συγκρατηθούν τα άγριόσκυλα και να σωθεί ο καταδιωκόμενος απ' αυτά στρατηγός κι' η πανικόβλητος ακολουθία του.

Εκείνη που δάδελε να είναι

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΠΩΛ ΜΟΡΡΙΣ

Δέκα κολλαριστά χαρτονομίσματα των χιλίων δολλαρίων απλώθηκαν επάνω στο γραφείο του δικτορος Μπέννεντ.

Στο μέτωπο και στο άπάνω χέλος του επιστήμονος έλαμπαν χοντρές σταγόνες ιδρώτος. Δυο ρυτίδες έδειχναν πόσο υπέφερε. Τα δάχτυλά του γαντζωνόνταν με δύναμη στα πέτσινα μπράτσα της πολυθρόνας. Το τικ-τάκ του ξυπνητηριού επάνω απ' τους ώμους του, ήταν ο μόνος κρότος στην απόλυτη σιωπή του δωματίου.

Πέρασαν δυο ολόκληρα λεπτά, προτού μιλήσει ο γιατρός. Τα μάτια του, εγκαταλείποντας τα γαλάζια χαρτονομίσματα, καρφώθηκαν επάνω στα ψυχρά γκριζά μάτια του άνδρος που ήταν σκυμμένος επάνω στο γραφείο.

— Όχι, είπε ο Ράϋμοντ Μπέννεντ, δεν μπορώ να το κάνω αυτό.

Ο νυκτερινός έπισκέπτης σηκώθηκε όρθιος. Το λεπτό πρόσωπό του είχε κάτι το φιδίσιο. Τα χαρακτηριστικά του ήταν κρυμμένα απ' την σκιά της καπέλλου που κατέβαινε ως τ' αυτιά. Το πρόσωπο ήταν λευκό σαν το σιγαρέττο που τρεμόσβυνε στα χείλη του.

— Λαμπρά, γιατρέ! "Αν θέλετε όχι, όχι. Βαριέμαι τις συζητήσεις. Αλλωστε εκείνο που θέλω, ούτε ή απειλή ενός ρεβόλβερ δεν μπορεί να έξαναγκάσει έναν άνθρωπο να το κάνει. Λαμπρά.

Έβαλε τα χέρια του στις τσέπες του έπανωφριοιού του. Το ένα έσφιγγε ένα ρεβόλβερ.

— Τώρα, συνέχισε, για να λάβω απλώς τα μέτρα μου θα σάς δέσω σ' αυτή την πολυθρόνα και θα σάς φιμώσω. Επίσης, θα κόψω τα σύρματα του τηλεφώνου.

■ ■

Ξυπνώντας το πρωί της έπομένης, η Μύρα Μπέννεντ, έληκτη, άντελήφθη πως ο σύζυγός της δεν έβρισκόταν στο πλευρό της.

Η Μύρα άπλωσε βιαστικά το χέρι της για να πάρει ένα κιμονό κι' ύστερα φόρεσε ένα ζευγάρι παντόφλες. Οι παντόφλες, λυωμένες απ' την πολύ χρήση, ήταν χτυπητή αντίθεση με το άριστοκρατικό πόδι. Και το κιμονό με τα ξεθωριασμένα χρώματα, εύλωτη από κάλυψη των οικονομικών δυσχερειών, δεν κατάρθωνε να κάνει να ξεχωρίσει η υπέροχη όμορφιά του κορμιού.

Κάτω απ' τα μαλλιά, που ήταν ανάκατεμένα απ' τον ύπνο, το πρόσωπο της Μύρας έταζε τον παράδεισο και την κόλαση. Μαύρα φρύδια σχημάτιζαν δυο νέφη κάτω απ' τα γαλάζια μάτια που έμοιαζαν με τα ζαφείρια που τόσο της άρεσαν. Λεπτή μύτη με φιλήδονα ρουθούνια, σαρκώδες στόμα που είχε το λεπτό και θελωτέ χρώμα

του κόκκινου γερανιού. Έξδν όμως απ' την απάραμιλλη όμορφιά γραμμών και χρωμάτων, το γέλιο της είχε κάτι το σατανικό.

Η Μύρα έβηκε το σύζυγό της στο γραφείο του, όπως τον είχε αφήσει ο νυκτερινός έπισκέπτης του. Τρομαγμένη, έσπευσε να τον λύσει και να του δώσει το φέμιστρο απ' το στόμα.

Ο γιατρός της διηγήθηκε ότι είχε συμβεί. Της είπε πως ένας άπεσταλμένος του Ντίλιγκερ, Δημοσίου Κινδύνου υπ' αριθ. 2, τον είχε έπισκεφθεί τα

—Ηλίθιε! του φώναξε έξω-φρενών.

μεσάνυχτα και του πρόσφερε 10.000 για μια αισθητική έγχειρηση που θα άλλαζε τα χαρακτηριστικά του προσώπου και τα δυχτυλικά αποτυπώματα του άρχηγού του.

— Δεν μπόρεσα να δεχτώ, συμπέρανε ο χειρουργός. Παρά τις έπείγουσες χρηματικές ανάγκες που έχομε, δεν μπορώ να άτιμιστώ έπαγγελματικώς.

Η Μύρα τινάχτηκε όρθια:

—Ηλίθιε! του φώναξε έξω-φρενών. Και πιστεύεις πως είσαι άνδρας, έσύ; Θάπρεπε να δεχτής. Δεν το καταλαβαίνεις; Δεν σκέπτεσαι! Και τί δεν μάς λείπει; Με κρατάς θαμμένη ένα χρόνο σ' αυτή την φριχτή έπαρχιακή πόλη, με θυσιάσεις σκληρά και τολμάς να άρννηθής ένα ποσό που δεν είδαμε ποτέ στην ζωή μας! Πάντα θα είσαι

ένας άνίκανος! Ποτέ δεν θα σοθάρεις!

Κι' ώρμησε έξω απ' το σπίτι η μάλλον απ' την ζωή του Ράϋμοντ Μπέννεντ.

■ ■

Την είδε μια μέρα στη Βιέννη. Κουρασμένος ύστερ' από πολλών μηνών έπιστημονικές έρευνες είχε μπη ταχία σ' ένα σινεμά όπου πρόβαλαν ένα άμερικανικό φιλμ. Ο φακός είχε αλλάξει παράξενα την καλλονή της Μύρας. Την προστυχία των χαρακτηριστικών της την είχαν σχεδόν εξαλείψει οι ειδικοί του Χόλλυγουντ. Τώρα είναι λεπτή, φιδίσια, έκφυλη. Ήταν ο τέλειος τύπος της «θάμπ», της μοιραίας γυναίκας. Δεν ήξερε να παίζει, αλλά θα προώδευε μόνο και μόνο ενσάρκωνοντας τον τύπο που έδειχνε το πρόσωπό της.

Ο Ράϋμοντ Μπέννεντ παρακολούθησε τα φιλμ της γυναίκας του στη Βιέννη και στην Νέα Υόρκη όταν έέπιστρεψε. Κατά τα δέκα χρόνια της λαμπρής σταδιοδρομίας του που τον έφερε στην κορυφή της αισθητικής χειρουργικής, συχνά έβλεπε στα περιοδικά τις φωτογραφίες της στάρ Μύρας Μπέννεντ.

Ένα θράδυ, τον κάλεσαν στο τηλεφώνο απ' το Χόλλυγουντ. Άκουσε με έξαιρετική συγκίνηση μια φωνή να του μιλά απ' την άλλη άκρη του σύρματος.

— Μέκζον, είπε στον βοηθό του αφού άφισε το άκουστικό, θα με άναπληρώσετε για μερικές μέρες. Μιά...πολή! γνώριμός μου, η Μύρα Μπέννεντ, η κινηματογραφική στάρ, έπεσε θύμα αυτοκινητιστικού δυστυχήματος. Το κρύσταλλο του «παρ-μπρίζ» θρυμματίστηκε επάνω στο πρόσωπό της... Υποσχέθηκα να σπεύσω να την έγχειρήσω...

■ ■

Ο Μπέννεντ μπήκε μέσα στο θάλαμο της άρρώστης την μέρα που έπρεπε να της άφαιρέσει την μάσκα απ' το πρόσωπο. Ακίνητος σε μια γωνία περίμενε, καπνίζοντας, να άφαιρέσουν οι βοηθοί του τις γάζες.

Σε λίγο, αφού έμεινε μόνος με την Μύρα, της έδωσε έναν καθρέφτη.

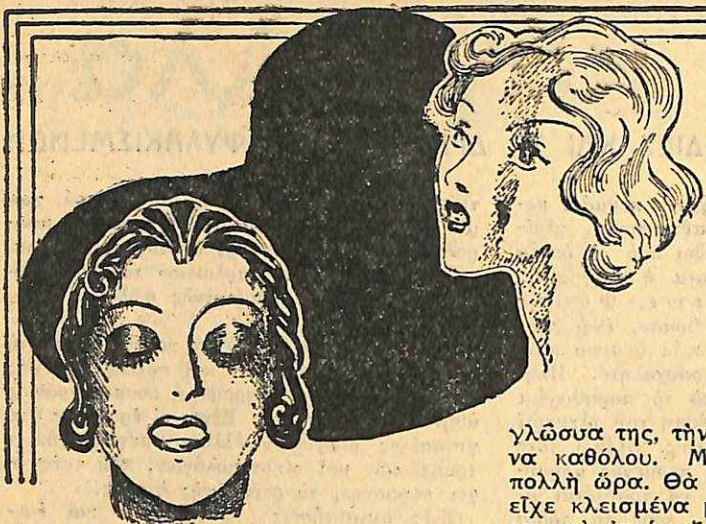
Εκείνη είδε ξαναζωντανεμένη την καταπληκτική όμορφιά του προσώπου της... Κι' όμως το πρόσωπο αυτό ήταν μιάς άγνωστης. Γαλήνιο και φωτεινό, έδειχνε τόση καλωσύνη που άθελα η σκέψη το έβλεπε μέσα σ' έναν ήσυχο κήπο ή σ' ένα άναμμένο τζάκι, γύρω απ' το όποιο έπαίζαν παιδιά. Πρόσωπο άγγελικό, μαντόνας. Όποιοδήποτε άλλο πρόσωπο, εκτός όμως απ' το πρόσωπο της Μύρας Μπέννεντ, της «μοιραίας γυναίκας» της όθνης.

Προτού πη εκείνη λέξη, ο Ράϋμοντ Μπέννεντ της είπε:

— Ξέρω τι θα ήθελες να πής! Τώρα όμως τουλάχιστον θα μοιάζεις με την γυναίκα που θα ήθελα να ήσουν.

Και γυρίζοντας της την πλάτη του, βγήκε από το δωμάτιο...

ΠΩΛ ΜΟΡΡΙΣ

Δυο το αριστοτεχνικό γυναίκες

Το προσωπικό του πύργου του Σόνβεργ, κατάπληκτο βλέπει την απότομη μεταβολή που έπληξε στην συμπεριφορά του Μαινάου απέναντι της συζύγου του. Η Ζυλιάν γίνεται τώρα το αντίκείμενο του γενικού σε-
δασμού.

Ένα απόγευμα, έποφλεείται της μοναξιάς της, για να επισκεφθεί την έτοιμοθάνατη στο ινδικό περιβόλι. Η Λόν της διηγείται τότε την τραγική ιστορία της. Ίσως και την πληροφορεί ότι μέσα στο μικρό κουτάκι που κρέμεται από το λαιμό της, υπάρχει το γνήσιο έγγραφο του βαρώνου Γισθέρτου, το οποίο άφρατο τον μικρό Γαβριήλ.

20.

(Η συνέχεια)

Και η κυρά Λόν εξακολουθούσε την αφήγηση της: Ήταν εύκολο να καταλάβει κανείς ότι ο θάνατος πλησίαζε. Ο κ. αὐτάρχης και ο κ. Μπεργκ δεν τον άφηναν ούτε στιγμή μόνο. Άλλα ο Θεός έδωσε και ο αὐτάρχης έπαθε ένα κρυολόγημα. Μια μέρα που ήταν άκοιμη στο κρεβάτι, ο σύντροφός του προσεκλήθη από την δούκισσα στην πόλη. Ο Θεός τὰ κανόνισε όλα. Έγώ έμεινα μόνη κοντά στον βαρὼν Γισθέρτο. Έκείνος μόλις είδε ότι ήταν μόνος ανέπνευσε σαν κατάδικος που ξαναβρίσκει την ελευθερία του. Οι κουρτίνες ήταν κλειστές πάντοτε, γιατί τὰ παράθυρα έβλεπαν πρὸς το ινδικό περιβόλι. Μοῦ ήλθε τότε μια έμπνευσις Θεοῦ καὶ άνοιξε τις κουρτίνες. Ο ήλιος μπήκε και φώτισε τὸ δωμάτιο... Άλλά συγχρόνως ένόμιζε κανείς ότι μια άλλη κουρτίνα τραβήχθηκε και ότι καὶ τὸ μυαλό του βαρὼν Γισθέρτου φωτίστηκε. Μὲ έκυτταζε και έχάιδεψε τὸ χέρι μου, σαν για να με εὐχαριστήση πὸν τὸν περιποιούμεν. Τότε είπα μέσα μου: «Τώρα θὰ τὰ ριψοκινδυνεύσω όλα για όλα»... Μετά δέκα λεπτά έφερα αὐτή την γυναίκα και την έμπασα από την μικρή σκαλίτσα της άριστερης πτέρυγος. Άνοιξα την πόρτα της κρεββατοκάμαρας του βαρὼν... Η καρδιά μου χτυπᾶ ακόμη όταν θυμύμαι την κραυγή άγωνίας και άπελπισίας που έβγαλε η δυστυχισμένη. Ο άνδρας έκείνος, που άγαπούσε τόσο ο κομψός άρχοντας, ο ώραιος ευπατρίδης, δεν ήταν πιά παρά ένα φάντασμα. Έτρεξε επάνω του και τὸν άγκάλιασε με άγάπη. Έκείνος την έκύτταζε στην άρχή με άυστηρότητα... Άλλά κατόπιν άμέσως της άνοιξε την άγκαλιά του... Έκείνη άρχισε τότε να τοῦ μιλή την

γλώσσα της, την όποια οὐν καταλάβαινα καθόλου. Μιλούσε γρήγορα και πολλή ώρα. Θὰ τοῦ έλεγε θέβαια δσα είχε κλεισμένα μέσα της και πράγματα που έτρώμαζαν τὸν βαρὼν και τὸν έκαναν νὰ άγανακτῇ. Κατόπιν μὲ έβαλε και έμένα να μιλήσω... Τὰ είπα κι' εγὼ όλα... Την καταδίωξη τοῦ αὐτάρχου και τὸν τρόπο που προκάλεσε στην δυστυχισμένη... Έκείνος προσπάθησε να μιλήσῃ. Άλλά δεν ξέρω αν σὰς τὸ έχω πῇ, η άσθενεία του δεν τοῦ επέτρεπε να άρθρώσῃ λέξη. Τότε έγραψε σ' ένα φύλλο χαρτί:

«Μπορείς να μοῦ φέρῃς ἔδω την έξουσίαν».

«Έκοῦνησα τὸ κεφάλι μου άρνητικά, γιατί τὸ πράγμα ήταν άδύνατο. Τότε έκείνος πήρε ένα φύλλο χαρτί και άρχισε να γράφῃ... Έγὼ έτρεμα: "Αν κανείς ύπηρέτης τοῦ αὐτάρχου έμπαινε!... Άλλά εὐτυχῶς όλοι ήσαν άφωτισμένοι στην περιποίηση τοῦ αὐτάρχου. Ο βαρὼνς μοῦ έκαμε νεῦμα να άναψῶ ένα κέρι και να τοῦ δώσω δουλοκέρη.

«Μὲ τὸ ίδιο σμαράγδι που έχάρισε στὸν αὐτάρχη σφράγισε δυὸ φορές τὸ χαρτί που είχε γράψει. Τὸ σφράγισε μόνος του, μὰ έπειδὴ ήταν πολὺ άδύνατος, έχρειάσθηκε να πιέσω τὸ χέρι του. Τὰ οὐκὸσημα φαινόταν καθαρά. Έπῃρε ένα φακό από τὸ συρτάρι και τὰ έκύτταζε. Φάνηκε εὐχαριστημένος. Μοῦ έδειξε τὸ χαρτί και έδιάβασα την έπιγραφή: «Πρὸς τὸν κύριο βαρὼν Ραούλ ντε Μαινάου». Μοῦ τὸ έδωκε. Άλλά η δυστυχισμένη γυναίκα ὠρμησε και μοῦ τὸ πήρε και τὸ έβαλε προσεκτικά στο κουτάκι που κρεμόταν από τὸν λαιμό της. Ο βαρὼνς την έκύτταζε εὐχαριστημένος και μοῦ έκαμε νεῦμα ότι τὰ πράγματα ήσαν καλά έτσι. Την έσφιξε στην άγκαλιά του για τελευταία φορά σ' αὐτὸ τὸν κόσμο. Έκείνος τὸ ήξευρε, αλλά έκείνη όχι. Δεν ήθελε να φύγῃ όταν αὐτὸς μοῦ έκαμε νεῦμα και άρχισε να κλαίῃ πικρά. Άλλά ήταν τόσο γλυκεία και ήσυχη, ὥστε μ' άκολουθῃσε. Άς έδινε ο Θεός να ήταν πάντα έτσι υπάκοη. Μὰ όταν επέστρεψε στο ινδικό σπίτι, δεν κατάλαβε τὸν έαυτὸ της καλά. Δεν ήθελε να κυττάξῃ οὔτε τὸν μικρὸ Γαβριήλ γιατί της είχε κολλήσει η ιδέα να γυρίσῃ κοντά στον βαρὼν. Κατάρθωσε κρυφὰ από έμένα να φύγῃ και να μὴ θάσῃ σ' έναν από τὸς διαδρόμους τοῦ πύργου. Έκεί την συνήντησε ο αὐτάρχης... Τί συνέβη τότε; Θέλησε να φωνάξῃ και της έσφιξε τὸν λαιμό για να την έμποδίσῃ η θέλησε να την πνίξῃ από μωνιῶν ζήλεια; Κανείς δεν ξέρει τίποτα. Τὸ γεγονός είναι ότι την έσκότωσε και ότι

άν δεν πέθανε τότε, αὐτὸ δεν οφείλεται στὸν αὐτάρχη. Τώρα τὰ ξέρετε όλα. Πρέπει να πάρετε την άλυσίδα που κρατῇ τὸ κουτί και να την βάλετε πτὸ λαιμό σας.

—Τώρα; είπεν η Ζυλιάν με άγωνία. Άλλά έπλησίασε με θάρρος και έσκυψε επάνω στην έτοιμοθάνατη.

Έκείνη ανέπνεε ακόμη. Η Ζυλιάν έκαμε ένα θῆμα πρὸς τὰ ὀπίσω. —Δεν θὰ μπορούσα να συγχωρήσω στὸν έαυτό μου, είπε, την φριχτή έντύπωση που θὰ αίσθανόταν αν ξανάβρισκε τις αίσθήσεις της και παρατηρούσε ότι της λείπει ο πολὺτιμος θησαυρός της. Όταν όλα τελειώσουν, θὰ τὸ πάρω. Σοῦ τὸ υπόσχομαι. Θὰ με φωνάξῃς και θὰ έλθω άμέσως. Έδω, έστω και αν είναι μια νύκτα σαν την χθεσινή. Πρέπει να πάρω αὐτὸ τὸ χαρτί. Μὰ ἐφ' ὅσον ζῇ, ἄς μὴ της τὸ στερήσωμε... Κυρία Λόν, λυποῦμαι πὸν έχω ένα παράπονο να σοῦ κάμω. Άλλά σὺ πὸν ήξευρες την ύπαρξή και την αξία αὐτοῦ τοῦ χαρτιοῦ, έπρεπε να τὸ δώσης στην διεύθυνσή του μόλις έγράφηκε.

—Κυρία βαρὼν! Μὴν τὸ λέτε αὐτό! Μιλᾶτε ἔτσι σήμερα, πὸν όλα πάνε καλά, χωρίς σὲ σας. Άλλά τότε... Ήσαν όλοι έναντίον μου, όλοι ένωμένοι από τὸ ίδιο συμφέρον. Άλλά φλυαρῶ σαν άνόητη, έδιώρθωσε η Λόν βλέποντας την Ζυλιάν να κοκκινίζει. Σήμερα όλα είναι καλά. Τότε όλα έπήγαιναν κακά. Κυρία βαρὼν, τὸν άκούσατε τὸν ίδιο να λέγῃ ότι άπεστρέφτο και άηδίαζε αὐτὸ τὸ παιδάκι. Τὸ μεταχειρίζονταν σαν σκυλί. Αν έκανα αὐτὸ πὸν λέτε, να πῶς θὰ συνέβαιναν τὰ πράγματα: Ο κύριος βαρὼνς θὰ έπαίρνε τὸ χαρτί από τὰ χέρια μου, θὰ τὸ έδειχνε στὸν αὐτάρχη και τὸν βαρὼν και έκείνοι θὰ γελοῦσαν, θὰ τὸν εὐρωνεύοντο για την άφέλειά του, θὰ έθεβαίοναν ότι πρόκειται για δόλο, και θὰ με έδιωχναν άμέσως. Όχι! Όχι! Καλλίτερα πὸν έκαμα ὑπομονή. Αν ήξευρα τούλαχι-στον τί γράφει αὐτὸ τὸ χαρτί; Άλλά δεν ξέρω. Δεν είναι πολὺς καιρὸς πὸν ένα θράδου πὸν έκοιμόταν από την έπίδραση τοῦ ναρκωτικοῦ, θέλησα να άνοίξω τὸ κουτί. Άλλά στάθηκε άδύνατο. Δεν έλπέει κανείς μέρος, από τὸ όποιο μπορεί να άνοιξῇ. Νομίζω ότι πρέπει να τὸ σπάσῃ για να πάρῃ τὸ χαρτί.

—Τόσο τὸ καλλίτερο! είπε η Ζυλιάν. Διευθύνθηκε πρὸς την τζαματιή πόρτα και έκάλεσε τὸν Γαβριήλ. Η ήμέρα είχε προχωρήσει και δεν μπορούσε να εὔρῃ καιρὸ να άνακοινώσῃ στὸν Μαινάου δσα είχε μάθει. Έπρεπε να έτοιμασῇ για την συνάντσή της. Αὐλῆς. Έπέστρεψε στὸν πύργο, έμαθε ότι ο Μαινάου ήταν άπασχολημένος άκόμη με τὸν έπιστάτη τοῦ Βολκερχάου.

μα της Ε. ΜΑΡΙΤ

αγαπούν...

ΔΙΣΟΗΜΑΤΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ουζεν και άπεφάσισε να κρατήσῃ άκόμη τὸ μυστικό της. Έπῃγε στην τουαλέττα της, ὅπου την έπερίμενε η Άννα.

ΣΤΗΝ ΑΥΛΗ ΤΗΣ ΔΟΥΚΙΣΣΗΣ

Δυὸ άμάξια έπερίμεναν τὸς κυρίους έμπρὸς στὸν πύργο. Έμπρὸς στην σκάλα ήταν τὸ κουπέ τοῦ αὐτάρχου με ήσυχα άλογα, οδηγούμενα από ένα γέρο άμαξηλάτη. Λίγο παραπέρα τὰ άλογα τοῦ Μαινάου χτυποῦσαν άνυπόμονα τὰ πέταλά των.

Ο Μαινάου θημάτιζε στὸν διάδρομο την στιγμή που μια πλαγία πόρτα άνοιξε και μπήκε η πολυπόρνα τοῦ αὐτάρχου με τὰ καρούλια μέσα. Μπορούσε θέβαια να περπατήσῃ την ήμερη άκείνη, αλλά ήθελε να διατηρήσῃ τις δυνάμεις του άκέραιες για την Αὐλή. Απέναντι από την πόρτα άκείνη λῃ, άπέναντι από την πόρτα άκείνη άνθρωπος έπέρασε. Βλέποντας τὸν αὐτάρχη, ταχυνε τὸ θῆμα του και εξαφανίσθηκε.

—Ποιὸς είναι είπε ο αὐτάρχης. Πῶς ο άνθρωπος αὐτὸς τολμᾷ να περνᾷ ἔτσι ελευθερά από ἔδω;

—Έφαγε, κύριε αὐτάρχη, είπε ένας ὑπηρέτης, και θὰ νόμιζε ίσως ότι δεν ὑπάρχει ἔδω κανένας άλλος από την ὑπηρεσία.

—Α! Ένόμισε... Άλλά τὸν γνωρίζω. Δεν κάνω λάθος. Είναι έκείνος ο άθλιος ο Ντάμμερ, πὸν τὸν έδιώξαμε κάποτε εξευτελιστικά. Δεν είναι ἔτσι; προσέθεσε, άπευθυνόμενος πρὸς τὸν Μαινάου.

—Πράγματι, θείε μου, αὐτὸς είναι. —Και είναι ἔδω στο σπίτι μου; Τρώγει στο σπίτι μου;

—Αγαπητέ μου θείε, ξέρετε ότι κανείς μας δεν είναι ἔδω στο σπίτι μας άποκλειστικῶς... Είμεθα στο σπίτι μας με ίσα δικαιώματα ο καθένας! είπε μὲ ὕφος αδιάφορο ο Μαινάου. Ντάμμερ μοῦ έφερε πληροφορίες από τὸ Βολκερχάουζεν και δεν μπορεί να γυρίσῃ ἐκεῖ πρὶν από αύριο. Έποσει λοιπὸν να μείνῃ νησιτικός στο Σόνβεργ; Έκαμε τὸ λάθος να έκτεθῇ σὲ θερμότητα μαζί σας και γι' αὐτὸ τοῦ συνάντησῃς κατὰ τὰ άλλα, πρέπει μια επίπληξις. Κατὰ τὰ άλλα, είναι με την άδειά μου ἔδω.

—Α!... Πολὺ καλά. Καταλαβαίνω τώρα. Έλησμένησα την νέα λόξα σου. Έγίναμε ἐπὶ τοῦ παρόντος φιλόανθρωποι. Έκαμες στο Βολκερχάουζεν ένα ποῖο εὐκαριστὰς δλους τὸς κλέφτες και τὸς κατεργαρέους;

—Ο Ντάμμερ ὑπέπεσε στο θάρρ σφάλμα να φερῇ κάποτε άνευλαβῶς μαζί σας, θείε μου, και δεν ήξε πᾶ θέσῃ στο Σόνβεργ. Άς δεχθῶμε ὡς ελαφροντικό του, αν θέλωμε να εἰμε-στε άμερόληπτοι, ότι δεν είχε και τελείως άδικο. Δεν πρέπει ποτε να λη-

σμονοῦμε, ότι οί οἱ ὑπηρέτες μας είναι όμοιοι μας και ότι αν τὸς μεταχειρίζομαστε σαν σκυλούς, τὸς εξαναγκάζουμε σὲ βιαιότητες, πὸν η εὐθύνη των βαρύνει περισσότερο ἡμᾶς παρά αὐτούς!

—Άλήθεια; —Ετσι νομίζεις; Μὲ συγκινεῖ αὐτή η πλήρης ίσότης με-

ταξὺ ἐνὸς αὐτάρχου, ἐνὸς βαρὼν Μαινάου και ἐνὸς δασοφύλακος. —Οραία. Όλα αὐτὰ είναι λογικά. Μὰ ἄς κάμωμε ὑπομονή, γιατί όλα παίρνουν ένα τέλος. Θέλεις να πᾶς ἔμπρὸς; Δεν μπορῶ να έχω την άνησυχία ότι τὰ ζωηρὰ άλογά σου με παρκαλοῦθουν.

—Περιμένω την γυναίκα μου, θείε μου!

Την στιγμή που ο Μαινάου έλεγε τις λέξεις αὐτές, άκούσθηκε τὸ τρίξιμο μεταξὺ τοῦ φορέματος και η Ζυλιάν παρουσιάσθηκε. Ο σύζυγός της της είχε είπῃ, ότι μια συνάντις της Αὐλῆς άπαιτοῦσε μεγάλη τουαλέττα

Διευθύνθηκε πρὸς την τζαματιή πόρτα και έκάλεσε τὸν Γαβριήλ.

και είχε φορέσει την άργυρόχρωμη τουαλέττα που της είχε στείλει για τὸς γάμους της. Τὰ μεγάλα σμαράγδια τοῦ περιδεραιίου που της είχε προσφέρει ο Μαινάου, έλαμπαν στα μαλλιά της.

—Α! Τί εὐχάριστη έκπληξη για την Αὐλή μας! είπε ο γέρος έξω φρενών, πὸν δεν έπερίμενε ότι η Ζυλιάν θὰ συνώδεσε τὸν σύζυγό της. Περᾶστε, κυρία. Περᾶστε! είπε όταν την είδε να διστάξῃ να περάσῃ ἔμπρὸς του.

Ο Μαινάου της προσέφερε τὸν θραχίονα και προχώρησαν.

—Η μνηστῇ μου είναι ὡραία σαν την Βασίλισσα που έχουν οι νεράιδες! της είπε χαμηλά. Άλλά έχει τὸ πρόσωπο κατὰ σαν σύννεφο λύπης.

—Έχω πολλὰ σοδάρὰ πράγματα να σοῦ άνακοινώσω! τοῦ είπε έκείνη γρήγορα. Πόσο θιάζομαι να γυρίσωμε!

—Υπομονή! Πρέπει να έκτελέσω ένα καθήκον στην Αὐλή. Θὰ προσπαθῶ να τὸ έκτελέσω γρήγορα και κατόπιν θὰ εἰμαι ελεύθερος μαζί με την αγαπημένη την γυναίκα μου.

Μπήκαν στο άμάξι, και τὰ άλογα έξεκίνησαν με την συνηθισμένη ὀρμή τους, άκολουθούμενα από τὸ εἰρηνικό άμάξι τοῦ αὐτάρχου.

Είχαν συνηθίσει στην Αὐλή της Δούκισσας να θεωροῦν τὸν γάμο τοῦ βαρὼν Μαινάου σαν ένα είδος άταξίας του συνδικεσίου, παρά την εὐγενή καταγωγή της νέας. Έλεγαν μεταξὺ των, ότι στὸν πύργο τοῦ συζύγου της έκτελοῦσε καθήκοντα παιδαγωγοῦ και συγχρόνως άρχινοσοκόμου. Μὲ την μαύρη μεταξὺ τῇ ποδιά δεμένη επάνω στο φόρεμα, εγύριζε από την κάβα στις σοφίτες, κανονίζοντας την εργασία και ἐπιβλέποντας την έκτέλεσή της.

Η κουζίνα και τὸ πλυσταριό ήσαν τὸ στοιχείο της... Φρίκη! Και γελοῦσαν, αναφέροντας την αντίθεση πρὸς την πρώτη σύζυγο, την τόσο λεπτή, την τόσο άριστοκρατική, πὸν δεν ήξερε καν σὲ ποῖο μέρος τοῦ Σόνβεργ ήταν τὸ ὄφιο.

Άλλά κανείς από τὸς αὐλικούς, οί όποιοι γελοῦσαν μαζί της, δεν είχε δῇ άκόμη την Ζυλιάν. Ήξεραν μόνο ότι ήταν ὑψηλὸσωμη και ρούσα και είχαν πλάσει με την φαντασία των τὸν εἰκόνα της. Κοικαλιάρια, κακοσουλούπιτη με μεγάλα και χονδρὰ πόδια, με χέρια κόκκινα και τὸ πρόσωπο κόκκινο και με πανάδες. Είχαν σχηματίσει την πεποίθηση ότι αἱ ὑποθέσεις των αὐτὲς ήσαν άκριβείς, τόσο πὸν πολὺ ὅσο ο Μαινάου εξακολουθοῦσε να ζῇ σαν άνύπαντρος. Στην τελευταία έσπερίδα της Αὐλῆς, όταν τὸν ρώτησαν με πο-νηρία για την ὑγεία της συζύγου του, άπήντησε:

—Υποβῶ ότι είναι καλά. Έχω τέσσαρες μέρες να πᾶω στο Σόνβεργ. Τέλος όλοι ήξευραν, ότι η άναγώρησή του για τὸ ταξίδι ήταν ἡ άρχή τοῦ χωρισμοῦ των δύο συζύγων. Και να πὸν έξαισθη έφθανε στο δουκικό άνάκτορο, δίδοντας τὸν θραχίονα σὲ μια γυναίκα με ἐπιβλητικὴ και αὐστηρή καλλονή, ένα είδος σεμνῆς θεᾶς, πὸν κατεβαίνει στην γῇ για να πάρῃ μέρος στις άπολαύσεις των θνητῶν.

Η δούκισσα θέλησε να δώσῃ στην ἑορτὴν έκείνη εξαιρετική λαμπρότητα.

(Συνέχεια στο προσεχές)

ΣΕ ΕΠΤΑ ΓΡΑΜΜΕΣ

Η αμερικανική αστυνομία, είναι σε μερικές περιφέρειες έφωδιασμένη με ασυρμάτους της τσέπης. Τα μηχανήματα αυτά δεν ζυγίζουν περισσότερο από 900 γραμ. και είναι ακτίνας 100 μιλίων. Ο πόλιςμαν έχει τόν ασύρματό του μέσα στον μανδύα του και τόν χρησιμοποιεί με ακουστικά.

Ξέρετε πότε κατασκευάστηκε το πρώτο ζεύγος μεταξωτής κάλτσας; Το 1547. Αλλά—προς ικανοποίησιν του γυναικείου φύλου αυτό—δεν ήταν γυναίκα που το φόρεσε. Ήχηξε ο βασιλεύς της Γαλλίας 'Ερρίκος ο Β'. Έως εκείνη την εποχή οι βασιλείς κ.λ.π. φορούσαν μάλλινες κάλτσες.

Οι επί της κυκλοφορίας αστυφύλακες στο Νητρώι της Αμερικής φέρουν επάνω σε κάθε μπράτσο τους ένα πράσινο φωτάκι, επίσης δε ένα κόκκινο πίσω, επάνω στην πλάτη. Είναι μικροί ηλεκτρικοί γλύμποι των οποίων οι πύλες βρίσκονται στις τσέπες ους.

Ένας Ιταλός πήρε αυτές τις μέρες μια κατ' ποσάλ που τήν είχε στείλει ο ίδιος πριν 120 μέρες με τόν σκοπό να την κάνει να κάνει τόν γύρο τού κόσμου. Κάθε παραλήπτης ειδοποιημένος καταλήγως, έσθονε την διεύθυνσή του και έγραφε την παρακάτω. Το ταξίδι στοίχισε μόνο 2 φρ.

Δέλετε και μια καλή συμβουλή, όσοι πάσχετε από νευρική κατάπτωση; Τήν δίνει ο δωρ Πράϊς, τού Λονδίνου: Μείνατε ξεπλυμένοι, μέσα σ' ένα ήμιφως, ούτε διάβασμα, ούτε κινηματογράφος, ούτε θέατρο, ούτε περίπατο, ούτε ποτά, ούτε καπνό. Και πρό παντός, ούτε... σκέψη!

Η αστυνομία τού Λος Άντζελες έχει έφωδιασθή μ' ένα περίεργο περιστροφικό, το περιστροφικό που... φωτογραφίζει! Όταν ο αστυνομικός πυροβολεί έναντιόν ενός κακούργου, ξετυλίγεται μια μικρή, κινηματογραφική ταινία και φωτογραφίζει τόν πυροβολούμενο. Έτσι αυτός αναγνωρίζεται.

Στην Γερμανία ανακαλύφθηκαν κάτι ποντικοί, δεμένοι ο ένας με τόν άλλον... από την ουρά! Και όμως δεν πρόκειται περί άσπελότητος. Οι ποντικοί είναι φυσιολογικάτα ενωμένοι από τις ουρές. Πώς συνέβη τώρα αυτό το μυστήριο, άγνωστο. Το φαινόμενο έχει σημειωθή και άλλοτε.

Το μπαμπού, το τροπικό δέντρο από το οποίο γίνονται τα γνωστά επιπλα, είναι από τα φυτά που αυξάνονται το ταχύτερο. Ίδιως όταν βρέξῃ, βλέπει κανείς το πολύτιμο αυτό θαμνόδεντρο να αυξάνη έως 14 εκατοστά κατά είκοσιτετράωρο. Θα μπορούσε δηλ. να δη κανείς τήν ανάπτυξή του.

Ξέρετε ποιά είναι το πιο δυνατό άλκοολ του κόσμου; Δεν είναι το σίκου, όπως πολλοί θα νομίζουν, αλλά εκείνο, που βγαίνει από την ρίζα της μανιόκας ή της ταπίκας. Είναι δέκα φορές δυνατότερο από το σίκου. Οι ιθαγενείς που τόν πίνουν, μισούν μόνο μ' ένα ποτηράκι.

Έντβιζ Φεγιέρ

Καταγωγή: Η Έντβιζ Φεγιέρ γεννήθηκε στο Βεζούλ, στις 29 Οκτωβρίου. Η μητέρα της είναι Άλσατς και ο πατέρας της Ιταλός.

Ιδιαιτέρως χαρακτηριστικά: Έγος 1.65 μ. Βάρος 57 κιλά. Μάτια καστανά σκούρα. Μαλλιά ξανθά. Όχι κακή. Όχι ψεύτρα. Περιώρισε μάλιστα στο ελάχιστο τα συνηθισμένα κοινωνικά ψεύδη. Χαμογελά συχνά όχι για να δείξῃ τὰ ἐξαιρία δόντια της αλλά γιατί είναι φυσικό της. Όχι προληπτική. Τα χρώματα που προτιμά είναι το πράσινο και το θαλασσί. Λάιμαργη. Της άρέσει να μαγειρεύη μόνη της. Αγαπά την καλή μουσική. Πηγαίνει συχνά σε συναυλίες, τραγουδά, παίζει πιάνο και παίρνει μαθήματα βιολιού. Διαβάσει πολύ. Πηγαίνει τα άπογεύματα να δη τα καλά φίλμ του κινηματογράφου. Στα σπορ δεν τα καταφέρνει και πολύ καλά, μά δεν απογοητεύεται και κάνει λίγο κολύμπι, λίγη ιππασία κλπ. Χορεύει άρτια και της άρέσει πολύ ο χορός, πρό πάντων να χορεύη μόνη της, στο υπαίθρο λ.χ. Αγαπά τή θάλασσα και τήν έσοχη.

Η ζωή της: Φεύγει από το Βεζούλ, μικρή άκομη. Πηγαίνει στην Ιταλία, στην Έλβετία και το 1918 στη Γαλλία. Έγγράφεται στο λύκειο της Ντιζόν. Πολύ έπιμελής. Το 1928 έρχεται στο Παρίσι κι έγγράφεται στο Κονσερβατουάρ στη σχολή τραγουδιού και θεάτρου. Πρώτο έραβείο στο έργο «Παριζιάννα» το 1931. Προσλαμβάνεται στο θέατρο τού Μολιέρου όπου παίζει μερικά έργα. Τόν Νοέμβριο τού 1933, ύστερα από μια θορυβώδη σκηνή με τόν διευθυντή της, έγκαταλείπει το θέατρό του γιατί όπως δηλώνει «δεν σκοπεύει να περιμένη μήνες όλοκληρους για να παίξῃ ένα έργο, αλλά θέλει να παίξῃ αδιάκοπα». Έπακολουθούν μερικές τουρνέ, και πρό πάντων μια πολύ μεγάλη τουρνέ στην Αίγυπτο, ή οποία τήν έθουσίασε. Τώρα άσχολεται περισσότερο με τόν κινηματογράφο, τόν όποιον άγαπά πολύ.

Τα φίλμ της: «Κορντόν Μπλε», «Κύριος Άλμπέρ», «Μια γυναίκοϋλα στο τραίνο», «Μακιγιάζ», «Τοπάζ», «Αριθμός 33», «Εσύ που λατρεύω», «Γολγοθάς», «Βαρκαρόλλα», «Στραντιβάριος» κ.λ.λ.

Θρίαμβος τού φεμινισμού

Η παγκοσμια φεμινιστική κίνηση, έχει κάνει με το αποτέλεσμα των γαλλικών εκλογών, μια τεραστία κατάκτηση. Η νέα γαλλική κυβέρνηση, περιλαμβάνει, ως γνωστόν, μεταξύ 35 άρσενικών έξοχότητων της, και τρεις ύψιπουργίνες, τις κυρίες Μπουρνασί, της Παιδείας, Ζολιό—Κιουρή της έπιστημονικής έρεύνης και Συζάν Λακώρ της Προστασίας τού Παιδιού.

Οι Γαλλίδες Σουφραζέτες άκόμη τρίδουν τα μάτια τους. Δεν μπορούν να πιστέψουν στόν θρίαμβο αυτό.

Αλλά δεν πρόκειται εδώ, περί φαινομένου πρωτοφανούς στα κοινοβουλευτικά και πολιτικά χρονικά. Στάς Ηνωμένες Πολιτείας, π.χ. το 1932 έχει αναλάβει γυναίκα ένα ύπουργείο. Ήταν ή μίς Πέρκινς. Επίσης στην Αγγλία, ή μίς Μπόνφελντ, διοριζόταν ύπουργίνα το 1929.

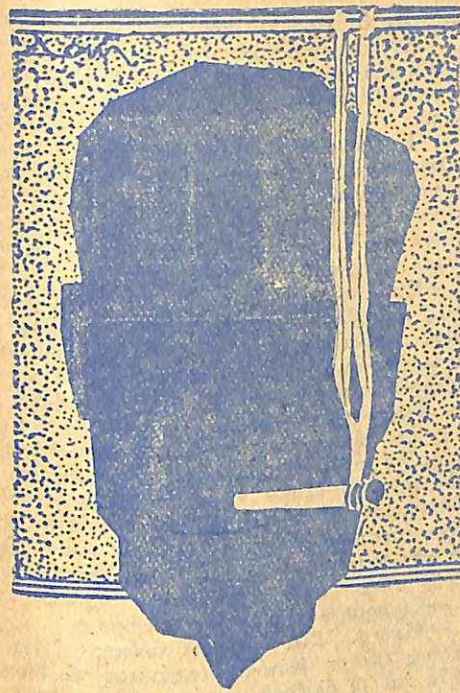
Άκόμη παλαιότερα, το 1921 μια τρίτη κυρία, ή μίςσες Σμιθ, αναλάμβανε στήν πατρίδα της, τήν Κολομβία, το ύπουργείο της Παιδείας. Όσο για τις δουλεντίνες, οι όποιες δεν ύπάρχουν άκόμη στην Γαλλία, θα ύπάρξουν όμως μέχρι τού 1940, ύπάρχουν στις περισσότερες δουλες τού κόσμου. Και πρώτα-πρώτα στην γείτονά μας και φίλην Τουρκία, ύπάρχουν πέντε, αν δεν μάς άπατά ή μνήμη, χανούμισσες δουλεντίνες. Στην Φινλανδία έπειτα, ύπάρχουν παλαιότατα, όταν άκόμη ή χώρα αυτή ήταν υπό τήν τσαρική έπικυριαρχία, δηλ. το 1907 καμμία είκοσαρία γυναίκες στην φινλανδική διάτα.

Και έγραφε τότε ο έκτακτος άπεσταλμένος της παρισινής «Ζουρνάλ», Λουδοβίκος Νωδώ, που είχε σταλεί στο Έλσινγκφορς για να παρακολουθήσῃ το περίεργο αυτό και πρωτοφανές για τήν εποχή εκείνη κοινοβούλιο με τις είκοσι γυναίκες!

«Αν στο έθρο μου αυτό έπρεπε να δοθῇ ένας τίτλος που να ήταν ο περιληπτικός χαρακτηρισμός των πραγμάτων στα όποια αναφέρεται, θα τόν τιλοφορούσα: «Ο θρίαμβος της γυναικείας άσχημίας». Ούτε μια από τις είκοσι αυτές δουλεντίνες, που χαμογελούν μπροστά στους φωτογραφικούς φακούς, δεν είναι έστο και ύποφρετά συμπαθείς.

Το όμολογούσαν αυτό άκόμη και οι πιο ένθερμοι θιασώται της φεμινιστικής κινήσεως: «δεν ύπάρχει άμφιβολία, ψιθυρίζουν δίπλα μου, είναι όλες τους έξαιρετικά άσχημες». Αλλά οι δουλεντίνες αυτές ήλθαν στο Νάγκιταγκ (φινλανδική βουλή) όχι για να γοητεύσουν αλλά για να συζητήσουν πολιτικά. Όπωσδήποτε πρόκειται για πρόσωπα στεγνά, με βλέμματα θλοσυρά και άχαρα, για φάτσες τέλος πάντων... ματρόνας!».

Ας ελπίσωμεν ότι οι δικές μας δουλεντίνες, αν ποτε κατορθώσῃ το γυναικείο φύλον να εισηγησῇ στόν περίβολο της σπουδαιοφανείας και της συνοφρυώσεως, δεν θα ταν ό,τι οι φιλανδέες πρόγονοί τους. Θα φροντίσουν δηλ. οι έλλογοίς ταν να στείλουν στο δουλεντήριο ό,τι χαριτωμένο και όμορφο διαθέτουν... Έτσι ίσως συμμορφωθούν λιγάκι και οι θυνουειδέες πατέρες μας.

ΤΡΑΓΙΚΟΙ ΓΑΜΟΙ

Εκατοντάδες προσκλήσεων είχαν σταλή στους άριστοκρατικούς κύκλους τού Λονδίνου για τήν τελετή των γάμων της Αίμυ Γκριβ, μοναχοκόρης τού βιομηχάνου Τζάιμς Γκριβ. Τό «Φλόουερ Πάλλας» το κέντρο των εκλεκτών της Βρετανικής πρωτενοσύσης, παρουσίαζε φαντασμαγορική όψη το βράδυ των γάμων. Άνθη, τουαλέτες, χρώματα, άρώματα, όμορφιές, τίτλοι, αξιώματα, βαρύτητα κοσμήματα, άλαζονική επίδειξη εύτима κοσμήματα, άλαζονική επίδειξη αλούτου.

Κατά τις δέκα έφθασαν ή πολύφερνη νύφη, στηριζόμενη στο μπράτσο τού μνηστήρος της, τού νεαρού Λούδ Ρέξμπουρν, γνιού τού Άρτσιμπαλντ Ρέξμπουρν, τού παγκοσμίου φήμης ιδιοκτήτου άνθρακωρυχείων κι ένός από τούς μεγαλύτερους μετόχους τού έθμου τού Σουέζ.

Συγγενείς και φίλοι των δυο μεγάλων οικογενειών μ' άνθοδέσμες από σπάνια λουλούδια συνώδεψαν το εύτυχισμένο ζευγάρι ως τó κέντρο της μεγάλης αίσουσής όπου περιμενε ο πάτωρ και ή τελετή της στέψης άρχισε.

Η νύφη έφερε μια νταντελένια τουαλέττα τήν ουρά της όποιας κρατούσαν έξη λευκοφορεμένα κορίτσια. Ένα βαρύτιμο κολλιε από μαργαριτάρια ρόζ άποχώρεσαν στόν λίζε τόν μαριμαρινό της λαϊμό και στί αυτιά της λαμποκοπούσαν μονόπετρα που αντιπροσώπευαν το καθένα κι από μια περιουσία.

Όστόσο, οι προσκεκλημένοι παρατήρησαν από τήν πρώτη στιγμή ότι ή διοργήση από τήν έδωκεν σημεία άνησυχίας. Τό πρόσωπό της ήταν κατάχλωμο και ή ματιά της σαν φοβισμένη λές και τήν είχε κυριέψει όχι ή συγκίνησή της έπιστημονικής άγωνία, αλλά κάποια μεγάλη ψυχική άγανάπη.

Όπωσδήποτε, ή τελετή της στέψης από τήν Αγγλία δεν κρατάει περισσότερο από πέντε λεπτά τής ώρας, τέλεψε και τó ταιριαστό ζευγάρι δέχτηκε τις εύχες και τó συγχαρητήρια συγγενών και φίλων. Αμέσως κατόπιν μια κυρία πλησίασε τήν νύφη, έκαρφίσωσε από τήν μέση της μια βαρύτιμη από μργιγιά άγκράφα που σπυγκρατούσε τήν μακρά ουρά της τουαλέτας και έτσι ή νύφη κρεμάστηκε στο στήθος μπράτσο τού σιζύγου της κορού. τó σύνθημα της ένάρεσης τής πόρτα της άκουμπισμένος τήν πόρτα της αίσουσής

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΙΜΥ ΓΚΡΙΒ

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

και με τα χέρια στις τσέπες, ένας παχύσαρκος άντρας άκαθόριστης ήλικίας με παρουνιστικό καλοξωσμένου μεγαλοκτηματίου, παρακολουθούσε μ' έξαιρετικό ένδιαφέρον τά χορευτικά ζευγάρια που στροβιλιζόνταν όταν ένας ψηλός και συμπαθητικός νέος μ' άθλητικό παρουσιαστικό πέρασε από μπρός του.

Ο παχύσαρκος σούφρωσε τα χείλη του, έκανε ένα δήμα και τόν έπιασε από τó μπράτσο.

—Καλημέρα μίστερ Ντάλ.
—Ό! Ο Ινσπέκτορ Σούμερ! Τί εδράστη έκπληξη!

—Νά τó πιστέψω;
—Ποιά;
—Τό ότι ή παρουσία μου ύπηρεξεν εδράστη έκπληξη για σάς.

—Για ποιά λόγο να μη τó πιστέψετε; Μου έιθετε συμπαθέστατος. Άν σάς άντιπαθούσα δεν θα δυσκολευόμουν να σάς τó πώ.
—Έχετε βλέπω τóσην ευχέρεια στη γλώσσα όση και στα δάκτυλα.

—Τί ένοείτε;
—Χμ... Τίποτα. Σας θαύμασα λίγες στιγμές χθες βράδυ στόν χορό της λαίδης Άρνερ και είδα ότι τήν στιγμή που χορεύατε μαζί της τα δακτυλάρια σας έπαιζαν στήν μεσοδία της σάμπως να χτυπούσαν τα πληκτρα γραφομηχανής.

—Είθετε αδιάκριτος.
—Αδιάκριτος όχι. Είμαι προσεκτικός.
—Αυτό δεν έμποδισεν ώστόσο τόν «Λωποδύτη-Φάντασμα» να κλέψῃ ένα κολλιε από τόν χορό της λαίδης Άρνερ.

—Ναι. Τό μάθατε και σείς;
—Με ρωτάτε αν τó έμαθα άφού με είδατε στόν χορό;

—Σας είδα άρκετή ώρα πριν πέσῃ ή δόμβα της κλοπής τού κολλιε. Όταν έσκασε ή δόμβα σας έζητησα και πληροφορήθηκα ότι είχατε φύγει πρό ώρας.

—Δεν πιστεύω ή σύμπτωση αυτή να έσχισε κάποια δυνάμει σας.
—Α! Μπά! Κάθε άλλο! Πώς σας φαίνεται άπόψε τó κολλιε της νύφης;

—Θαύμα!
—Δεν είν' έτσι; Άν μπορούσε να τó δάλῃ στό χέρι ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» θα έζητούσε όλόκληρο άνθρακωρυχείο ύπέρ της «Έταιρείας προς προστασίαν των ζώων» για να τó επιστρέψῃ.

—Άν σας άκούγε θα τόν δάλατε σε πειρασμό.
—Ό! Όσο γι' αυτό! Από πειρασμός είναι πάντα απορριμμένο τó κεφάλι του.

—Ρεβονάδω λοιπόν μίστερ Σούμερ. Θα σας άναδω!

—Έσφαλώς!
—Αφηνικά, ένώ ο Μάρτεν Ντάλ άπομακρύνεται άπόψε τó κολλιε της νύφης.

—Εξαιρετικώς ένδιαφέρουσα αυτότελής περιπέτεια τού «ΛΩΠΟΔΥΤΗ ΦΑΝΤΑΣΜΑ»

—Εξαιρετικώς ένδιαφέρουσα αυτότελής περιπέτεια τού «ΛΩΠΟΔΥΤΗ ΦΑΝΤΑΣΜΑ»

—Εξαιρετικώς ένδιαφέρουσα αυτότελής περιπέτεια τού «ΛΩΠΟΔΥΤΗ ΦΑΝΤΑΣΜΑ»

—Εξαιρετικώς ένδιαφέρουσα αυτότελής περιπέτεια τού «ΛΩΠΟΔΥΤΗ ΦΑΝΤΑΣΜΑ»

—Εξαιρετικώς ένδιαφέρουσα αυτότελής περιπέτεια τού «ΛΩΠΟΔΥΤΗ ΦΑΝΤΑΣΜΑ»

ταν και ο Σούμερ τόν παρακολουθούσε με τα μάτια να φεύγῃ άκούστηκαν διαπεραστικές γυναικείες κραυγές, ή όρχήστρα σταμάτησε άπότομα και οι προσκεκλημένοι έτρεξαν πρός ένα σημείο της αίθουσής.

Ο Σούμερ έτρεξε κι' αυτός άνησυχος πρός τά εκεί, ένώ ο Λούδ Ρέξμπουρν φώναζε μ' άπελπισία:

—Ένα γιατρό! Δεν ύπάρχει κανένας γιατρός δώ μέσα;

—Όχι ένας. Τρεις γιατροί ύπηρεχαν. Άνυχώς όμως και οι τρεις δεν κατώρθωσαν άλλο παρά να ποστοποιήσουν τόν θάνατο της όμορφης Αίμυ ή όποια είχε σωριαστή έαφνικά κατάχαμα ένώ χόρευε στό μπράτσο τού σιζύγου της.

ΟΙ ΨΥΛΛΟΙ ΜΠΑΙΝΟΥΝ ΣΤ' ΑΥΤΙΑ ΤΟΥ ΣΟΥΜΕΡ

Ανó ώρες μετά τó δράμα, ο Σούμερ κατέβαινε σκεπτικός τα μαρμαρίνα σκαλοπάτια τού «Φλόουερ Πάλλας». Όταν βρέθηκε στό πεζοδρόμιο άνέπνευσε δυνατά λές κι είχε νοιώσει πραγματική άνακούφιση άπομακρυνόμενος κι' από τó πτώμα της άμοιρης νύφης κι' από τούς στενοές συγγενείς της και τόν άντρα της που τούς είχε κυριέψει ή άπελπισία. Η δική τόν ή άποστολή είχε τελειώσει. Τό πώς πέθανε ή άμοιρη νύφη δεν ήταν δική του δουλειά να τó εξετάσῃ. Ήταν δουλειά τών ιατροδικαστών που θάκαναν τήν νεκροψία.

Μηχανικά έβαλε τó χέρι στήν τσέπη του να βγάλῃ τά τσιγάρα του. Τά δάκτυλα τού τότε πιάσανε μέσα στήν τσέπη του ένα μικρό δαματάκι.

Τί ήταν αυτό; Δεν θυμόταν να είχε στήν τσέπη του άλλο από μια μικρή έξυλιν σιγαροθήκη, γεμάτη με σιγαρέτα «κάποτα» και τόν άνατηγερ του. Στήν πίσω τσέπη είχε τις χειροπέδες του και δεξιά στήν μέση του τó περιστροφικό του.

Τί ήταν λοιπόν αυτό τó δαματάκι που κρατούσε στα δάκτυλά του, μέσα στήν τσέπη της σιγαροθήκης του;

Προχώρησε ως τó φανάρι, έβγαλε τó δαματάκι και τó ξετύλιξε.

Τά μάτια του πετάχτηκαν έξω από τις κόγχες από τήν έκπληξη.

Ήταν μια βαρύτιμη άγκράφα στήν κορφή της όποιας ήταν άγκυλωμένο ένα έπισκεπτήριο. Έβαλε τά γυαλιά του και διάβασε:

«Είς άνάμνησιν των τραγικών γάμων της Αίμυ Γκριβ και τού Λούδ Ρέξμπουρν. Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα».

Κρατώντας τήν άγκράφα και τó έπισκεπτήριο στό χέρι τόν άπορούσε σά άποβλακωμένος για τó τί έπρεπε να κάνει όταν έδε τόν Μάρτεν Ντάλ να βγάινῃ από τó «Φλόουερ Πάλλας». Μηχανικά πήδησε σ' ένα ταξί που βρισκόταν εκεί κοντά και λείε στόν σωφέρ δείχνοντάς του τήν ταυτότητά του:

—Σκότλαντ-Γουάρντ! Σβύσε τά φώτα σου. Βλέπεις εκείνη τήν γοργία κούρσα που σταθεμεύει τρία δέματα από τó κίσκι των έφημερίδων;

—Τήν βλέπω ινσπέκτορ.
—Βλέπεις αυτόν που προχωρεί πρός α-

τήν:

—Τόν βλέπω.

—Μόλις μπή στην κούρσα και ξεκίνησε, θα ξεκινήσεις και σ'αυτή με θυσία φανάρια. Σκότωσε δούλους θέλεις στον δρόμο αλλά σου απαγορεύω να κοινώρη για να μη καταλάβει ότι παρακολουθείται. Έχε το νου σου να μη τον χάσεις γιατί είναι άφθαστος στο δολάν.

—Μείνε ήσυχος ινσπéκτορ. "Αν μου ξεφύγει θα ξεσχίσω το δίκλωμά μου.

Η κούρσα του Μάρτεν Ντάλ ξεκίνησε και μισό λεπτό ύστερα απ' αυτήν ξεκίνησε και το ταξί με τον Σούμερ. Δεν πέρασαν ωστόσο παρά λίγα λεπτά και το ταξί σταμάτησε.

—Τί τρέχει; Σταμάτησε η κούρσα;

Ο σφοδρ στράφηκε πίσω του ντροπιασμένος.

—Ινσπéκτορ... την πάθαμε!

—Σούφνε;

—Μπερδεύτηκε ανάμεσα σ' αυτόκινητα και σε λεωφορεία τρέχοντας σαν δαιμονισμένος και χάθηκε στο σταυροδρόμι. Δεν ξέρω αν πρέπει να τραβήξω μπροστά ή να κόψω δεξιά ή αριστερά.

—Να κόψης λοιπόν το δίκλωμά σου «πασπαρτού» αν δεν τ'αχτίς όπως ύπερηφανεύτηκες! Τί λείπει το «ταξιμέτρο» σου;

—Δώδεκα πέννες ινσπéκτορ.

—Πάρε δέκα και πήγαινε στο διάβολο! Και ο ινσπéκτορ Σούμερ κατέβηκε βλασημώντας από το ταξί και συνέχισε τον δρόμο του πεζός.

Φαντασθήτε τώρα την εκπληξή του, όταν, φθάνοντας στο σπίτι του, είδε στην πόρτα του την κούρσα του Μάρτεν Ντάλ!

Τάχυνε το βήμα του και πλησίασε στην κούρσα, στο δολάν της οποίας καθόταν ο Μάρτεν Ντάλ σφιγγόμενος στα δόντια του την κεκριμπαρένια του τσιπα.

—Και πάλι καλησπέρα ινσπéκτορ.

—Τί τρέχει;

—Ω! Τίποτα το εξαιρετικό. Με συγκίνησε πολύ ο θάνατος της άμοιρης Αίμυ Γκριβ και νοιώθω ότι δεν θα κλείσω μάτι απόψε σπίτι μου.

—Και ήλθατε να κοιμηθείτε μέσα στην κούρσα σας, έξω από το σπίτι μου;

—Να κοιμηθώ όχι. Ήλθα να σας προτείνω ένα περίπατο αν καταλαβαίνετε ότι και σεις θα δυσκολευθείτε ν' αποκοιμηθείτε.

—Ως πού;

—Όπου θελήσετε σεις. Εγώ θα οδηγώ και σεις θα διατάζετε. Βενζίνη έχει το ρεζερβουάρ μου; Μπορούμε να βγούμε από το Λονδίνο και να κόβουμε βόλτες.

—Εστω, απήντησεν αποφασιστικός ο Σούμερ ανοίγοντας την πόρτα.

—Προς τα πού να τραβήξω;

—Τί θα λέγατε αν κάναμε ένα περίπατο... ως το σπίτι σας. Έμαθα ότι κάματε ένα πρώτης τάξεως φυμouάο.

—Οραία ιδέα. Ο οικονόμος μου ο Μπίλ-κινγκ θα μ'α ετοιμάσει από ένα-δυό «κοκταίηλ» και θα περάσουμε μια ευχάριστη ώρα συζητώντας περί ανέμων, υδάτων και αίφνιδίων θανάτων νυμφών.

—Ναί. Πολύ ενδιαφέρον το θέμα.

—Δεν είν' έτσι;

Και η κομψή κούρσα ξεκίνησε με σχετική μικρή ταχύτητα για να σταματήσει ύστερα από ένα τέταρτο της ώρας στην πόρτα του Μάρτεν Ντάλ.

Οι δυο άντρες πέρασαν στο φυμouάο όπου ο Μπίλκινγκ διατάχτηκε να φέρη δυο «κοκταίηλ» και ο Μάρτεν Ντάλ άνοιξε μια κασετίνα με θαυμάσια πούρα της Αβάννας.

—Ένα πουράκι;

—Θέλω γιού τζέντλεμαν!

—Λοιπόν; Από πού θέλετε ν' αρχί-

σουμε;

—Αν δεν έχετε αντίρρηση, ας αρχίσουμε από αυτό εδώ, λέει ο Σούμερ βγάζοντας από

την τσέπη του την θαρύτιμη άγκράφα.

—Τί είν' αυτό;

—Δεν βλέπετε; Είναι μια άγκράφα που θα στοιχίσει τουλάχιστον δεκαπέντε χιλιάδες λίρες.

—Πού την βρήκατε;

—Στην τσέπη μου!

—Αν η τσέπη σας σ'ας κίνη ταχυτικά τέτοιες ευχάριστες εκπλήξεις, σύντομα θα παραιτηθείτε από το επικίνδυνο επάγγελμά σας. Για να την δω ωστόσο.

Ο Μάρτεν Ντάλ πήρε την άγκράφα στο χέρι του, την κύτταξε λίγες στιγμές και άφησεν ένα δυνατό γέλιο.

—Γιατί γελάτε;

—Γιατί η τσέπη σας αυτή τουλάχιστον την φορά σ'ας έπαιξεν ένα άσχημο παιχνίδι.

—Τί έννοείτε;

—Έννοώ ότι η θαρύτιμη αυτή άγκράφα των δεκαπέντε χιλιάδων λιρών, είναι μια απομίμηση πρώτης τάξεως που δεν στοιχίζει περισσότερο από δέκα στερλίνες.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΙΑ ΕΚΠΑΛΗΣΗ ΣΤΗΝ ΑΛΛΗ

Ο Σούμερ ξαναπάρη την άγκράφα κυττάζοντας στα μάτια τον συνομιλήτή του και έβγαλεν από την τσέπη του την κάρτα του «Λωποδύτη-Φάντασμα».

—Αυτό το έπισκεπτήριο δεν πιστεύω να ναι κι' αυτό απομίμηση. Το βρήκα επίσης στην τσέπη μου μαζί με την άγκράφα.

—Χμ... Να το δω... Όχι. Αυτό είναι γνήσιο.

—Της ίδιας γνώμης είμαι κι' εγώ. Λοιπόν; Όλα αυτά τι σ'ας λένουν;

—Πρώτον και κυριώτερον ότι ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» ήταν στους γάμους.

—Λέτε να είχα την παραμικρή αμφιβολία;

—Δεύτερον. Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» έπωλελήθησαν ίσως της συγχύσεως που έπληροκόπησε τον θάνατο της νύμφης και βούτηξε δυο άγκράφες.

Ο Σούμερ γούρλωσε τα μάτια του.

—Πώς είπατε; Δυο άγκράφες;

—Δυό. Μια αληθινή και μια ψεύτικα.

—Πού τ'α έχετε;

—Για να το λέω κάτι θα ξέρω. Διάβολε! Ούτε επαγγελματίας αστυνομικός είμαι ούτε και ντετεκτίβ έρασιτέχνης. Όσοδο αυτό δεν με υποχρεώνει να βάζω τα μάτια μου στην τσέπη μου όταν μπαίνω σε γάμους ούτε και να βγάζω συμπεράσματα όταν βάζω το χέρι μου στην τσέπη μου να βγάλω την σιγαροθήκη μου κι' αντί σιγαροθήκης... βγάλω μια άγκράφα!

—Συγγνώμη... συγγνώμη... Αυτό συνέβη σ' εμένα!

—Και σ' εμένα!

—Ε;

—Και ιδού η απόδειξη!

Και λέγοντας έβγαλεν από την τσέπη του μια άγκράφα, ίδια κι' απαράλλακτη μ' εκείνη που είχε βρή ο Σούμερ στην δική του.

Ο Σούμερ σπρώχθηκε κρατώντας τις δυο άγκράφες και άρχισε να δημαϊγεί νευρικά.

—Και... είναι κι' αυτή απομίμηση;

—Όχι! Αυτή είναι αληθινή! Αυτή στοιχίζει πραγματικά τουλάχιστον 15000 λίρες.

Ανάγχε άλλο ποσό γιατί αυτό πούχετε στο στόμα σας το παραδαγκώσατε και δεν πιστεύω να τραβήξω.

Ο Σούμερ δάγκωσε νευρικά το πούρο του, τραβήξε μια-δυό ρουφηξιές και κάθισε άπεναντι από τον Μάρτεν Ντάλ κυττάζοντάς τον στα μάτια!

—Είθε ο «Λωποδύτης-Φάντασμα»!

—Είθε δέβαιος γι' αυτό που λέτε;

—Κάτι περισσότερο από δέβαιος.

—Και τί περιμένετε για να με πιάσετε;

—Δεν διάζομαι. Θάλλη ή κατάλληλη στιγμή.

—Η υπομονή είναι ένα από τα πιο αποτελεσματικά όπλα για έναν αστυνομικό. Όσο, όσπου νάλλη εκείνη ή στιγμή ας προσπαθήσουμε σαν δυο καλοί φίλοι να λύσουμε το αίνιγμα του θανάτου της Αίμυ Γκριβ. Θέλετε;

—Μά... αυτό ενδιαφέρει τους ιατροδικαστές που θα ενεργήσουν αύριο την νεκροψία. Έμένα θα μ' ενδιαφέρει περισσότερο να μάθω τον λόγο για τον οποίο ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» μούδαλε αυτή την ψεύτικη άγκράφα στην τσέπη.

—Και την αληθινή στην δική μου. Είναι κι' αυτό πολύ ενδιαφέρον αίνιγμα. Να λοιπόν πώς το έξηγώ εγώ. Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» έκλεψε μια άγκράφα και όταν σ'α λίγο παρατήρησεν ότι είναι απομίμηση, αντί να την πετάξει στον τενεκέ των σκουπιδιών... την πέταξε στην τσέπη σας.

—Ευχαριστώ για το κομπλιμέντο.

—Τίποτα. Ένα κοκταίηλ ακόμη; Όχι; Όπως θέλετε. Κατόπιν εφρόντισε να δου- τήξη και το αληθινό κόσμημα. Όταν ωστό- σο έπεσε κεραυνόπληκτη ή Αίμυ Γκριβ, φο- βήθηκε, και, γνωρίζοντας ίσως ότι υποψιά- ζεσθε πως εγώ είμαι ο «Λωποδύτης-Φάντα- σμα» μου έρριξε το αληθινό στην τσέπη.

Ο Σούμερ άρπαξε κείνη τη στιγμή τα δυο χέρια του Μάρτεν Ντάλ και κυττάζοντάς τον στα μάτια και σφιγγοντάς του τα χέ- ρια, του λέει με φωνή τρεμάμενη.

—Υποψιάζομαι ότι σεις είσθε ο «Λωπο- δύτης-Φάντασμα». Τα είπαμε κι' άλλες φο- ρές. Αν έχω λάθος δεν ξέρω. Μάλλον δεν έχω. Ακούστε όμως τί θα σ'α πω και μην το πάρετε για κολακεία. Σεις ή άλλος, ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» δεν είναι άτιμος! Δεν θάκανε ποτέ την άτιμία να ένοχοποιήσθ έναν άδωο.

—Έχω την ίδια γνώμη. Τώρα, μένει να μάθουμε ένα πράγμα. Σε ποιόν ανήκουν οι δυο αυτές άγκράφες; Αν καταγγελλή ως αύριο το πρωί ή κλοπή του, όφείλεις να προσπαθήσης να πιάσης τον «Λωποδύτη- Φάντασμα» έμένα ή άλλον. Αν όμως δεν καταγγελλή ή κλοπή του, όφείλεις να ανα- κλύψης ποιος τις έχασε και να τον συλλά- βης ως δολοφόνο της Αίμυ Γκριβ! Ο ά- στυνομικός σηκώθηκε όρθος και έσφιξε τους κροτάφους του:

—Σατανά! «Λωποδύτη-Φάντασμα»! Με τρελαίνεις!

—Έχω ένα δωμάτιο επιπλωμένο με όλα τα κομφορ. Το δωμάτιο «των φίλων»! Αν δέχεστε την φιλοξενία μου θα διατάξω να σ'α το ετοιμάσουν. Το πτώμα της Αίμυ Γκριβ βρίσκεται αυτή τη στιγμή σ' ένα κρεβάτι του «Φλόουερ Πάλλας». Το πρωί θα γίνουν όλες οι ενέργειες της δικαιοσύ- νης. Εγώ δεν έχω καμιά θέση κει μέσα. Στο χέρι σας είναι να παρευρεθείτε σ'α τις πρώ- τες έρευνες. Δέχεστε την φιλοξενία μου και θα δεχθήτε να με πάρετε μαζί σας στο «Φλό- ονερ Πάλλας»;

Ο Σούμερ σκέφθηκε λίγες στιγμές και τέλος σηκώθηκε:

—Ευχαριστώ για την φιλοξενία. Έχα λόγους να την αρνηθώ. Θα είμαι στο «Φλό- ονερ Πάλλας» από τους πρώτους! Αν θέ- λετε να παρευρεθείτε σ'α τις ενέργειες της δι- καιοσύνης, θα σ'α διευκολύνω όσο το δυνα- το δυνατό.

—Ευχαριστώ.

—Γκούντ νάιτ μίστερ Ντάλ.

—Μια στιγμή παρακαλώ ινσπéκτορ. Σ'α εμπιστευομαι και την αληθινή άγκράφα που βρέθηκε στην τσέπη μου όπως στην δική σας βρέθηκε ή ψεύτικη. Έχετε τις δυο

αύριο στην τσέπη σας.

—Θα τις έχω.

—Και κάτι άλλο. Μολονότι ξέρω ότι με υποψιάζεσθε πως είμαι ο «Λωποδύτης-Φάν- τασμα» σ'ας δεβαίνω ότι ούτε κακία σ'ας κρατώ και ούτε θεωρώ προσβλητική την γνώμη πούχετε για το άτομό μου. Σ'ας συ- νιστώ λοιπόν να προσέξετε πολύ να μην άγκυλωθήτε μ' αυτές τις άγκράφες. Γκούντ νάιτ μίστερ Σούμερ... Προσέξτε πολύ τις άγκράφες...

«ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ» Ο ΘΥΡΑΙΚΟΣ

Την άλλη μέρα κατά τις δέκα το πρωί, ή προανάκριση είχε κιάλας τελειώσει στο «Φλόουερ Πάλλας». Δεν χωρούσε καμιά άμφιβολία στους δικαστικούς ως προς τον θάνατο της Αίμυ Γκριβ. Η άτυχη κοπέλλα είχε πεθάνει από συγκοπή συνεπεία της με- γάλης της συγκινήσεως. Δεν άπόμεινε παρά ή νεκροψία που θα γινόταν στο άνατομείο της «Σκότλαντ-Γουάρδ» αλλά κι' αυτή θα γί- νονταν γά τους τύπους. Ο πατέρας της μά- λιστα έξέφρασε την ευχή να παραλειφθ ή μακάθρια αυτή διαπίστωση αλλά του δόθηκε απάντηση ότι τούτο ήταν άδύνατο και δια- τάχθηκαν οι ειδικοί υπάλληλοι να ενεργή- σουν τα της μεταφοράς του πτώματος.

Έτσι είχαν τα πράγματα, όταν παρου- σιάσθηκαν ένας αστυνομικός με σιολή στην αίσθησα που είχε γίνει ή όλη δικαστική έ- νεργεια.

—Τί τρέχει;

—Παρουσιάσθηκε ένας περιεργος τύπος και ζητάει να άνακριθ ή. Ίσχυρίζεται ότι εί- ναι ο «Λωποδύτης-Φάντασμα».

—Πώς;

—Μου φαίνεται ωστόσο ότι είναι τρελ- λός.

—Να έλθω άμέσως!

Ύστερα από δυο λεπτά έκανε την εμφά- νισή του ένα ψηλόσωμο και κυρτωμένο από τα χρόνια γεροντάκι με ύφος μισοκακόμοι- ο, με γκριζο κοστουμί και γκριζά μαλλιά και με χοντρά γυαλιά σ'α σκελετό ταρταρού- γας. Προχώρησε κοιτασάινοντας έλα- φρά και χαιρέτισε όλους μ' ένα αγαθό μειδίαμα.

Η εμφάνισή του προκάλεσε μάλ- λον την εϋθυμία.

Αυτός λοιπόν, ο αγαθός γεροντά- κος που δεν μπορούσε να πάρη τα πό- δια του, ήταν ο θαυλικός «Λωποδύ- της-Φάντασμα» που τόσες φορές είχε γελοιοποιήσει τον ινσπéκτορ Σούμερ, το διάσημο αυτό λαγωνικό της «Σκό- τλαντ»;

Όστόσο, το καλοκάγαθο γεροντάκι στράφηκε προς τον Σούμερ:

—Γκούντ μόνινγκ ινσπéκτορ. Τί νέα; Κατορθώσατε τέλος πάντων όλοι μαζί να έξηγνήσατε το τελευταίο κα- τόρθωμά μου;

—Για ποιά κατορθωσα μιλάει, ρώ- τησε γελώντας ο άνακριτής. Είναι για δέσιμο ο άθροπος.

—Ναί αλλά ο ινσπéκτορ Σούμερ; Όυτε και σήμερα θα με δέση. Υποθέ- τω κύριοι ότι τόσες ώρες δώ μέσα άσχοληθήκατε περισσότερο μ' έμένα παρά με το πτώμα αυτής της άτυχης κοπέλλας;

—Ναί, ναί, άσχοληθήκαμε πολύ με σ'α... και... έπειδή έχουμε άρκετή έρ- γασία... καταλαβαίνετε...

—Συγχαρητήρια! Καταλάσατε λοι- πόν πως έκλεψε την άγκράφα;

—Ποιά άγκράφα;

—Πώς! Δεν έχετε τίποτα για κα- ποια άγκράφα; Τότε με τί άσχοληθή-

κατε; Ο ινσπéκτορ Σούμερ δεν σ'α έλεε ότι βρήκε στην τσέπη του μια άγκράφα με το έπισκεπτήριό μου; Δεν είπα τίποτα ινσπé- κτορ; Για δείξε λοιπόν τί βρήκες στην τσέ- πη σου βγαίνοντας από το «Φλόουερ Πά- λας»;

Ο άστυνομικός έβγαλε προσεκτικά μέσα από την τσέπη του ένα χαρτάκι και το ξε- δίπλωσε.

—Η άγκράφα του νυφικού της κόρης μου! Λέει συγκινημένος ο Τζαίμς Γκριβ. Πώς βρέθηκε στα χέρια σας ινσπéκτορ;

—Στα χέρια μου όχι. Βρέθηκε στην τσέ- πη μου! Σ'ας δεβαίνω ότι την στιγμή που την βρήκα στην τσέπη μου δεν ήξερα τί να ύπο- θέσω. Προσέξτε όμως μη τσιμπηθ ή κανείς σας...

—Αλλά δεν είν' αυτή, λέει ο περιεργος τύπος. Την άλλαξατε ινσπéκτορ; Η μήπως δεν έξερετε ότι αυτή εδώ είναι ψεύτικα; Κρατήσατε την αληθινή ινσπéκτορ για να την προσφέρετε σε καμιά παραμιά του «Χάιντ- Πάρκ»;

Ο Σούμερ έβγαλε και την δεύτερη άγ- κράφα.

—Α! μπράβο! λέει ο περιεργος τύπος παίρνοντας κι' αυτήν και κυττάζοντας όλο- γυρά του. Για να δούμε τώρα ποιά από τις δυο είναι ή αληθινή και ποιά ή απομίμηση; «Αί... Η μάνταιμ θα μ'ας βοηθήσθ! Μα δέ- βα! Πώς τόσο ώρα δεν διαρκεί να μάν- ταιμ! Είναι ή μόνη που θα μπορέσθ να δια- κρίνθ την διαφορά μεταξύ των δυο και που θα μ'ας έξηγήσθ μερικά δύσκολα πράγματα.

Και προχώρησε προς το μέρος μιας κυ- ρίας που παρακολουθούσε πελιδνή την σκηνή.

—Δεν είσθε ή ράπτρια που έρραψε το νυφικό;

—Ναί... Τί θέλετε από μένα;

—Αν άκούσατε: Να μ'ας πητε ποιά είν' ή αληθινή και ποιά ή απομίμηση. Ποιά ή ά- κίνδυνη και ποιά ή δηλητηριασμένη!

—Είθετε τρελλός κύριε!

—Αλλά ήδη όλοι είχαν πλησιάσει και ο Τζαίμς Γκριβ την ρώτησε συγκινημένος:

—Πού είναι ή άγκράφα που βγάλατε από

την τσέπη;

—Ναί... Τί θέλετε από μένα;

—Αν άκούσατε: Να μ'ας πητε ποιά είν' ή αληθινή και ποιά ή απομίμηση. Ποιά ή ά- κίνδυνη και ποιά ή δηλητηριασμένη!

—Είθετε τρελλός κύριε!

—Αλλά ήδη όλοι είχαν πλησιάσει και ο Τζαίμς Γκριβ την ρώτησε συγκινημένος:

—Πού είναι ή άγκράφα που βγάλατε από

την τσέπη;

—Ναί... Τί θέλετε από μένα;

—Αν άκούσατε: Να μ'ας πητε ποιά είν' ή αληθινή και ποιά ή απομίμηση. Ποιά ή ά- κίνδυνη και ποιά ή δηλητηριασμένη!

—Είθετε τρελλός κύριε!

—Αλλά ήδη όλοι είχαν πλησιάσει και ο Τζαίμς Γκριβ την ρώτησε συγκινημένος:

—Πού είναι ή άγκράφα που βγάλατε από

την τσέπη;

—Ναί... Τί θέλετε από μένα;

—Αν άκούσατε: Να μ'ας πητε ποιά είν' ή αληθινή και ποιά ή απομίμηση. Ποιά ή ά- κίνδυνη και ποιά ή δηλητηριασμένη!

—Είθετε τρελλός κύριε!

—Αλλά ήδη όλοι είχαν πλησιάσει και ο Τζαίμς Γκριβ την ρώτησε συγκινημένος:

—Πού είναι ή άγκράφα που βγάλατε από

την τσέπη;

—Ναί... Τί θέλετε από μένα;

—Αν άκούσατε: Να μ'ας πητε ποιά είν' ή αληθινή και ποιά ή απομίμηση. Ποιά ή ά- κίνδυνη και ποιά ή δηλητηριασμένη!

—Είθετε τρελλός κύριε!

την μέση της κόρης μου με την ούρα του νυφικού;

—Μά... Δεν ξέρω... Την παράδωσα στην Αίμυ. Τί θέλει αυτός ο κύριος από μένα; Τί έξηγήσατε μου ζητάει; Σ'ας δεβαίνω ότι δεν καταλαβαίνω τί έννοεί με τους γρίφους του.

Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» χαμογέλασε ειρωνικά κι' ενώ όλοι παρακολουθούσαν μ' άγωνία τις κινήσεις του, προχώρησε προς αυτήν άκόμη ένα βήμα, της έπιασε τα δυο χέρια και χωρίς δαναυσότητα την ύπερέρω- σε να καθήσθ λέγοντάς της:

—Θα ήθελα να μιλήσατε μάνταιμ, αλλά μια και σεις δυστροπείτε, θα μιλήσω εγώ. Κύ- ριοι, έπαναλαμβάνω ότι είμαι ο «Λωπο- δύτης-Φάντασμα» θέλετε το πιστεύετε, θέλε- τε δεν το πιστεύετε. Παρευρεθήκα κι' εγώ στους τραγικούς γάμους χθες βράδυ. Ήλθα για να κλέψω κανένα κολιέ αλλά σ'ας δόνα το λόγο μου ότι δεν ήλθα άπροσκάλεστος. Είχα προσκλητήριο. Πλαστό ή γνήσιο αυτό είναι άσχετο και είναι δική μου δουλειά.

Το γεγονός είναι ότι παρακολούθησα την τελετή των γάμων και ότι έβαλα στο μπάι την όμορφη άγκράφα της άτυχης νύμφης.

Όταν ή μανταιμ έβγαλε την ούρα του νυ- φικού, παρατήρησα ότι με ταχυδακτυλο- γική ταχύτητα άντικατέστησε την άγκράφα. Υπέθεσα ότι άντικατέστησε την αληθινή με ψεύτικα. Θέλησα λοιπόν να της παίξω ένα άσχημο παιχνίδι και κατόρθωσα να κλέψω και την αληθινή και την ψεύτικα! Όταν όμως είδα τη νύφη να πέφτθ νεκρή, μάν- ταιμ... ή ή άγκράφα που φορούσε κατά την τελετή... ήταν δηλητηριασμένη και ή άντι- κατάσταση έγινε μετά την τελετή για να μη καταλάβθ κανείς το ότι πρόκειται περί δολο- φονίας. Για ποιά λόγο δολοφόνησε ή μάν- ταιμ; Είναι δική σας δουλειά να το έξηγνή- σετε. Οι δυο άγκράφες είναι ίδιες κι' άπα- ράλλατες. Ποιά από τις δυο είναι ή δη- λητηριασμένη με την όποιαν ή μάνταιμ τσί- μπησε άνεπαίσθητα την μέση της νύμφης βγά- ζοντάς την από το νυφικό; Γιατί έτσι ά- σφαλώς δολοφονήθηκε μίστερ Γκριβ ή ά- τυχη κόρη σας. Οι κύριοι ιατροδικαστές που θα κάνουν την νεκροψία του πτώματος θα βρούν χωρίς άμφιβολία την τσιμπιά της δηλητηριασμένης άγκράφας στην όσφή.

Ο Τζαίμς Γκριβ ώρμησεν άπειλητικές προς την ράπτρια:

—Δεν άπαντάτε στην κατηγορία; Άλη- θεύουν όσα ύποστηρίζει ο άνθρωπος αυτός;

—Ο άνθρωπος αυτός είναι τρελλός!

—Μην άνησυχείτε μίστερ Γκριβ λέει ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» και ύπάχει τρόπος να έξαναγκασθ ή μάνταιμ να μιλήσθ. Έ- νας άπλούστατος τρόπος. Θα δεχθ να της τσιμπήσουμε το δακτύ

Μια κυρία γνωστή μου, μου εξομολογείτο προχθές ότι η κόρη της που παντρεύτηκε πριν από πέντε μήνες χωρίς την συγκατάθεσή της είναι ήδη πολύ δυστυχισμένη και αντιμετωπίζει τη μόνη λύση που της μένει: το διαζύγιο. Τώρα, που είναι πιά πολύ άργα, λέει μετανοημένη στην μητέρα της: «Αν σάς άκουσα «πριν», τι καλά που θα ήταν!»

Δυστυχώς ό,τι έγινε δεν μπορεί να ξεγίνει. Και το κορίτσι αυτό, στα είκοσι του χρόνια είναι ήδη μια «άπογοητευμένη».

Ξέρομε τα νέα κορίτσια, 'Επιδεικνύουν τα είκοσι χρόνια τους μ' ένα υπερήφανο χαμόγελο και κυττάζουν τα πάντα «άφ' ύψους» νομίζοντας ότι είναι «άνωτερα» πλάσματα ενώ δεν είναι παρά ανήλικες τις περισσότερες φορές. Ξέρομε το συνηθισμένο τραγούδι τους. Τ' άκουμε τόσο συχνά να διακηρύττουν: «Είμαι σε θέση να εξουσιάζω μόνη μου τη ζωή μου, ξέρω περισσότερα κι' από σας με τις καθυστερημένες αντιλήψεις σας, δεν έχω ανάγκη κανενός για να βαδίσω ελεύθερα και τολμηρά τόν δρόμο της ζωής». Κι' αν πολλές δεν τὰ λένε τὰ λόγια αυτά, τ' αφήνουν άπλοούτιστα να τὰ καταλάβουν οι άλλοι από την όλη τους συμπεριφορά.

Όμως όσο κι' αν παραδεχθούμε ότι τα νέα κορίτσια έχουν μεγαλύτερη μόρφωση από πριν, όσο κι' αν είναι πιο δυνατά, πιο χειραφετημένα, τίς μένει η απειρία τους που δίνει μιαν παρά να επιδράση στη ζωή τους.

Και εξ αίτιας της απειρίας αυτής που είναι συνυφασμένη με την ηλικία τους πιστεύουν ότι ό έρωσ, μπορεί μὲν να έχει άπειρες μορφές, αλλά επιφυλάσσει για κείνες την καλύτερη, μια γλώσσα μοναδική στον κόσμο, λέξεις που άλλες γυναίκες δεν άκουσαν ποτέ, ένα θέλημα που κανείς δεν τόνωσσε καλύτερα απ' αυτές κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Τότε, δεν άκοϋν κανένα παρά μόνο την κο-βία τους, συνεχίζουν τόν δρόμο τους, κι' ύστερα κλαίει τα χαμένα τους δνειρα. Γιατί ό έρωσ αυτός που είχε τόσο βράια μιση, έπαιξε λίγο μαζί τους, παρέθηκε κι' άλλαξε πρόσωπο... Και τότε πάλι, εξ αίτιας της απειρίας και της άφελείας τους, νομίζουν ότι αυτό συνέβη μόνο σ' εκείνες, ότι καμιά άλλη δεν είναι τόσο δυστυχισμένη σαν αυτές, κ.τ.λ., κ.τ.λ. Κι' άρχίζει ή μετάνοια γιατί δεν άκουσαν μερικές συμβουλές «πριν».

Γι' αυτό δεν πρέπει καμιά νέα να χαρίζη έτσι επιπόλεια την άσυλλόγιστα την καρδιά της σ' ένα πρόσωπο ανάξιο της. Και σ' αυτό δεν μπορεί παρά να την βοηθήσουν οι συμβουλές μερικών προσώπων πιο μεγάλων, πιο λογικών, μερικών προσώπων που έχουν την πείρα της ζωής.

ΛΟΡΑ

■ ■

Η ΜΟΔΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΚΟΜΨΕΣ

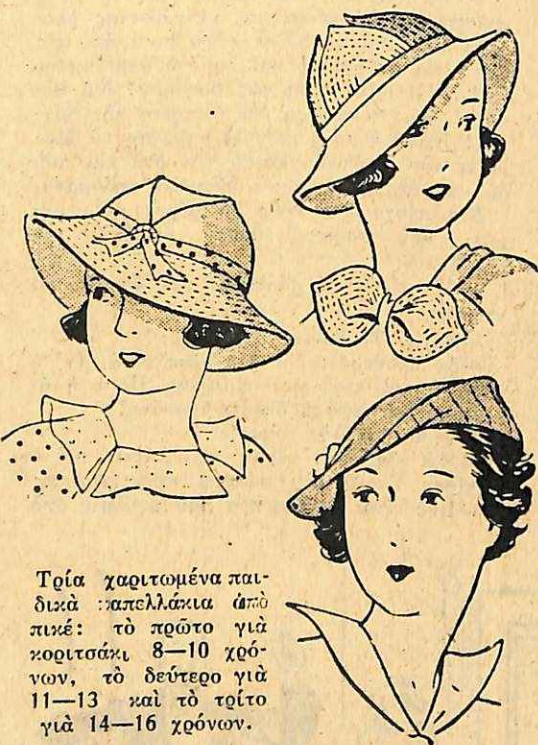
Οι τύποι των φορεμάτων μας είναι πολύ διαφορετικοί ανάλογως της ώρας που

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ

τά φορούμε, δηλαδή από τις 10 το πρωί ως τα μεσάνυχτα. Υπάρχουν μοτατα, στα μοντέλα αυτά, όρισμένες λεπτομέρειες που δεν αλλάζουν.

Πραγματικά, παρατηρούμε ότι σε όλα τα φορέματα ή φαρδεία γραμμή των ώμων παραμένει έντονη, και ότι τα μανίκια, χωρίς να έχουν έναν εξαιρετικό όγκο, είναι φαρδύτερα επάνω παρά κάτω. Το μοντάρισμα των μανικιών υπερβαίνει τούς ώμους μερικά εκατοστά, είτε εις φάρδος είτε εις ύψος. Αυτό γίνεται σε όλα τα φορέματα, όποιοδήποτε κι' αν είναι το είδος τους: ζακέττα, φόρεμα, μαντώ, μπλουζα κ.τ.λ.

Το κλασσικό ταγιέρ έχει φούστα ίσια και ζακέττα εφαρμοστή που κλείει άρκε-

Τρία χαριτωμένα παιδικά καπέλλα από πικέ: το πρώτο για κορίτσια 8-10 χρόνων, το δεύτερο για 11-13 και το τρίτο για 14-16 χρόνων.

τά ύψηλά με μέτρια ρεβέρ. Με την ίσια αυτή φούστα φοριέται επίσης ένα μαντώ τρουά-κάρ, έντελως κλειστό στο λαιμό μ' ένα μικρό στρογγυλό γιακαδάκι.

Με τα μακρυά μαντώ το άπογεύματος ή σιλουέττα λεπταίνει, γιατί τα φορέματα αυτά είναι έντελως εφαρμοστά και έχουν ζώνη τα περισσότερα.

Για το άπογευμα, βλέπομε πάλι το μεταξωτό ρόμπ-μαντώ σε χρώμα μαύρο ή μπλε μαρίν, που ξανοίγει εμπρός μ' ένα ζιλέ λευκό ή ένα είδος ποδίτσας λευκής ή έμπριμέ, ή όποια τις περισσότερες φορές είναι πλισσέ.

Τα έμπριμέ φορέματα, περισσότερο φανταζι και περισσότερο καλοκαιρινά, που φοριούνται κυρίως το άπογευμα, είναι κατά το πλείστον ντραπέ στο κορσά ή στα μανίκια. Έχουν φούστες χυτές, γαρνιρισμένες συχνά με πλισσέ και ανοίγουν εμπρός σ' ένα στρογγυλό ζιλέ από λευκή λενζερί.

Το μεταξωτό ταγιέρ για το άπογευμα είναι πολύ κομψό. Γίνεται σε φόρμα κλασσική, με μπλουζα ανοιχτόχρωμη και κομψή. Όσον άφορά το ταγιέρ του κοκταίηλ έχει μακρυά φούστα και ζακέττα εις ός όκιν, επάνω από μια μπλουζα με πλαστρόν. Συνήθως γίνεται από μεταξωτό σκούρο, υπάρχουν όμως και μερικά από χρωματιστό ταφτά, ακόμη και σκωτσέζικο ταφτά.

Οι καθεαυτο βραδυές τουαλέττες είναι κομψότερες, με ούρα μεγάλη ή μικρή, και με παννών που ανεβαίνουν στους ώμους, σχηματίζοντας κάπα.

■ ■

Για τα φορέματα σπόρ τα χρώματα που προτιμώνται είναι το πράσινο, το γκρι, πολλά καφέ και ρουίγ.

Για το άπογευμα θα προτιμηθούν κυρίως το μαύρο, το μπλε μαρίν, και τα έμπριμέ φανταζι.

Το βράδυ θα επικρατήσει το λευκό, το μαύρο, τα γλυκά στετέλ χρώματα, και τα άνοιχτά πράσινα.

■ ■

Τα καπέλλα του σπόρ είναι κυρίως σε χρώμα λευκό, κίτρινο, μπέζ και μαρρόν. Τα άπογευματινά καπέλλα γίνονται συνήθως μαύρα με μια λευκή γαρνιτούρα, ή ένα μπουκετάκι λουλούδια, επίσης μπλε, πράσινα, βιολέ.

Τα πρωινά καπέλλα γαρνίζονται με γκρό-γκραίν που καταλήγει σε δυό κοκάρδες διαφορετικού χρώματος, τοποθετημένες τη μια επάνω στην άλλη. Χρησιμοποιούμε δε για την κατασκευή τους: ψάθες πικέ, μπενγκάλ, μπακού, λέζα κ.τ.λ.

Μερικά μοντέλα πολύ φανταζι μας παρουσιάζουν καπέλλα σε σχήμα ύμψηλου με μακρυά βουαλέττα, κασκέττα ψάθινα με γέισο, παναμάδες με πλατεϊό μπόρ και μικρή καλότητα, και μπερέ που μοιάζουν με κασκέττα.

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ

—Τα καπέλλα σπόρ γαρνίζονται πολύ με μαλακό δέρμα.

—Είδα μια ζώνη δερμάτινη να κλείνη εμπρός με ένα μοτίφ από λουλούδια και μωμένα από το ίδιο δέρμα ντεκουπέ.

—Για το καλοκαίρι είναι πολύ πρακτικό ένα φορεμάκι σεμιζιέ από τουάλ καντριγιέ.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

—Υπάρχουν πολλοί τρόποι, άπλοούστατοι μάλιστα, για να απαλλαγούμε από την κακή μυρωδιά που βγάζουν συνήθως οι νεροχύτες. Ρίξτε μερικές σταγόνες έσας τερπεινθίνης μέσα στο στόμιο του νεροχύτη και άμέσως όλη ή βρώμα θα εξαφανισθή. Μπορείτε να αντικαταστήσετε επίσης το άνωτέρω φάρμακο με άμμιονία ή και κατακάθι του καφέ, αλλά το πρώτο παραμένει άσυναγώνιστο.

—Για ν' απαλαγείτε από κορέους, πά-

ΣΕΛΙΔΕΣ

ρετε 500 γραμμάρια ναφθαλίνη και καμετέ την σκόνη. Την σκόνη αυτή διαλύσατέ την μέσα σε μεταλλική έσας και ραντίσατε έπειτα μ' αυτή τη διάλυση όλα τα μέρη όπου βρίσκετε κορέους, άποφεύγοντας να έχετε κοντά σας φωτιά ή οιοδήποτε φως. Ζωφια και αύγα καταστρέφονται άποτελεσματικά.

—Για να βγάλετε λεκέδες μούχλας από άσπρόρροχα αρχίζετε από το τρίψιμο του λεκέ με σαπούνι, έπειτα κουκίζετε τον λεκέ με λίγη σκόνη άσβέστη, άπλώνετε στον ήλιο και κρατείτε συνεχώς το ύψος με άφθονο νερό και στεγνώνετε.

—Για να καθαρίζετε τα λερωμένα χέρια από τις άσχολλίες του νοικοκυριού, στίβετε ένα λεμόνι πάνω σε λίγο άλάτι και μ' αυτό το μίγμα τρίβετε καλά τα χέρια. Κατόπιν ξεπλένετε με καθαρό νερό.

ΚΟΥΖΙΝΑ

Γαρνιτούρα Ζαρντινιέρ. — Πάιρνομε πάτες και καρόττα και τα κόβουμε μικρούς κύβους. Τα σωτάρουμε με βούτυρο, άφου προηγουμένως τὰ μισοβράσουμε και προσθέτουμε άρακά και φασουλάρια πράσινα, επίσης σωταρισμένα. Είναι για ψητό θαμάρσια.

Γαρνιτούρα Ρισελιέ. — Είς τα άνω χορταρικά άνακατεύουμε κορυφές σπαραγγιών και κουνουπίδι βρασμένο, περιχύνουμε δε όλα με σάλτσα μπεςαμέλ.

■ ■

ΛΙΣΘΗΤΙΚΗ

Η ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΑΚΡΩΝ

Στο προηγούμενο φύλλο σας έγραφα για την περιποίηση του νετεκαλτέ σας, σήμερα θα σας γράψω για την περιποίηση των άκρων.

Όταν πρόκειται να παρουσιασθήτε με έξωμη τουαλέττα, επιβάλλεται το χρώμα των μπράτσων να είναι λευκό ή έλαφρώς ρόδινο. Για να λευκάνετε λοιπόν το δέρμα των μπράτσων σας, τ' αλείφετε μ' ένα βαμβάκι με την κάτωθι πομάδα:

Όξυζενέ 30 γρ.
Γλυκερίνη 80 »
Ροδόνηρο 80 »

Μερικές κυρίες που έχουν πολύ λευκό δέρμα, τις κολακεύει πάρα πολύ ένα έλαφρό τριανταφυλλι χρώμα των μπράτσων. Η αντίθεση της έλαφράς τριανταφυλλί άποχρώσεως δίνει μια ιδιαίτερη χάρη στο άρμονικό σύνολο. Για να επιτύχετε λοιπόν το έλαφρό αυτό τριανταφυλλι χρώμα, περνάτε μ' ένα βαμβάκι βουτηγμένο στο έξής υγρό τα μπράτσα σας, και άμα στεγνώσουν τὰ πούδραρετε.

Eau de roses 125 gr.
Sous-Nitrate de bismuth 10 »
Clycerine 2 »
Carmin 1 goutte

Αν τὰ μπράτσα σας μαυρίσουν από

τόν ήλιο, τὰ αλείφετε κάθε βράδυ με ένα παχύ στρώμα από την κάτωθι σκευασία και τὰ κρατάτε τυλιγμένα όλη τη νύχτα μ' ένα τουλάιν ή και λινό.

Ροδόνηρο 30 γρ.
Άμυγδαλόλαδο 2 »
Βενζόη 2 »
Κρόνους αλγών 2 »

Την κρέμα αυτή θα την κάνετε μόνης σας ως έξης: Χτυπάτε στην αρχή τούς δυό κρόκους των αυγών μέσα στο άμυγδαλόλαδο, και έπειτα λίγο-λίγο ρίχνετε το ροδόνηρο άνακατεύοντας συνεχώς καλά. Κατόπιν, με τόν ίδιο τρόπο, προσθέτετε και την βενζόη.

Κάτι πολύ δυσάρεστο επίσης και άντισθητικό είναι τὰ υπερτριχωμένα μπράτσα.

Για ν' απαλλαγείτε από το άντισθητικό αυτό έλάττωμα, πρέπει άπαραίτητως να κάνετε χρήση άποψιλωτικού φαρμάκου. Η παρακάτω συνταγή είναι ειδική και μια από τις καλλίτερες και άποτελεσματικότερες, εν τούτοις όμως να μη κάνετε συχνή χρήση, γιατί όποσδήποτε ή συχνότητα χρήση έρεθίζει. Μ' αυτήν λοιπόν αλείφετε ένα λεπτό στρώμα το μπράτσο και περιμένετε επί δέκα λεπτά, μετά την πάροδο των οποίων αρχίζετε με την άνάποδη μεριά ενός μαχαιριού ή με το νύχι σας επί τέλους να έζυνετε και με το νύχι σας επί τριχες φεύγουν αλίσφ. Αν όητε πώς οι τρίχες φεύγουν καλά, τότε τὰ ξεπλένετε με άφθονο χλιαρό νερό, διαφορετικά περιμένετε να ένεργήσει ακόμη ή αλίσφ.

Μετά το καλό πλύσιμο με άφθονο χλιαρό νερό σκέτο ποτέ με σαπούνι—τά σκουπίζετε και κατόπιν τὰ πούδραρετε.

Huile de ricin 18 gr.
Clycerine 4 »
Suif 8 »
Beurre de cacao 8 »

Έξ άριστερών ποδς τὰ δεξιά: 1) Μεταξωτή μπλουζα γαρνιρισμένη με πλ. 2) Άπλοή στατη κατάνια με κατεβαστό γιακάκι και μανίκια φουσκωτά. 3) Καζόλα που κλείει στατη κατάνια με κατεβαστό γιακά. 4) Ζιλέ ντεμοντέ με κατεβαστό γιακά. 5) Ζιλέ σταυρωτά νανοί-ζυμπος με «πάτο». 6) Μεταξωτή μπλουζα με μανίκια ραγιδάν.

Amidon 1 »
Sulfure de baryum 8 »
Lessive de soude à 25ο)ο 15 »
Eau distillée 20 »
Essence q. s.

Το μέρος όμως εκείνο του χεριού που έχει ανάγκη ιδιαίτερας περιποίησης είναι ή μασχάλη, στην όποια λόγω των μεγάλων επιδρώσεων γίνονται διάφορες ζυμώσεις που αναδίδουν ως επί το πλείστον μια βαρεία δυσσομία. Το ίδιο συμβαίνει και με τὰ κάτω άκρα. Ο καθαρισμός της μασχάλης και των κάτω άκρων γίνεται με σαπούνι, κατόπιν δε βάζετε πούδρα.

Άλλ' εκτός από το καθαρισμό επιβάλλεται ή επάλειψη με την κάτωθι άποτελεσματική σύνθεσή μου:

Formoline 1 gr.
Teint. de belladone 10 »
Eau de cologne 100 »

Επίσης άποτελεσματική για την έλάττωση της επιδρώσεως των άκρων χεριών είναι ή κάτωθι σκευασία, με την όποια αλείφετε τὰ χέρια δυό φορές την ήμέρα:

Eau de cologne 200 gr.
Teint. de belladone à 10ο)ο 20 »

Τέλος για να έχετε ένα όρατο χέρι άφράτο, λευκό και χωρίς φλέβες, να μεταχειρίζεσθε την έξής πομάδα την όποια φτιάχνετε μόνης σας:

Άλειυρί άμυγδαλού 125 γρ.
Άμυγδαλόλαδο 50 »
Λανολίνη 50 »
Μέλι 125 »
Κρόνοι αλγών 3 »

Πρώτα θα λιώσετε το μέλι, κατόπιν το ζυμώνετε με το άλειυρί και ύστερα με τούς κρόκους των αυγών, προσθέτοντας κατόπιν το άμυγδαλόλαδο και τέλος την λανολίνη, όποτε και ζαναζμώνετε καλά όλο το μίγμα άρκετά. Η πομάδα αυτή είναι εύκολη, άποτελεσματική και φτηνότατη.

Δερματολόγος Ιατρός Γ. Μ. ΑΔΑΣ

Νεοελληνική Λογοτεχνία

ΑΘΗΝΑ

ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΣΤΗΝ ΙΟΥΔΑΙΑ...

ΜΗ ΒΙΑΖΕΣΑΙ

Πώς με λικνίζει ένα όνειρο, πολύμορφη μου
Αθήνα, και πώς με φέρνει πιο κοντά στην
Αττική, τα μέρη
στο χρυσωμένο Φάληρο, στη μαγική Ραφήνα
και στην Γλυφάδα τα νερά. Κι' όμως ποιος
τάχα ξέρει

έν' ίσως κάποιο σούρουπο βρεθώ σιμά σου
πάλι, αφήνοντας παντοεινὰ του Πύργου τη γαλήνη,
να με δεχτής καλόκαρδα στη στοργική σου
άγκλη, Αθήνα, αγαπημένη μου, όπου κάθε θλίψη
σβύνει.

Τὸν Πύργο πιά δὲν τὸν πονῶ καὶ μιὰ μαυ-
ροματούσα, — μιὰ ἀχτίδα μόνι φεγγαριού στο νύχτιο, —
πὺ τόσο τὴν ἀγάπησα, τῶν τραγουδιῶν μου
ἢ Μοῦσα, τὴν πῆρες τόσο ἀνέλιπα ἕνα θλιμμένο βράδυ.

Τώρα δὲ μένει τίποτα στὴ μακρινὴ ἐπαρχία,
ποὺ νὰ δεσμεύῃ τὴν ψυχὴ τῆς νοσταλγίας
ὁ πόνος, μονάχα ἀπόμεινε φριχτὸς στὴν τραγικὴ ἀνία
καὶ λυώνω στ' ἀργοκύημα τοῦ χρόνου πᾶν-
τα μόνος.

NINETTA ΧΑΛΩΦΥΛΛΗ

ΑΦΟΥ ΔΕΝ ΕΝΟΙΩΣΕΣ

Πᾶρε τὰ ὄνειρά μου τὰ συντρίμια, κι'
ἄσε με νὰ φύγω, ἀφοῦ δὲν μπόρεσες νὰ νοι-
ώσης τὸ μεγάλο τῆς καρδιάς μου μυστικό...
Πᾶρε τὶς γλυκεῖες μου τὶς ἐλπίδες, καὶ
σκορπίσέ τες στοὺς πέντε ἀνέμους, ἀγαπημέ-
νη μου μικρούλα, κι' ἄφυσέ με νὰ τραβήξω
τὸ δρόμο πὺ ἢ Μοῖρα μου χάραξε...

Νὰ φύγω σὲ ξένες πολιτείες μὲ παράξε-
να ἔθιμα... Νὰ πάω σὲ τόπους μακρινούς μὲ
πρωτόγονους ἀγάπες κι' ὄνειρα, καὶ νὰ ρι-
χθῶ σὲ μιὰ καινούργια ζωὴ γιὰ νὰ ξεχάσω
μόνο σένα... Ξέρω πὺς δὲν ἐνοιώσες τὴν
καρδιά μου μὲ τὰ γλυκὰ τῆς ὄνειρα... Ξέρω
πὺς στὴν ψυχὴ σου μὲ τὸν ἀδύναμο χαρα-
κτῆρα κυριάρχησε μιὰ ἰδέα ποὺ δὲν θάχε θέ-
ση ἀνάμεσα σὲ μεγάλες ἀγάπες ὅπως ἡ δική
μου...

Μοῦ χάρισε, τὸ ξέρω, ὁμορφες στιγμές.
Μοῦ χάρισε γλυκεῖες ἐλπίδες ὅμως γιὰ νὰ
τὶς ξαναπάρῃς μὲ τὸν πῶ αἰσχρὸ τρόπο...
Λένε πὺς οἱ ἄνδρες δὲν κλαῖνε... Τὸ διέ-
φρασα ἐγὼ αὐτό... Ἐκλάψα!... καλὴ μου,
πάνω στὰ συντρίμια τῆς ἀγάπης μου ποὺ
τὰ ἐδημιούργησες ἐσύ...

Πᾶρε τὰ ὄνειρά μου τὰ νεκρά, κι' ἄσε με
νὰ φύγω μακριά, ἀφοῦ δὲν ἐνοιώσες τὴν
ἀγάπῃ μου... Πᾶρε τὶς ἐλπίδες μου τὶς φρού-
δες... τὶς ἐλπίδες ποὺ μοῦ χάρισαν τὰ δυὸ
γλυκὰ σου μάτια... Πᾶρε κι' ὅτι ὁμορφο-
σοῦ πήρα, κι' ἄσε με νὰ φύγω σὲ τόπους
μακρινούς καὶ ξωτικές πολιτείες, γιὰ νὰ
ξεχάσω γιὰ πάντα σένα, ποὺ δὲν μπόρεσες
νὰ νοιώσης τῆς καρδιάς μου τὸ μεγάλο μυσ-
τικό...

ΚΟΥΛΗΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

Ὁ! Πόσο ἦταν μαύρη ἡ ψυχὴ του. Τὸ
νοιῶθε κι' ὁ ἴδιος. Ἐνοιῶθε κολασμένη τὴ
σκέψη του, τὸ «εἶναι» του ἀπαίσιο. Νὰ ἦ-
ταν δυνατόν νὰ πέθαινε... Μὰ πὺς; Ἦταν
δειλὸς κι' ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου τὸν τρόμαξε. Ἦ-
ταν ἕνας κακοῦργος. Νά, κι' ἐκεῖνη τὴ μέρα,
ἐκλάψε ὅσα περισσότερα μπορούσε ἀπ' τὸ
σπίτι τοῦ ἀρχοντα Νεῆλ. Ὁ Νεῆλ εἶχε συμ-
πόσιο σπῆτι του. Ἐφυγε μαζί μὲ τοὺς ἄλ-
λους κι' ἐκεῖνος ὁ πλάνος ὁ Ἰησοῦς.

Ἐφυγε χωρὶς νὰ τὸν καταλάβῃ κανεὶς·
μὰ φεύγοντας ἀκούσε μιὰ φωνὴ νὰ τοῦ λέῃ:
«Κλέφτη!... Κλέφτη!...». Ταραγμένος ἔτρε-
ξε μακριὰ στὸ δάσος.

Τώρα νοιώθει τύψεις. Τὸ κεφάλι του γυ-
ρίζει. Ἡ καρδιά του χτυπάει δυνατά. Πόσο
εἶναι δυστυχισμένος! Ποτὲ δὲν ἀκούσε ἕναν
καλὸ λόγο ἀπὸ κανέναν. Κανεὶς δὲν τὸν συν-
τρόφεψε στὴν κακομοιριά του, κανεὶς δὲν
τὸν παρηγόρησε γιὰ τὴ δυστυχία του. Μὲ
τὶς σκέψεις αὐτὲς μεγαλώνει ἡ ταραχὴ του.
Μὰ τί ἔπαθε σήμερα; Αὐτὸς ποὺ τίποτα δὲν
τὸν φρόβιζε, ἦταν τώρα τόσο φοβισμένος.
Δὲν ἦταν τίποτα σπουδαία ἡ σημερινὴ δου-
λειά του. Ἄλλοτε εἶχε σκοτώσει τόσους
ἀνθρώπους, εἶχε πνίξει ἄλλους τόσους...

Ὁ! Πόσο ἦταν μαύρη ἡ ψυχὴ του. Μὰ,
πρέπει νὰ τελειώῃ ἀπ' τὸ φοβερὸ μαρτύ-
ριό του. Τὸ πῆρε ἀπόφαση: θὰ πεθάνῃ... Θὰ
κρεμαστῇ ἀπ' τὸ γερό κλαδί αὐτοῦ τοῦ δέν-
τρου. Μὲ τρεμάμενα χέρια φτάνει τὴν ἀγ-
χόνη του. Εἶναι ἔτοιμη. Τώρα δὲν μένει
ἄποτα ἄλλο παρὰ ν' ἀνεβῇ. Ἐξαφνα ἀκούει
μιὰ φωνή:

—Στάσου!...

Ποὺς μίλησε; Γυρίζει δεξιὰ του καὶ
βλέπει Ἐκείνον... τὸν Χριστό...

—Τί θέλεις ἐδῶ Ἰησοῦ; Τὸ ξέρεις πὺς
ποτὲ μου δὲν σ' ἀγάπησα τὸ ξέρεις πὺς πάν-
τα σὲ μισοῦσα, πὺς πάντα σὲ μισῶ πὺς...
Μὰ γιατί δὲν μιλάς; Τί μὲ κυτᾷ ἐσύ, μ'
αὐτὰ τὰ μάτια σου, φύγε ἀπὸ δῶ... φύγε...

Μὰ ὁ Χριστὸς δὲν φεύγει ἀπὸ κεῖ. Κυτ-
τᾷ τὸν κακοῦργο μὲ τὰ θεϊκὰ του μάτια
καὶ τοῦ μιλάει μὲ τὴ γλυκεῖα φωνὴ του:

—Δὲν εἶσαι κακός! Ὁχι, τὸ ξέρω πὺς
δὲν εἶσαι κακός! Ἀλλὰ κανεὶς δὲν βρέθη-
κε νὰ σὲ βάλῃ στὸν ἴσιο δρόμο... Ἐλα μα-
ζί μου καὶ θὰ πάψῃς νὰ εἶσαι δυστυχισμέ-
νος. Ἐλα μαζί μου! Σὲ συγχωρῶ γιὰ τὶς ἁ-
μαρτίες σου.

—Καὶ ποὺς εἶσαι σὺ ποὺ μὲ συγχωρεῖς;
Ποὺς εἶσαι σὺ ποὺ ἤρθες νὰ μ' ἐμποδίσῃς
νὰ πεθάνω; Φύγε... φύγε μακριὰ μου. Ὁ
Ἰησοῦς δὲν πειράζεται ἀπ' τὰ λόγια του. Κά-
θεται κοντά του καὶ τοῦ χαϊδεύει μὲ συμπό-
νοια τὸ φλογισμένο μέτωπό του. Κι' ἔξαφνα
ὁ πυρετὸς τοῦ ληστῆ παύει, ἡ καρδιά του
δὲν χτυπάει πιά δυνατά. Βλέπει τὸ πρόσωπο
Ἐκείνου ποὺ τὸν κυτᾷ μὲ τὴν ἀγάπῃ
καὶ ξεσπάει σ' ἕνα τρανταχτὸ κλάμμα.

—Κύριε, λέει ἀνάμεσα στοὺς λυγμούς του,
Κύριε... συγχώρεσέ με... Ἦμουν τυφλὸς
πρῶτα καὶ δὲν ἐβλεπα... Γύρευα τὸ Φῶς
καὶ τὸ βρήκα σὲ Σένα... Ἦθελα Ἀγάπῃ,
Συμπόνου, καὶ τὶς βρήκα σὲ Σένα... Ὁ,
Κύριε συγχώρεα με... μὴ μ' ἐγκαταλείπῃς,
πάρε με μαζί Σου...

Ὁ Χριστὸς τοῦ ἀπάντησε:

—Ἀκολούθα με...

Μὴ διάζεσαι κι' εἶναι βαρὺ νὰ ξεχαστῶ
μόνο περπάτει δίπλα μου ἤσυχα καὶ σιγὰ
ἡ σκέψη μου ταραζεται κι' ὁ νοῦς μου ἀντι-
λογά
κι' ἐσύ τ' ἀδύνατα ζητᾷς: ὅλα τὰ θεs δικὰ
σου...

Μεῖνε κοντά μου φρόνιμα δὲν κέρδισες ἁ-
κόμη... Κρατῶ γιὰ μένα τῆς καρδιάς τὸ θλιβερὸ
ρημαδί
κι' ἂς χάνονται στὸ θάμνωμα ποὺ σκορπίσε
τὸ βράδυ
σιγὰ, πικρὰ κι' ἀγύριστα κι' οἱ τελευταῖοι
δρόμοι.

Ὅταν σὲ λίγο σκοτεινιά, βαθεῖα θὲ νὰ κα-
λύψῃ
τὰ πάντα, κι' οἱ ἐλπίδες μου γιὰ κείνη θὰ
χαθοῦν
τότε μὲ παίρνεις ἀγκαλιὰ τὶς νύχτες ποὺ
θάρθοῦν
κι' ἀλόψυχα θὰ σοῦ δοθῶ, εὐγενικὰ μου
Θλίψη...

ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΑΛΟΥΔΑΚΟΣ

ΤΕΛΟΣ

Ὅλα, σκέψεις, ἐλπίδες καὶ τ' ἀγνὰ ὄνειρά
μου

μαραθῆκαν στὸ φῶς μιᾶς κατάρας!

Ὅλα φύγαν μου τ' ἄνθη κι' ἔχει κλάψ' ἡ

ἡ καρδιά μου

στ' ἄγριο χῶμα φριχτῆς μιᾶς Σαγάρας!

Κι' εἶχα κάποτε νειάτα, κι' εἶχα κάποτε

χάρεα...

—Περασμένοι καιροί, ξεχασμένοι!—

Κι' ἤθελε πάνοπλη ἡ Μοῖρα καὶ μοῦ τάχει ὅλα

πάρει,

καὶ πιά τίποτα τώρα δὲ μένει.

Κι' εἶμαι κίτρινο φύλλο τώρα, δίχως ἱμάδα.

Τὸ σαράκι δουλεύει σὰ φίδι!

Μὰ θὰ ῥθῇ καὶ τὸ ΤΕΛΟΣ καὶ θὰ σβύσῃ ἡ

λαμπάδα:

Τὸ στερνὸ μου θὰ κάμω ταξίδι!

ΒΑΓΓΕΤΟΣ ΑΡΜΟΡΗΣ

—Κι' ἐκεῖνος εἶπε:
Μὲ τὴν καρδιὰ ξαλαφρωμένη Σ' ἀκολουθῶ,
ὁ σωτήρας τῆς ψυχῆς μου... Θὰ γίνω ὁ πι-
στότερος σύντροφός Σου... Θὰ μοιραστώ μα-
ζί Σου τὶς χαρὲς καὶ τὶς λύπες Σου...
Ὁ κακοῦργος κλαίγοντας ἀγκάλιασε τὰ
πόδια τοῦ ξανθοῦ Ραββί. Κι' ἐκεῖνη τὴν ὥρᾱ
ὁ ἥλιος τῆς Ἰουδαίας φαινότανε πῶ γελᾷ
στός...

MARIANNA Σ. ΓΕΩΡΓΙΑΝΤΑ

«Εβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεῖα:

Νοταρᾶ 15, Ἀθήναι

(Ὁπισθεν Μουσείου)

Τηλέφωνον: 24-947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐτησίᾳ ἐσωτερικοῦ Δρ. 200.—
Ἐξῆμνος » 100.—
Ἐτησίᾳ ἐξωτερικοῦ Διρ. 1.10.
» Ἀμερικῆς Δολλ. 6.—

Ἰπεύθυνος:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτ. 22)

Προϊστάμενος τυπογραφείων:

Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Ψαρομηλίχου 17)

Τὰ χειρόγραφα, δημοσιεύσιμα καὶ
μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

Μεταξύ μας

Γι' ὁρῶγον Μ. Περιστέρην. Δὲν
εἶναι στρωτὸς ὁ στίχος του. Θέλει ἀρκετὸ
δούλεμα ἀκόμη. Ἀν τὸ διορθώσῃς μὲ πολ-
λὴ προσοχὴ καὶ μὰς τὸ ξαναστέλναι ἴσως
νὰ γινῶται δημοσιεύσιμο. Ἐτοῖς ὅπως εἶναι,
εἶναι καὶ λίγο ἀσυνάρτητο. Π. Α. Τα π.
Ἐγκρίνονται οἱ «Πυγμαλίδες». Πολὺ
συμπαθητικὲς καὶ ἀρκετὰ πρωτότυπες. Ἀ-
πᾶ χην. Ἀποτυχημένα τὰ ποιήματά σας.
Πολὺ στεγνὰ καὶ καθόλου ἀρμονικά. Κοῦ-
λην Γκόλφην. Δὲν μὰς ἱκανοποίησε τὸ
τελευταῖο σας. Κατ' ὀψον.

Νίτσαν Παπα-
θανασοπούλου.
Καὶ πάλι διαλέξατε ἕνα
θέμα κοινότατο καὶ συ-
νηθισμένο. Μή τσον
Ἰφάντην. Ἡ «Κού-
ρα» ἔχει ἕνα δυὸ στί-
χους καλούς ποὺ δεί-
χνουν κάποιο ταλέντο.
Ἡ «Μετανοία» ἀποτυχ-
μένη. Ἀντὼνιν Φιν-
τικὰ κην. Ὁχι καλὴ
ἡ «Πρόφασ». Καὶ πολ-
λὲς λέξεις ἐκτελῶς ἀν-
τιποιητικὲς. Πρὸ πάν-
των ἐκεῖνο τὸ «Ὁ χαλά-
λι». Ε. Ἀγγελεῖδᾶ
κην. Δύνασθε νὰ τ' ἀ-
ποστείλετε διὰ ταχυδρᾶ-
μικῆς ἐπιταγῆς ἐπ' ὀνό-
ματι τοῦ διαχειριστοῦ
μας κ. Κ. Συριανούδη,
εἰς τὴν διεύθυνσίν μας,
Νοταρᾶ 15, Ἀθήναις,
Κεντρικόν. Λοῦλοῦν
Δρακάκη. Ἐχει θέ-
βαια ἀρκετὸ αἶσθημα τὸ
περὶ σας, ὅμως τὸ γρά-
ψιμό του ὑστερεῖ. Ἀπο-
φράγετε ἐξεζητημένας
κακόηγες ἐκφράσεις. Σ.
κην Ρετσίναν.
Χρὶς ἐπιτυχμένα τὰ πο-
ιήματά σας, δυστυχῶς
καὶ οἱ εἰς σας λανθα-

σμένες. Δημοσιεύουμε ἐδῶ τὸ πρῶτο καὶ τὸ
τελευταῖο τετράστιχο τῶν «Ἀνθρώπων» γιὰ
νὰ τὸ δῆτε καὶ μόνος σας.

Ἀνθρώποι παρασάνταλοι Ἀνθρώποι,
τ' ἀπείρου ποῖδ' ὅς ξεράσε σταμνί!
σκοπὸ ποῖδ' ἔχετε δῶ πέρ' ἄνθρωποι,
ποιοῦ Βούδα νὰ σᾶς σπρώχνει τὸ κεντρί!

Φευγάτε Ἀνθρώποι κουτοί, φευγάτε...
τοῦ Βασιλιά, τῆς γῆς ὅς δέσνει ἡ Ἀρά,
στοῦ Σὺμπαντος κάποι' ἀδειανὸ τραβάτε·
ἴσως ἐκεῖ, νὰ βρῆτε τὴν χαρά.

Μή τσον Πάντον. Μερικὲς φράσεις
τοῦ περὶ σας ἀρκετὰ καλές, στὸ σύνολο ὁ-
μως ὁχι δημοσιεύσιμο. Καὶ τὸ θέμα πολὺ
κοινότατο. Ἡ ἐξῆμνος συνδρομὴ εἶναι δρχ.
100, καὶ δύνασθε νὰ τὴν ἀποστείλετε διὰ
ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς ἐπ' ὀνόματι τοῦ δια-
χειριστοῦ μας κ. Κ. Συριανούδη, Νοταρᾶ
15, Ἀθήναις, Κεντρικόν. Νέλλην Σί-
δαν. Δὲν μὰς ἱκανοποίησαν τὰ ποιήματά
σας. Προτιμοῦμε τὰ περὶ σας. Στὰ ὅσον
Ταμπάκην. Ἡ «Μεγάλη Στιγμή» οὔτε
τώρα δὲν εἶναι δημοσιεύσιμη. Δὲν διορθώ-
θηκε ὅσο ἔπρεπε. Νίνα. Κατώτερο ἀπὸ τὸ
προηγούμενόν σας. Στείλτε μὰς ἄποτα
πρωτότυπο. Ἰουλίαν Χανιωτάκη.
Πολὺ παιδιᾶστικο καὶ ἀφέλῃς τὸ περὶ σας.
Διαβάστε συγχρόνως περὶ τοῦ περὶ σας.
τὸ γύρην Διαμαντῆν. Ἐγκρίνονται τὰ
«Μάθημα» καὶ θὰ δημοσιεῖθ' ἐπ' αὐτῇ
τοῦ. Κοντεσσίναν. Ἐγκρίνεται τὸ
«Τώρα». Τὸ «Ἐσπικό» θέλει λίγο «χτένι-
σμα» ἀκόμα γιὰ νὰ γίνῃ δημοσιεύσιμο.
Ρωσ. Ὁχι δημοσιεύσιμο τὸ ποιήματά σας
«Σ' ἀποχαιρέτημα». Δείχνει ὅμως ὅτι μὲ πε-
ρὶ καλλιτέρα. Θεόδωρον Γαντῆν.
Τὸ «Πατὴρ σὲ μήσῃ» δημοσιεύθηκε ἤδη.
Τὰ ἐγκρινόμενα δημοσιεύονται μὲ τὴν σειρά
τὸν καὶ δὲν πρέπει νὰ διατέσῃ νὰ τὸ δῆτε
τὸ δημοσιεύσιμο «ὅπως ἐγκρίθῃ. Γιὰ τὸ «Κό-
κινον Κρίνον» ἀποστέλλεται μὰς 17 δρχ. διὰ
νὰ σᾶς τὸ στείλῃται συστημένο. Ρωμὸν.
Ἐστὶς χαρακτηρίζετε τὸ ποιήματά σας «συμ-
πληρῶν».

ΚΩΣΤΑΣ Χ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Χειροῦργος Ὀδοντίατρος

Διπλ. Ἑθν. Πανεπιστημίου

ΓΛΑΥΣΤΩΝΟΣ 5 γ'

Λέγεται 9-1 π.μ. 3-7 μ.μ.

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ

EX-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗΓ-
ΤΩΝ LEMAITRE ΚΑΙ HALPHEN

Χειροῦργος - Ὄτορινολα-
ρυγγολόγος

Πατησίων 59-ΑΘ. Τηλ. 29-562

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ
ΕΝΤΕΡΩΝ

I. M. KARABITHES

Εἰδικευθεὶς ἐν Παρίσις. Ἐξέτα-
σις καὶ δι' ἀκτίνων RONTGEN
Ἀκαδημίας καὶ Ἰπποκράτους 196

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΘΕΡΑ-
ΠΕΙΑ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Ριζική, ἀνώδυνος καὶ ἄνευ οὐδε-
μιάς ἐλάτσης τοῦ δέρματος ἀφαι-
ρέσις τῶν τριχῶν ἐπιτυχάνεται
μόνον διὰ τῆς διαθερμοκοαγκυλα-
σιῶν μὲ τὸ τελευταῖο μηχανήμα
διαθερμίας ὑπὸ εἰδικοῦ ἱατροῦ:
ὁδὸς Κυδαθηναίων 19 (πάρδος
Φιλελλήνων) 4-7 1/2 μ. μ.
τηλεφ. 27.420

Βολικό. Ἐμεῖς τὸ χαρακτηρίζομε ἄτεχνο
καὶ ἐντελὲς ἀνεπιτυχές. Ἄγτε το καὶ μόνος

Ἡ Λοσιὸν προσώπου
Scherk ξανθώνει τὸ
δέρμα, ἀμφοτέρω τῶν
πρόσωπου. Ζητήσατε
φιαλὶδα τῶν δρχ. 35.
55., 90., καὶ 175.

ΠΙΝΑΞ ΤΟΥ SCHERK			
Χρῶμα προσώπου	Χρῶμα ματιῶν	Χρῶμα τρίχων	Χρῶμα κοιμῶν
Jaune foncé	jaune	brun	brun
Jaune clair	jaune	brun	brun
Jaune clair	jaune	brun	brun

Πούδρα
Mystikum

KOMPAKT MYSTIKUM (Rouge).

Σὲ κομψὰ κουτάκια μὲ μαρμαρένια καὶ χρυσά

Λουλούδια που την αγγίζουν τα πόδια τους α-
νοίγουν και ψηλά θωρούν και την πλάση παντού μν-
αί τον ήλιο που αργογαίνει με χαρά τε-
νίζουν.

Λουλούδια που ξένοιαστα τα πέταλά τους
πλώνουν και ψηλά θωρούν και την πλάση παντού μν-
αί τον ήλιο που αργογαίνει με χαρά τε-
νίζουν.

Λουλούδια που τ'αγγίζει ο ήλιος π' αγαπούν
και μαδημένα κι' άσπρα στο χρώμα έκυλ-
σαν.
Λουλούδια π' άμυαλα τον ήλιο έχαρηξαν
και στο δούγκο κεί, τη στεγνή πνοή άφ'ησαν.

ΤΟ ΚΑΛΟ ΚΤΕΝΙΣΜΑ ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΕΤΑΙ ΜΕ ΤΟ ΦΙΞΑΤΕΡ "ΝΙΒΟΥΡ,"

Ζητείτε επιμόνως το σήμα

((Σωληνάριο κόκκινο))

Αντιπροσωπεία και Παρακαταθήκη

Κ. Ι. ΜΕΓΑΛΟΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Στοά Ραζή 6

Τηλεφ. 24.300

ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΤΣ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ:
Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

6605 ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18
τηλεφ. 23.434

ATELIER
RIS

ΤΗΛΕΦ. 21.000

..Μιά γιά πάντα
μόνον δι' ολίγων
ένεσεων του Τετρού

Αλεξ. Κόμη

Ακαδημίας 708
τηλεφ. 28.122

Vaccin de Staphylocoque
fermenté du:
Dr. ALEX. KOMIS

Ιατηρήσατε την δροσερότητα της επιδερμίδος σας

Τα μπιμπικία, οι λειχήνες, οι πανάδες, τα μα-
ρα στίγματα και άλλα μειονεκτήματα του
προσώπου δύνανται εύκολως να εξαλειφθούν
με Κρέμα, Πούδρα Hug. Guerlain Paris.

Δείγματα δωρεάν: Γνωρίσατέ μας την διεύθυνσί-
σας και έσπευσατε γραμματόσημο Δρχ. 5.- δι' έξοδα
άποστολής διὰ να σας άποστείλωμεν κατ'ίαν δείγμάτων
περιέχον πούδραν και κρέμαν άμέρας και νυκτός
Α. Ο. Γερμανίας, Πραξιτέλους 42, Τηλεφώνον 21-638

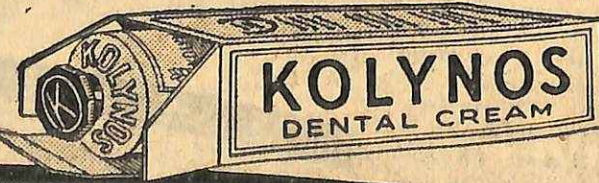
Μία άντισηπτική Όδοντοκρέμα ή όποία αφαιρεί τας
κηλίδας και άποδίδει στα δόντια την φυσικην των λευ-
κότητα είναι ή

ΚΟΛΥΝΟΣ

εις την όποιαν άπενεμήθη υπό της Χ Διεθνούς Έκθέσεως
Θεσσαλονίκης μέγα βραβείον έκτός συναγωνισμού.

Είς την κρέμαν Ξυρίσματος ΚΟΛΥΝΟΣ άπενεμήθη επί-
σης υπό της αύτης Έκθέσεως τό χρυσούν μετάλλιον.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣ., ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Οι άπαντήσεις μου γιά ζητήματα υγι-
εινής και καλλωπισμού, βασίζονται επί
συμβουλών του διακεκριμένου δερματο-
λόγου τής πόλεώς μας κ. Γεωργ. Μιχ.
Λαδά (Σόλωνος 40).

Λαίδη Λο. — Σας είχαμε ά-
παντήσει εγκαίρως από τής στήλης των «Με-
ταξύ μας». Έπαναλαμβάνω την άπάντησή:
'Η μεγαλειτέρα κινηματογραφική εταιρία έν
Τουρκία είναι ή «Ipek Film». 'Η διεύθυν-
σή της είναι ή έξης:

«Ipek Freres», Ciné Alhambra,
Istanbul—Turkiye.

Κρητικοπούλαν. Προσπαθήσατε να
λογικευθήτε. Σ' όλο τον κόσμο συμβαίνουν
παρόμοια άτυχήματα, αλλά με λίγη καλή θέ-
ληση ή ζωή και ή νεότης άναγκάζουν τα δ-
καιώματά τους. Δέν σας επιτρέπεται ν' άπο-
γορευέσθε τόσο, στην ηλικία σας. Έχετε
ύποχρέωση ν' αντιδράσετε στην κατάσταση
αυτή, αγαπητή μου φίλη. Δέν έξίζει τον
κόπο να τον θυμάστε πάλι. «Και ό καλύτε-
ρος άνδρας του κόσμου δέν άξίζει τα άδικα
μιάς γυναίκας» είπε ένας διάσημος συγγε-
φούς.

Όσον άφορά τις καλλυντικές συμβου-
λές, να εξακολουθήσετε την ίδια δίαιτα
για τα σπυράκια και όταν χαθούν τελείως
να άραιώσετε και τη χρήση τής λοσιόν. Γύ-
να δέ στα μάτια κάθε βράδυ να κάμετε έ α
ρω έλαφρότατο μασάζ άπ' έξω, προς τη δι-
εύθυνση τής μύτης, άφού τ' αλείψετε πρώ-
τα με τό κάτωθι φάρμακο:

Teint. d'iodé decolorée 5 gr.
Glycerine 50-60 gr.

Πείν από τό μασάζ να βάψετε 5-6 θ:α

μέσ κομπρέσες από χαμομηλόνερο.

Αναπαύεσθε. Πρόκειται περί του
γάλακτος «μπύρν σολέιν» των εργαστηρίων
του κ. Λαδά. Μ' αυτό και κατόπιν μερικόν
επαλείψεων θα γίνετε μπρούτζινη έστω κι
άν δέν κάνετε θαλάσσια λουτρά. Μ' αυτό θ'
αλείψετε τό πρόσωπό σας μετά τό πλύσιμο,
θα τό βάψετε δέ και ως καλλυντικόν και
δρoισιτικόν πρό τής πούδρας. Με την πρώτη
επαφή του ήλιου θα σκουραίνετε. Τό ίδιο
θα κάνετε και στο σώμα άν θέλετε, ή μόνο
στα μπράτσα ή στα πόδια. Ζητήσατέ το από
τον κ. Λαδά (Σόλωνος 40) εις τον όποιον
και στέλλετε δι' επιταγής τα χρήματα, γρά-
φοντας συγχρόνως άν τό δέγμα σας είναι
ήπιο ή λιπαρό, γιά να τό κάμη ανάλογον.
'Η φιάλη Δρχ. 125.

Χρυσή καρδιά. Χωρίς ήλεκτροθεραπεία
τό μένος έκείνο δέν υποχωρούν, ακόμη δέ

N 671845

ΜΗΝΥΤΕΡ

Προλαμβάνετε το δέρμα σας από τα εγκαύματα του ήλιου.

Αυτοί κάνουν καλά! Είναι ώραίο πράγμα να
μή κανη κανείς τίποτε και να φλυαρή άμέριμνα.
Κάμετε και σεις άκριβώς τό ίδιο. Στεγνώσατε πρώ-
τα, κατόπιν τριφθήτε καλά με κρέμα NIVEA ή
με έλαιον NIVEA και μετά απολαύσατε πραγμα-
τικά τον ήλιον και τον άέρα.

Κάπου, κάπου τριβεσθε πάλιν και δύνασθε ούτω
να αντιμετώπισατε τον κίνδυνον των εγκαυμάτων
του ήλιου εις τρόπον ώστε επιστρέφοντες εις τό
πλήτη να σας λένουν:

«Πόσον ώραία είσθε!!»

'Η NIVEA είναι πολύ εύδηγή—Κυρία των 20 γραμμ. Δρχ. 15, των
60 γραμμ. Δρχ. 30. Σωληνάρια των 20 γραμμ. Δρχ. 30 και των 60
γραμμ. Δρχ. 40.

και με αυτήν δέν θα εξαφανισθούν απολύ-
τως, αλλά μόνον θα βελτιωθούν. Πάντως ό-
μως χρειάζεται και προσωπική εξέταση.

Μικρή ξανθούλα Χανιά. Θα σου
δώσω την καλλίτερη συμβουλή: Αυτά που
ζητείς θάναν όλα βλαβερά και θα τις κα-
ταστρέψης. Τό καλλίτερο είναι να βάξης μ'
ένα σπιντόβυλο, την παρακάτω ποιάδα, που
τις στερεώνει και τις μαλακώνει, άν θέλης

δέν να στρίβουν προς τα επάνω, τότε μετά
την αλοιφή που στρίβεις με τό ειδικό έσ-
γαλείο που υπάρχει στα μυρποαλεία.

Tube dulcis à l'oxyde orange 1:100

Μιά άσχημη—Κύπρον. Δυστυχώς
μέσα στις τέσσερις σελίδες που μου γράφε-
τε δέν είδα ποιά σύσταση έχει τό δέγμα σας.
Όστε πρέπει να μου ξαναγράψετε. Πάντως

Η τύχη των γυναικών

Πολλαι γυναίκες είναι δυ-
στυχεις διότι ένεκεν άμελούς
περιποίησεως του σώματός
των είναι άποκρουστικά.

Χρησιμοποιείται
διά την καθημερι-
νήν περιποίησιν τοι
σώματος τό «Λυζόλ»
τό όποιον συνιστά
ται από τους Ια-
τρούς.

Καθαρισμός του
σώματος και πλύσεις
με «Λυζόλ» παραμε-
ρίζουν όλας τας δυ-
σαρέστους όσμάς και
έξολοθρεύουν τα μι-
κρόβια.

Αποφεύγεται τας εύθυ-
νάς απομυήσεις. 'Η υγεία
σας είναι πολύτιμος γιά να
κάμετε πειράματα επ' αυτής.

Ζητήσατε επιμόνως την
εμπειροπικρίαν γυναικίαν συ-
σκευασίαν.

«Λυζόλ» «Lysol»

Σήμα
κατατεθει

Κατασκευασταί: Schülke & Mayr Akties
Gesellschaft, Hamburg 19.

αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφετε ὅτι κάνετε εἶναι ὅλα ἀντίθετα, καὶ ἐπιδεινώνουν τὴν κατάσταση. Τώρα μέχρους οὗτοι μοῦ ξαναγράψετε καὶ σὺς ἀπαντήσω, θὰ πλένεσθε μὲ μόλις χλιαρὸ νερό, δὲν θὰ σπάτε ποτὲ τὰ σπυρία καὶ δὲν θὰ χρησιμοποιεῖτε σαποῦνι. Μετὰ τὸ πλύσιμο, νὰ περνάτε τὸ πρόσωπό σας μὲ χλιαρὸ καὶ πολλὸ ἀραιὸ χαμομήλινο νερό, καὶ ἅμα στεγνώση ν' ἀλείφετε καλὰ τὰ σπυρία μὲ τὴν κάτωθι πομάδα, ποὺ θὰ τὴν βρῆτε στὰ φαρμακεία.

Pommade antipyrogène Topovaccin
 "Ολη νύχτα θα την έχετε επάνω, ακόμη δε
 αν μπορούτε και όλη την ημέρα. Κάθε δράδυ
 μέσα σ' ένα ποτηρί του κρασιού νερό, βά-
 ζετε 10 φύλλα από αυτά που σας γράφω.

παρακάτω καὶ τὸ πρῶτ' ἄφου τὰ σουρῶσετε, πίνετε νηστικὰ τὸ νερό. Μ' αὐτὸ θὰ τακτοποιηθῇτε.

Φολlicule de senè 100 gr.
Ἐρριέττα Ζ. Λάρισσα. Ἡ ὑπερ-
βολικὴ χρῆσις ὀξυζενέ σὰς ἀπεξήρανε τὸ
δέρμα ἢ δὲ περμαναντὸ ἐπεδείκνυσε τὴν κατὰ-
στασι. Ἄν κάμειτε ὅσα σὰς γράφω παρα-
κάτω, σὰς ὑπόσχομαι μετὰ τρεῖς μῆνες γὰ-
ρχετὲ ἀθρόνα μαλλιά. Ἐν πρώτοις δὲν θὰ
λουίσεσθε συχνότερα ἀπὸ μιὰ φορὰ κάθε 20
μέρες καὶ θὰ χρησιμοποιήτετε κατὰμοσάπουνον.
Κατόπιν τὴν μὴν μίαν βραδυὰ θὰ τριβετὲ ἐ-
λαιοφῶς τις ρίζες μὲ τὴν ἐξῆς πομίδα.

Souffre précipité	1 gr.
Goudron	1,50 »

Savon noir	0,50 cent.
Baume de perou	0,50 "
Vaseline pure	20 gr.

Ἀποῦ τρίψετε καλὰ τὶς ρίζες, κατόπιν μὲ
μιά χνουδάτη πετσέτα σκουρίζετε ἀμέσως
καλὰ τὸ κεφάλι βγάζοντας τὴν πομάδα. Τὴν
δὲ ἄλλη βραδυὰ τρίβετε τὶς ρίζες μὲ τὴν ἐ-
ξῆς λοσιόν.

Acide acetique	3 gr.
Ghlorydrate de quinine	1 »
Teint. de romarin	35 »
Teint. de jaborandi	35 »
Alcool à 50°	130 »
Ether sulfurique	25 »

Καὶ τὰ δύο πρέπει νὰ παρασκευασθοῦν σὲ
φαρμακοποιοῦ ἐμπιστοσύνης. ΛΟΡΑ

DES YEUX

Οι γνωστοί αστέρες του Cinema δια να κάμουν ώραια τα μάτια τους μεταχειρίζονται το Ricil's. Το Ricil's με βάζει το ρετινέλιον περιτριγυρίζει τας βλεφαρίδας, τας γυαλίζει και τας κάμνει να φαίνονται μακρούες. Το Ricil's θα κάμει τα μάτια θά δώση στο βλέμμα σας ένα σας ώραϊα, έκφραστικά και υπέροχο charme.

ΚΡΕΜΑ ΒΛΕΦΑΡΙΔΩΝ RICIL'S

ὁποροῦναι τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν πύκνωσιν τῶν βλεφαρί-
δων πολὺ γρηγόρη. Ζητήσατέ τα παντοῦ. Ἀντιπροσωπεῖα
καὶ παρακαταθήκη: Μυροπώλεια Ε. Νικολαΐδης, Μητρο-
πόλεως 42. Ἀθήναι

Εἰς τὰ ἐπαρχίας ἀποστέλλεται ἐπὶ ἀντικαταβολῇ

«ΔΕΟ»

Kai ta dika bas Maxxi

θά γίνουν ώρασι, αρκεί νά τά λούζετε μία φορά τήν εβδομάδα μέ τό γνωστό Σαμπουνάν ΤΕΤΕ - NOIRE (Τετ - Νουάρ) Κάθε φάκελλος περιέχει και τό ειδικό «ΣΕΒΕΚΛΑ» διά δίνει: στά μαλλιά φυσική γυαλάδα, γύγια και τό διατηρεί πάντοτε φρέσκα. Δύο ειδών Σαμπουνάν ΤΕΤ - ΝΟΥΑΡ υπάρχουν: Τό ΣΑΜΠΟΝΤΟΡ γιά τά ξανθά μαλλιά, τό ΣΑΜΠΟΖΑΝ γιά τά σκούρα.

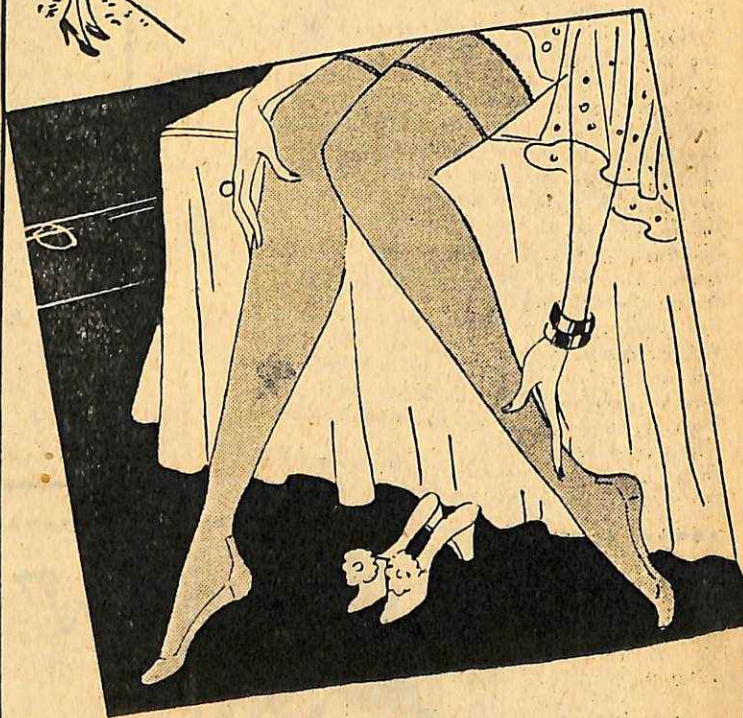
**ΣΑΜΠΟΥΑΝ
TÊTE-NOIRE**

2 eiden:
Shamposan
Shampoder

ΓΕΝ.ΑΝΤ/ΠΟΙ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΝΙΚΗΣ 10 ΑΘΗΝΑΙ

Μπορείς να αγοράσεις και
με κλειστά τα μάτια

KAYSER MIR-O-KLEER

♦ Ἡ κάλπσα αὐτὴ δὲν ἀπαιτεῖ μεγάλη ἐξέταση· σὰς ἀρκεῖ νὰ ξέρετε ὅτι εἶναι Kayser· αὐτοῦ σὰς λείπει ὅτι εἶναι τέλεια καὶ ἐξαιρετικὰ διαφανές.

Made In U. S. A. - New York
KAYSE
EPMOY.30

АЛФАБЕТИЧНА
ІАТРОУ

Κάθε ἀναγνώστης τῆς «Ἑβδομάδος» δια-
καίεται νὰ ζητήσῃ δι' ἐπιστολῆς ἀπευ-
θυνόμενος εἰς τὰ γραφεῖα μας μὲ τὴν ση-
μείωσιν: «Διὰ τὸν Ἰατρόν», οἰανδήποτε
ιατρικὴν συμβουλὴν.

Παρακαλείται ὁμοῦς νὰ εἶναι σαφέστατος καὶ νὰ περιγράφῃ λεπτομερῶς τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ νοσήματός του. Οἱ ἀναγνωστοὶ, οἱ ἐπιθυμοῦντες ἰδιαιτέρως δι' ἐπιστολὰς ἀπάντησιν, ἄς γράφουν ἐς: οὐκλειᾶς καὶ δι. 50 εἰς τὸ Ἰατρεῖον του, Ἀγ. Δημητρίου 14 πλησίον Ψυχρῆ. Ἐκεῖ δέχεται καθ' ἑκάστην πλὴν Κυριακῆς 6—7 μ. μ.

Πολύχρωμο Λουλουῖδι, ἐν τῇ αὐ-
θῇ. Τὸ ζήτημα τῆς καλῆς διατηρήσεως τοῦ
προσώπου εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ δυσκολώτερα.
Δὲν πρέπει νὰ καταφεύγῃς σὲ κρέμες ὑπο-
πτον προελέσεως· γιατί ὅταν θὰ ἔλθῃ ἡ κα-
ταστροφὴ θὰ εἶναι πιά ἀργά. Τώρα θὰ κά-
μετε τὰ ἑξῆς: θὰ πάρете τὶς κάτωθι δύο κρέ-
μες καὶ τὴν μὲν μία θὰ τὴν βάζετε τὸ
βράδυ τὴν δὲ ἄλλην τὴν ἡμέρα σύμφωνα με-
τὴν ὁδηγίαν. Τὸ σαποῦνο Μασσαλίας εἶναι τὸ
καλλίστερον. Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα τὸν ἐπίδεσμον
καὶ τὸν βρεχέτη μετὰ κρύου νεροῦ καὶ ἀφου τὸν
στυφῇ καλά ὥστε νὰ μὴ μένῃ καθόλου νερό
ἐν τῷ ῥυτί τὸν φορεῖτε.

Οἱ κρέμες εἶναι:
Κρέμα Φυλλῆς καὶ Νεῦ Φυλλῆς.

Α. Ε. Α. Δεν είναι διόλου απελπιστική η κατάσταση σας ούτε ανίατος άρρεϊ. Αυτό όμως δεν παύοιτε να θεραπευθήτε. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι μετά την θεραπεία πρέπει να επανέλθετε στις παλιές συνήθειες γιατί τότε το πρόβλημα θάτανε χειρότερο. Πρέπει δε να έχετε υπ όψη σας το έξης ότι αν στην νεαρά ηλικία η ιστορία αυτή δεν προκαλεί ανεπανορθώτους βλάβες στην δική σας άνυχω, τα αποτελέσματα θα είναι όληθρια.

Ἄναγνη, νὰ πάρετε τὰ κατωτέρω φαρμακὰ καὶ σύμφωνα μετὰ τὴν ὁδὸν τοὺς. Τὸ καλλί-
τερον θέβαια εἶναι νὰ ἐπισκεφθῆτε ἕναν για-
τροῦ ὁ ὁποῖος ἀκούει σὰς ἐξετάσει θὰ εἰς ὑπο-
δὴλν στὴν κατάλληλν θεράπον. Εἰμαι, νὰ
καὶ ἐγὼ πρόθυμος νὰ σὰς ἐξηγητήσω ἀρ-
κετὰ νὰ με ἐπισκεφθῆτε.
Ἐν τῇ ἐλπίδι σὰς εἶναι:

Τὰ φάρμακα σας είναι
Φυτίνη Σίμπα κυτία 3.
Ή Ανδροσίνη Σίμπα, κυτία 2.
"Ατυχον Νέον Χ. Έφ' όσον τὰ φάρμακα αυτά παρουσιάζουν μόνον όταν έφτασε ημερομηνία των 30 ημερών, τότε θα μεταβληθεί στα κτήρια όπου απλά θα μεταβληθεί, καλόν είναι όταν πηγαίνει να ντε όρθος, καλόν είναι όταν πηγαίνει να φορεθεί ένα δέσιμο που θα τ' προημεθευθεί από τον φαρμακοποιόν σας άφού έννοηται από τον φαρμακοποιόν σας άφού έννοηται προηγουμένως συνεννοηθεί με τον ιατρόν σας. Δυστυχώς περισσότερα δεν μπορεί να σας πω γιατί μου είναι τελείως άδύνατον να σχηματίσω σαφή γνώμη της καταστάσεώς σας. Τέλος καλόν είναι να πάρτε "Αρεγκόν (δύο κυτία) σύμφωνα με την οδηγία που τ' συνοδεύει, αν δέ παρ' έλπίδι δεν υπάρχει στο μέγεθος άπολαβή στον αντιπρόσωπον κ. Γεωργίου 22.

Ἄνδρες Ἀγαπῶντες, ὁ Θεὸς ἡμᾶς ἀγαπᾷ ὥστε ἵνα ἡμεῖς ἕως τοῦ θανάτου ἀγαπήσωμεν αὐτόν. ὁ Θεὸς ἡμᾶς ἀγαπᾷ ὥστε ἵνα ἡμεῖς ἕως τοῦ θανάτου ἀγαπήσωμεν αὐτόν. ὁ Θεὸς ἡμᾶς ἀγαπᾷ ὥστε ἵνα ἡμεῖς ἕως τοῦ θανάτου ἀγαπήσωμεν αὐτόν.

ρίτιδα και περιτονίτιδα. Φρονῶ ἐν τούτοις
ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄμεσος λόγος παρακενη-
σεως διότι καὶ γὰρ τίς δύο περιττώσεις ὑ-
πάρχουν οἱ ἐνέσεις ἀσθεσιῶν καὶ τόσα ἄλ-
λα καὶ τέλος ἡ ἡλιοθεραπεία. Πάντως τὸν
λόγον ἔχει ὁ θεράπων ἰατρός. Γιὰ νὰ σὺς
λέγῃ δὲ ὅτι πρῶτες νὰ γίνουν αἱ παρακενη-
σεις σημαίνει ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνουν.
Φόβος θανάτου δὲν ὑπάρχει διότι ἀσφαλῶς
τότε δὲν θὰ τὸς συνεβούλευε.

Ἄδύνατον φοιτητήν. Τὸ φάρμακον ποὺ ἀναγράφετε μορεὶ δέβια νὰ εἶναι καλὸ γιὰ ἄλλας περιπτώσεις στὴν δική σας ὁμωσ ὡς ἄνθρωπον ἐργαζομένον πνευματικῶς εἶναι ἡ Φυτίνη Σίμπα, αὐτὴν νὰ πάρετε σύμφωνα μετὰ τὴν ὁδηγίαν της. Ὅσο γιὰ τὰ σπυρία καὶ τὸ ἄλλο ζήτημα νὰ ἀποφεύγετε τὰ ἄλυμυρά, τὰ καρυκεύματα καὶ τὰ οἶνοπνευματώδη ποτὰ. Κάθε πρωὶ δὲ νὰ παίρνετε ἓνα κοχλιάριον γλυκοῦ μαγιά τῆς μύρας καὶ τέλος τὸ φάρμακον. Ἀνδρσοτίνη Σίμπα. Ἐὰν δέβια σας εἶναι εὐκόλῳ προτιμῶνται αἱ ἐνέσεις ἐν συνδυασμῷ με ἐνέσεις Σπρυχνίλης.

Ὁ κατάβιον. Εἶναι πολὺ εὐκόλο ἀρκεῖ
νὰ ἔχτε θέληση. Ἡ ἀπότομος ἐγκράτεια ὅ-
πως τὴν ὀνομάζετε, θὰ ἐπιφέρει τῶν ὀντων
ὀργανισμοὺ μόνον. Ὅλα τὰ ἄλλα τὰ ἡμῶν
τρα δηλαδὴ δὲν θὰ ἔχουν ἄλλον σκοπὸν παρὰ
τὴν συνέχισιν τῆς σημερινῆς καταστάσεως ἢ
ὁποία εἶναι πολὺ ἐπιζημία.

Α. Α. Β. Ω. Είναι πράγματι λυτπρὸν νὰ
 δλέπῃ κανεὶς συνανθρώπους του νὰ φθάνουν
 σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι, γιατί δυστυχῶς δὲν
 εἶσθε εὐτὲ οἱ πρώτος οὔτε οἱ τελευταῖος. Τὸς
 εἰς ζητᾶτε ἀπὸ μένα μιὰ συμβουλὴ, ἔνα
 φάρμακο. Θὰ σᾶς δώσω καὶ τὸ ἔνα καὶ τὸ
 ἄλλο ἀλλὰ σὲ τί θὰ ὠφεληθῇ; Μήπως θὰ ἐ-
 πιδοθῇτε σὲ τὴν ἐργασίᾳ σας μὲ μεγαλῆτε-
 ρον ζῆλον; δὲν φαντάζομαι νὰ ἔχουν αὐτὸ τὸ ἀ-
 ποτέλεσμα οἱ συμβουλῆς καὶ τὰ φάρμακα.
 Οὐτὲ κἀν θέλω νὰ τὸ πιστέψω. Θὰ προσπα-
 θήσετε λοιπὸν διωσθῆτε καὶ μὲ οἰανδῆ-
 ποτε θυσίαν νὰ σταματήσῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία
 ἣ ὁποία μόνον ὀλέθρια ἀποτελέσματα θὰ ἔ-
 χῃ μὲ τὴν τὸνοσθι δὲ τοῦ οργανισμοῦ ποὺ
 ἀσφαλῶς θὰ ἐπέλθῃ ἀπὸ τὰ φάρμακα, νὰ κά-
 μετε ἐκείνου ποὺ ὅλος ὁ κόσμος κάνει. Τὰ
 φάρμακά σας: Φυτίν Σίματα κομπριμὲ τρεῖς
 ἡμερησίως καὶ Ὑοχιμίνη Σπίγγελ δυὸ κυττᾶ
 (τοῖα κομπριμὲ ἡμερησίως).

Μετανοημένην Ε. Δ. Ἡ ἱστορία αὐτῆς στὴν μετεπειτα ζωὴν δὲν ἔχει καὶ ἀπολύτως ἀποτελεσμα. Ὅστες καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ καλὸν εἶναι νόσταματι καὶ ἄς στραφῇ ἡ προσοχὴ σας στὸ ὅτι θὰ δημιουργήσετε ἓνα καλὸν μέλλον καὶ πὼς θὰ γίνετε καλὴ μητέρα καὶ καλὸν σύζυγος.

Χί ντεμπουργ. Θὰ σὰς ἀπαντήσω δι-
ἐπιστολῇς μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι πρὸς
σεὶ νάχετε λίγη ὑπομονή· νὰς ποῦται
νὰ πάμε μὲ τὴν σειρά, τὴν ὅποια δὲν μποροῦ-
νὰ παραβιάσω, ἐκ σεβασμοῦ πρὸς ὅλους τοὺς
ἀγαπητοὺς.

Μορένο. Ὅπως κάθε πρωὶ πού ξυπᾶτε εἰσθε ὑποχρεωμένοι νὰ πλύνετε τὸ πρόσωπό σας, τὸ ἴδιο καὶ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Δεὴ θέλει τίποτ' ἄλλο ἀπὸ λίγο καθαρὸ νερὸ κάθε πρωὶ αὐτὸ νὰ κάμνεται καὶ νὰ εἰσθε βέβαιος ὅτι ὅλες οἱ ἐνοχλήσεις θὰ παύσουν.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλείται ὁ κ. Ο. Ἀρβανιτίδης νὰ
μᾶς στείλῃ ἐκ νέου τὴν διεύθυνσίν του,
ὅποια κατὰ λάθος παρέπεσε κατὰ τὴν δι-
εκπεραιώσιν, διὰ νὰ τοῦ ἀποστείλωμεν τὰ
αἰτηθέντα διόλγα.

MAILLOTS DE BAIN ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ ΚΑΙ ΕΓΧΩΡΙΑ
ΜΟΔΕΛΑ ΝΕΩΤΑΤΑ

ΛΙΝΑ ΕΞΟΧΗΣ ΚΑΙ PLAGES

Όλα τὰ εἶδη

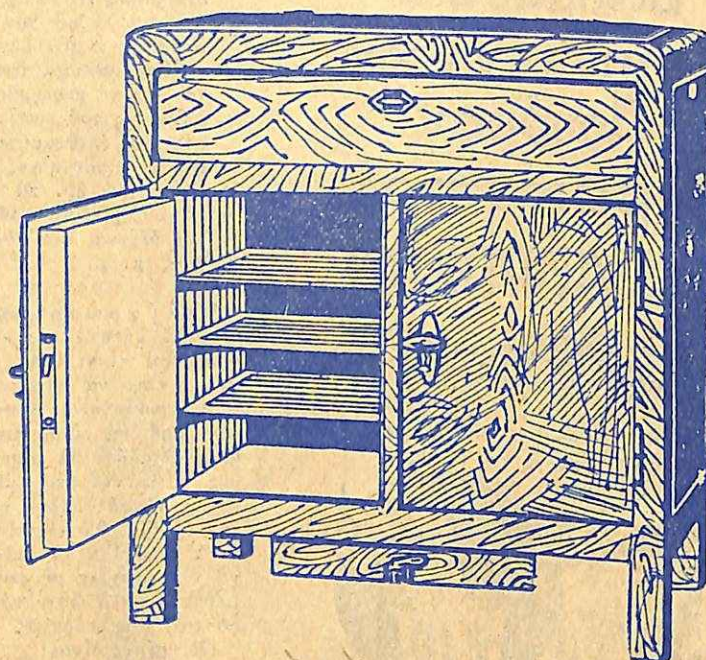
ΘΑΛΑΣΣΙΩΝ SPORT

ΚΑΙ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ ΥΠΑΙΘΡΟΥ

ΕΙΔΗ WEEK-END

ΨΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΠΑΓΩΤΟΜΗΧΑΝΕΣ

ΤΑ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΤΕΡΑ
ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΑΓΟΡΑ
ΣΤΑΔΙΟΥ 9

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΘΕΟΛΟΓΙΤΗ

ΠΑΡΕΛΑΒΟΝ ΜΕΓΑΛΗΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ ΔΙΑ ΠΡΩΪΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ
ΑΠΟ ΑΡΑΧΩΒΙΤΙΚΑ ΚΑΙ ΚΟΥΚΟΥΛΑΡΙΚΑ
ΜΕ ΤΙΜΑΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΣ

Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ & ΣΙΑ

ΕΡΜΟΥ 21 - ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7

ΘΕΡΙΝΟΝ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

ΕΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΝ

ΤΟΥ

ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ ΝΙΚΟΛΙΤΣ

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ 28 - ΑΘΗΝΑΙ

Ἐντὸς τοῦ ἰδιοκτῆτου κτήματος τῆς Κας

ΙΣΜΗΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑ ΝΙΚΟΛΙΤΣ

Γίνονται δεκτὰ ἄρρενα μέχρι 10 ἐτῶν καὶ δῆλεα
μέχρι 15 ἐτῶν

ΗΜΕΡΗΣΙΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ:

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΓΕΡΣΙΝ : Ντούς, ἐλεύθεραι παιδιαὶ εἰς τὰ πεῦκα, μάθημα γαλλικῆς καὶ γερμανικῆς γλώσσης ἐν ὑπαίθρῳ, λουτρόν—κολύμβημα ἐντὸς εἰδικῆς piscine, ἡλιοθεραπεία.

ΑΠΟΓΕΥΜΑ : Deck tennis, βόλλεῦ μπόλ, φούτ μπόλ, croquet, patinage, περίπατοι.

ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ : Μετάβασις εἰς τὸ Φάληρον, θαλάσσια λουτρά, κολύμβημα.
ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ : Ἡμερησία ἐκδρομὴ εἰς Βουλιαγμένην, θαλάσσια λουτρά, ἡλιοθεραπεία.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ἰδιαίτερον Φροντιστήριον διὰ τοὺς καθυστερημένους μαθητὰς ἢ μαθητρίας.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΟΥ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ 28 - ΑΘΗΝΑΙ

ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 27-813